

உ
சுவடியம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாவடு துறையாதினத்து .
21-வது குருமகாசந்திதானம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்
திருக்காளத்தி வழிபாட்டு விஜயம்
கர — மார்கழி

பதினொரந்திருமுறை
(பிரபந்தமாலை)

நாற்பதுபிரபந்தங்களுள்
நக்கீரதேவநாயனார் அருளியவை
பத்துப்பிரபந்தங்கள்
அவற்றுள் முதலாவது

கயிலைபாதி காளத்திபாதித்
திருவந்தாதி

உ
சிவடியம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் துதி.

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பார்து ஈறக்
கண்டவீரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தவுருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணை மேவும்
மெய்கண்ட தேவன்மிது சைவ ஈதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாத மெப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாவடுதுறை ஆதின வெளியீடு 67ண் — 46.

உ

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதினொந்திருமுறை என வழங்கும்
பிரபந்தமாலையுள் ஒன்றாகிய நக்கீரதேவநாயனார்
அருளிச்செய்த

கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி

[உரையுடன்]

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதினத்து

21-வது குருமகாசந்திதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதின் வித்துவான்

த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையாஸ்

பரிசோதித்துப்பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

(உரிமை பதிவு)

கர — மார்கழி

1951

உ

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

குருமரபுவாழ்த்து.

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதநெறி
காட்டும் வெண்ணை

பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர் மெய்ஞ்ஞான
பாறு வாகிக்

குயிலாகும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ் குருநமச்சி
வாய தேவன்

சயிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு நீழே
தழைக மாதோ.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானசுவாமிகள் துதி.

கருணைபொழி திருமுகத்திற் றிருநீற்று நுதலுங்
கண்டாரை வசப்படுத்தக் கனிந்தவா யழகும்

பெருமைதரு துறவோடு போறையுளத்திற் பொறுத்தே
பிஞ்ஞகனார் மலர்த்தாள்கள் பிரியாத மனமும்

மருவினர்க ளகலாத ஞானமே வடிவாம்

வளர்துறைசைச் சிவஞான மாமுனிவன் மலர்த்தாள்

ஒருபொழுது நீங்காம லெமதுளத்திற் சிரத்தி

லோதினோ வினிலென்று முன்னிவைத்தே யுரைப்பாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியுள்ளவை.

1. முகவுரை.	க — ௧௪
2. நக்கீரதேவநாயனார்	௧௫
3. அந்தாதி விஷய அட்டவணை	௧௮
4. தென்கயிலாய வரலாறு	௨௪
5. பொன்முகரீ வரலாறு	௨௬
6. சீகாளத்தி வரலாறு	௨௭
7. இத்தலக்குறிப்புக்களுட்கில	௩௧
8. அகப்பொருட் செய்திகள்	௩௫
9. நன்றிகூறல்	௩௬
10. திருக்காளத்தித் தேவாரத் திருப் பதிகங்கள் அரும்பதவுரையுடன் I — XXIV	
11. கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி உரையுடன்	1 — 82
12. பிழையுந்திருத்தமும்	83
13. பிரதி பேதங்கள்	83 — 84
14. கண்ணப்பநாயனார் வரலாறு	85
15. செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி	1—2

இப்புத்தகத்தில் உள்ள படங்கள்.

1. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம்.
2. தேவார முதலிகள் மூவர்
3. திருக்காளத்திநாதர். (மூலத்தானம்)
4. அடிவாரம் சந்நிதி முகப்புக் காட்சி
5. காளத்தி மலைக்கொழுந்தாகிய குடுமித்தேவர் கோயில்.
6. கண்ணப்பநாயனார் — திருஞானசம்பந்தர்.
7. பொன்முகரியிலிருந்து மலைத்தோற்றம்.
8. கண்ணப்பர்மலையிலிருந்து பொன்முகரித் தோற்றம்.
9. கண்ணப்பர் மலையிலிருந்து நகர்த் தோற்றம்.
10. கண்ணப்பர் சந்நிதி.
11. துர்க்கை மலை.
12. தெப்பக்குளம்.
13. காளத்தியில் உள்ள திருவாவடுதுறை மடத்தின் உட்புறத் தோற்றம்.

உ
சிவமயம்

முகவுரை

திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“நம்பனை நால்வே தங்கரைகண்டாளை
ஞானப்பெருங்கடலைன்மைதன்னைக்
கம்பனைக்கல்லாவிருந்தான்றனைக்
சற்பகமாயடியார்கட்குள்செய்வாளைச்
செம்பொன்னைப்பவளத்தைத்திரளுமுத்தைத்
திங்களைஞாயிற்றைத்தியைநீரை
அம்பொன்னையாவடுதண்டுறையுண்மேய
வரனடியேயடிநாயேனடைந்துய்ந்தேனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

திருத்தொண்டை நாட்டிலே தேவாரம் பெற்ற
தலங்கள் 32. தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் 68. அவற்றுள்,
திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அநுளிச் செய்த திருப்
பதிகங்கள்—31. இத்திருப்பதிகங்களைப் பெற்ற தலங்கள்—25.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் அநுளிச்

திருமுறைகளும் செய்த திருப்பதிகங்கள் — 24.

திருப்பதிகங்களும் இத்திருப்பதிகங்களைப் பெற்ற

தலங்கள் — 9. சுந்தரமூர்த்தி

நாயனார் அநுளிச்செய்த திருப்பதிகங்கள்—13. இத்திருப்பதிகங்
களைப் பெற்ற தலங்கள் — 12. திருக்காளத்தி என்பது

தொண்டை நாட்டுத் தல வரிசையில் பத்தொன்பதாவது திருத் தலமாக உள்ளது. இத்தலத்தை முதலிகள் மூவரும் பாடியுள்ளனர். (திருநாண-2: திருநாவு-1: சுந்தர-1 ஆகப் பதிகங்கள் நானது) அத்திருப்பதிகங்கள் நானதும் அரும்பதவுரையுடன் இப்புத்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அன்றித், திருக்கோடிகாத்திருத்தாண்டகத்தில் — “காளத்திக் கற்பகமாய் சின்றுன் கண்டாய்” எனவும், திருநெய்த்தானத்துத் திருத்தாண்டகத்தில் — “கல்லாலமர்ந்தாயு நீயேயென்றும் காளத்திக் கற்பகமு நீயே யென்றும்” எனவும், திருநள்ளாற்றுத் திருத்தாண்டகத்தில் “கல்லாலினீழ்க்கீழறங்கண்டானைக் காளத்தியானைக் கயிலேமேயநல்லானை” எனவும், திருவிழிமிழலைத் திருத்தாண்டகத்தில் “காளத்தியார்” எனவும், திருவாநூர்த்திருத்தாண்டகத்தில் “காளத்தி காரோணமேயார் போலும்” எனவும், திருவாநூர் அரநெரித் திருத்தாண்டகத்தில் “காளத்தி கயிலாயமகையுளானை” எனவும், காப்புத் திருத்தாண்டகத்தில் “கருநீல வண்டாற்றுங் காளத்தியுங் கயிலாயங் தம்முடைய காப்புக் களே” எனவும், திருமுதுதுன்றத் திருத்தாண்டகத்தில் “கற்றானைக் காளத்தி மகையான்றனனை” எனவும், திருவாமாத்தூர்த் திருத்தாண்டகத்தில் “காளத்தியார்” எனவும், திருமாற்பேறு திருத்தாண்டகத்தில் “காளத்தியைக் கருதுவார் மனத்தானை” “காளத்தியைக் கருதுவார் கருத்தானை” எனவும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச் செய்துள்ளமை காண்க. பொதுத்தேவாரத் திலும் திருக்காளத்தி வைத்துப் போற்றப் பெற்றிருக்கின்றது. திருக்காளத்தித் தலவிநிக்ஷமாசிய கல்லால், பொன்முகரியாறு, வழிபட்டுப்பேறுபெற்றலெந்திமுதலியன, கண்ணப்பநாயனார் முதலியோர், இத்தல விசேடங்கள் முதலிய பலவற்றைப் பாராட்டிக் கூறும் தேவாரங்களும் உள்ளன. இத்தலத்திற் தரிய ஆகமம், காரண ஆகமம் என்பர்.

இனி, இத்தலத்துத் தேவாரங்கள்: ஞான—மூன்றுத் திருமுறையிலும், திருநாவு—ஆறுத்திருமுறையிலும், சுந்தர— ஏழாத்திருமுறையிலும் உள்ளன. எட்டாத்திருமுறையாகிய திருவாசகத்தில் கண்ணப்பநாயனரை (திருக்கோத்தும்பி-4. திருத்தோனோக்கம்-3) மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் போற்றி யநுஞ்சினார்கள். பதினேராத்திருமுறையாகிய பிரபந்த மாகில யில் ஈக்கீதேவநாயனார் அநுஸ்சீசெய்த பத்துப்பிரபந்தங்களுள் கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதியை முதலாவ தாகவைத்திருக்கின்றார். இவ்வந்தாதியும், போற்றிக்கவிவேண்பா, கண்ணப்பதேவர் திருமறம் முதலியவைகளும்; கல்லாடதேவ நாயனார் அநுஸ்சீசெய்த கண்ணப்பதேவர் திருமறமும் இத்தலத் துத்தரியனவே. புராணங்கள் பலவற்றிலும் இத்தலம் பல வகையாகப் போற்றப் பெறுகிறது.

இனி, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்: “சந்த மாரகிலோடு” — பண் — கொல்லி. கொல்லிப்பண்ணுந்தக் கட்டளை நான்து: மூன்று பேதமே காணப்படுகின்றது. “நிறை வெண்டிங்கள்” என்ற கொல்லிக்

இத்தலப் கொளவாணத்தைச் சேர்த்தால் நான்

பண் ஆராய்ச்சி காதும்போலும். “வானவர்கள் தான வர்கள்”—பண்—சாதாரி. இதற்க்க்

கட்டளை ஒன்பது; ஐந்து பேதமே காணப்படுகின்றது. சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்— “செண்டாடும்விடையாய்” ஈட்டராகம். இதற்க்க் கட்டளை இரண்டு; ஐந்து பேதங் காணப்படுகின்றது. இவை ஆராய்தற்கரியன.

2 சீகாளத்திப் புராணம்: இதனை இயற்றியவர்கள் கண்ணப்பிரகாச சுவாமிகள், வேலைய சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ஆகிய மூவரும் ஆவர். பாயிரம் — 21, னிட சங்கடிச்சநக்கம்—90, தென்கயிலாயச் சநக்கம்—70, பொன முகரிச் சநக்கம்—97, நான்முகச் சநக்கம்—156, சீகாளத்திச் சநக்கம் — 43 ஆகச் செய்யுட்கள் 477: இவை கண்ணப் பிரகாசர் பாடியவை. கண்ணப்பச் சநக்கம்—178; நக்கீரச் சநக்கம் - 137 ஆகச் செய்யுட்கள் 315: இவை சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் பாடியவை. கன்னியார்ச் சநக்கம்—152, சிலந்தி முதலிய முற்கதைச் சநக்கம் — 87. ஆக 239. செய்யுட்கள் வேலைய சுவாமிகள் பாடியவை. ஆக 1031.

திருக்காளத்திநாதர் இட்ட காமிய மாலை: இது 100 கட்டளைக் கலித்துறைகளையுடையது. அச்சிடப்பட வில்லை. திருக்காளத்திக்கோவை — காப்புச் செய்யுள் தவிர நூல் எந்தும் கிடைக்கவில்லை என்பர் ஸ்ரீமத் ஐயரவர்கள். திருக்காளத்திநாதர் கட்டளைக் கலிப்பா—20 செய்யுட்கள்.

இத்தலத்துத்	திருக்காளத்திநாதர்பதிகம் 10 செய்
தமிழ்ப்	யுட்கள். இவ்விரண்டினையும்
பிரபந்தங்களின்	இயற்றினார் செங்கோட்டை ஸ்ரீ
வரலாறு	பாவநாச தேசிகர் என்பவர். திருக்
	காளத்திப் புராணத்திலே சேர்த்து
	ஐயரவர்கள் அச்சிட்டிருக்கின்றார்கள். செய்யுள் நடைசிறந்தது.
	திருக்காளத்திநாதருலா — இது 578 கண்ணிகளையும், காப்புச்

செய்யுளையும் உடையது. இதனை இயற்றியவர் சேகரைக் கவிராசரின்னார். இவர் சாதியாற் கருணிகர். சமியத்தால்சைவா. முநுக்கடவுளை உபாசித்து மந்திரசித்தி பெற்றவர். தமிழ்ப் புலவர்கள்பால் மிக்க வணக்கமுடையவர். செய்யுட்களை விரைந்து பாடும் ஆற்றலுடையவர். அதனால் இவர் ஆசைகவிராசர், ஆசைகவிராசரரசர், ஆசைகவிராசசிங்கம் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். வண்ணம் பாடுதலிலும் மிக்க ஆற்றல் பெற்றவர். அதனால் வண்ணக்களஞ்சியம் என்றும் வழங்கப் பெறுவார் இவர். இவர் பாடிய வண்ணம் — திருவண்ணாமலை யார் வண்ணம் என்பது. திருக்காளத்திநாதர் உலாவையன்றி இவரியற்றியனவாகத் தெரிவன முற்கூறிய திருக்காளத்திநாதர் இட்டகாரியமாகை, சேயூர் முநுகனாலா, திருவாட்போக்கி நாதனாலா, சில தனிப்பாடல்கள் முதலியன. வடமொழியில் இத்தலத்திற்கே உரிய ஸஹஸ்ரநாமமும் பலவகைத்துதிகளும் உள்ளன. உலா ஐயரவர்களால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இவர் காலம் அந்தக்கவி வீரராகவ முதலியார் காலத்துக்கு முந்தியதென்பர். சகம் - 1494. 'பதினாறு நூற்றண்டு.

“இனி, அந்தாதி என்பது இறுதி முதலாகத் தொடுப்பதாம். அஃதாவது, பல அடிகளால் ஆயதோர் செய்யுளாயின், முன் அடியின் சுற்றில் உள்ள எழுத்து, அசை. சீர் இவற்றில் ஒன்று வரும்அடியின் முதற்கண்வந்தலும், முன்னடியேனும் முன்னடியிற் பெரும் அந்தாதி பான்மையேனும் வந்தடி முதற்கண் வந்தலும்; என்பது பல செய்யுளான ஆயதோர் துலாயின், முற் செய்யுளின் சுற்றில் உள்ள எழுத்து, அசை,

சீர், அடி இவற்றில் ஒன்று வநம் செய்யுளின் முதற்கண் வந்தலும் ஆம். ஒநு செய்யுளகத்து அடிகள் இவ்வந்தாதி யால் தொடுக்கப்பட்டன், அஃது அந்தாதித் தொடை எனப் படும். ஒநு நூலகத்துச் செய்யுட்கள் இவ்வந்தாதி யால் தொடர்ந்து வரப்பெறின், அஃது அந்தாதித் தொடர்நிலை எனப்படும். இதனை அந்தாதித் தொகை என்றலும் உண்டு. இவ்வந்தாதி நூல் எல்லாம் முற்செய்யுளின் இறுதியும் வநஞ் செய்யுளின் முதலும் ஒன்று வந்தலே அன்றிப், பெரும்பாலும் நூல் இறுதிச் செய்யுளின் இறுதியும் நூல் முதற்செய்யுளின் முதலும் ஒன்றுகூடிய வநம்". இக்கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி நூறு செய்யுளும் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்து வந்தமையேயன்றி, இறுதிச் செய்யுளின் இறுதியும் முதற் செய்யுளின் முதலும் முறையே 'சொல்' 'சொல்லும் பொந ளும்' என ஒன்று வந்ததனையும் நோக்கிக் கொள்க. "இவ்வந் தாதி விகற்பங்களெல்லாம் உதாரண முதலியவற்றுடன் "ஈறு முதலாத் தொடுப்பதற் தாதியென், நேதினர் மாநீதா வுணர்ந்திச னேரே" எனனும் யாப்பநங்கலச் சூத்திரத்துக்குக் கூறிய விருத்தி யுரையுட் கண்டு கொள்க".

இனி, "இவ்வாறு வநம் அந்தாதி விகற்ப மெல்லாம் தொல்காப்பியனார் கூறிய இயைபு என்பதன் வகையாய் அடங்கும். ஆண்டுப் பேராசிரியர் "பொநட்டொடாராகவும், சொற்றொடாராகவும் செய்வது இயைபு எனப்படும்" எனவும், 'சொற்றொடர் என்பது அந்தாதி எனப்படுவது' எனவும் கூறியவாற்றுன் உணர்ந்து கொள்க.

“அந்தாதி அமைப்பு பதிற்றுப்பத்து நான்காம் பத்திலும், பழம் பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய பெருங்கதையிலும் காணப்படும். திருவாசகத்திலுள்ள திருச்சுதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம் முதலியவற்றிலும், திருவிசைப்பாவில் உள்ள சில

**அந்தாதி
அமைப்பு**

பதிகங்களிலும் இம்முறை அமைந்திருக்கின்றது. பதினோராங் திருமுறையில் 1 காரைக்காலம் மையார் அிற்புதத் திருவந்தாதி. 2 சேரமான் பெருமானையனார் அநுளிச்செய்த பொன்வண்ணத்தந்தாதி, 3 நக்கீலதேவநாயனார் அநுளிச்செய்த இக்கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி, 4 கபிலதேவநாயனார் அநுளிச்செய்த சிவபெருமான் திருவந்தாதி, 5 பாணதேவ நாயனார் அநுளிச்செய்த சிவபெருமான் திருவந்தாதி, 6 பாடினத்துப் பிள்ளையார் அநுளிச்செய்த திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, 7 நம்பியாண்டார் நம்பி அநுளிச்செய்த திருத்தொண்டார் திருவந்தாதி, 8 ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி ௭ன்னும் ௭ட்டு அந்தாதிகள் உள்ளன.

இனி, “திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் முதலாழ்வாரால் இயற்றப்பட்ட மூன்று அந்தாதிகளும், திருமழிசையாழ்வார் அநுளிய நான்முகன் திருவந்தாதி, நமமாழ்வார் அநுளிய பெரிய திருவந்தாதி ௭ன்பனவும் உள்ளன. அன்றியும், திருவாய்மொழியின ஆயிரத்த நூற்றாண்டு செய்யுட்களும் அந்தாதியாகவே அமைந் திருக்கின்றன. திருநூற்றந்தாதி எனலும் பழைய சைனநூல் ஒன்றுண்டு. கல்வியிற் பெரிய கம்பநும் சரசுவதியந்தாதி,

சடகோபரந்தாதி என இரண்டு அந்தாதிகளை இயற்றியுள்ளார். இவற்றையன்றி, அகப்பொருளிலக்கணத்தைக் கூறும் ஒரு நூல் அந்தாதிமுறையில் அமைந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் சிறந்த பல பெரியோர்கள் அந்தாதி நூல்களைப் பாடியிருத்தலும், அந்தாதி முறையை மேற்கொண்டிருத்தலும் இவ்வகைப் பிரபந்தங்களின் சிறப்பைப் புலப்படுத்துமீ”.

“இவ்வந்தாதிச் செய்யுட்கள் ஏழு முதல் ஆயிரம் இறுதியாகத் தொடர்ந்து வநவன என இணங்க. சடகோபர திருவாசிரியம் ஏழு பாட்டு அந்தாதியாக வந்தது. திருவாசகத்துக் கோயிற்றிருப்பதிகம், கோயின்முத்ததிருப்பதிகம் முதலாயின பத்துப்பத்துச் செய்யுட்கள் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்தன. நீத்தல் விண்ணப்பம் ஐம்பது செய்யுட்களும், திருச்சதகம் நூறு செய்யுட்களும் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்தன. எல்லாப் பாக்களும் பாவினங்களும் இவ்வந்தாதியாற் தொடர்ந்து வரவும் பெறும். பாவும் பாவினமும் கலந்து அந்தாதியாகத்தொடர்ந்து கலம்பகத்துட் காண்க. பாக்களுள் வெண்பாவும், பாவினங்களுட் கலித்துறையும் அந்தாதியால் தொடர்ந்து வந்தனவே மிகப்பலவாம்.

“வெண்பாக் கலித்துறை வேண்டிய பொருளிற் பண்பா யுரைப்பதந் தாதித் தொகையே”

என்று பன்னிருபாட்டியலாகும் கூறுதல காண்க. இதனைக் கபிலதேவர், பரணதேவர், நக்கீரதேவர், காரைக்காலம்மையார்,

பெய்கையார், பூத்தார், பேயார், திருமழிசைப்பிரான், சடகோபர் வெண்பாவந்தாதிகளானும்; திருவாதவூர் நீத்தல் விண்ணப்பம், சடகோபர் திருவித்தம், சேஷமான் பெருமானா யனார் பொன்வண்ணத்தந்தாதி, கம்பியாண்டார்நம்பி திருத் தொண்டர்திருவந்தாதி, திருவாங்கத்தமுதனார் இராமாநுச நூற்றந் தாதி, கம்பர் சடகோபரந்தாதி முதலிய கனித்துறையந் தாதிகளானும் உணர்ந்து கொள்க.”

இனி, கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி என்பது மேற்காட்டிய வெண்பாவந்தாதிகளைப் பேரல நூறு வெண் பாக்கள் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்துவர யாத்ததெய்வத் திருவுடைய தோர் நூலாதும். இது சொல்லானும் பொருளானும் சுவை பெரிது பயந்து சுவபெருமானைப் பாரவி வந்ததின் செந்தமிழ் நாட்டுச் சைவப் பெருமக்கள் பலரானும் பண்டுதொட்டுச் சிறப் பித்துப் பேரற்றப்பெற்று வந்தின்றது. இதன்கண் உள்ள நூறு வெண்பாக்களுள் ஐம்பது கயிலைத்தீரியனவாகவும், ஐம்பது காளத்தித்தீரியனவாகவும் உள். கடைச் சங்கப் புலவா பெருமானாகிய நக்கீரதேவநாயனாரால் இஃது அநுதிச்செய்யப் பெற்றது.

இனி, இந்நூல் மூலபாடம் தனித்தும், பதினோ ராந்திருமுறையிலே சேர்க்கப்பட்டும் பலரால் பல முறை அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்துள்ளன. அவற் றுள், இவ்வாதினத்து மஹா வித்துவான் திரிகிரபுரம்

ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் மாணவர்
 சோடசாவதானம்-ஸ்ரீ சுப்பராய செட்டியாரவர்கள்
 சென்ற சுக்கில ஆண்டிலே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய
 பதினோராந்திருமுறை; யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்
 ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் பரிசோதித்து அச்சிட்ட
 பதினோராந்திருமுறை முதற் பதிப்பு — மூன்றாம்
 பதிப்புகள்; சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தார் அச்
 சிட்டு வெளிப்படுத்திய பதினோராந்திருமுறை
 இவைகள் இப்பதிப்புக்கு உதவி செய்தன. கயிலை
 பாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி உரையுடன்
 1892-ல் திரு. சம்பந்த முதலியார் வெளியிட்டுள்ளார்.
 அது கிடைப்பது அரிது. ஆயினும், இப்போது
 ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மஹாசந்நிதானம் அவர்கள் திருக்காளத்தி
 நாதரை தரிசிக்க எழுந்தருளுங்காலத்து அத்தல
 சம்பந்தமான இவ்வந்தாதிக்கு ஓர் உரை எழுதி
 வெளியிட்டால் நலமாகும் என அடியேனுக்குக்
 கட்டளையிட்டருளினார்கள். அடியேன் அக்கட்டளை
 யைச் சிரமேற்கொண்டு பழைய உரையொன்று
 உள்ளது, அதனை அச்சிடுதல் சிறந்ததென சந்நிதா
 னத்தில் விண்ணப்பம் செய்தேன். சந்நிதானம் அடி
 யேன் விண்ணப்பத்துக்கும் திருச்செவி சாய்த்துக்
 காளத்திக்குச் சென்று முக்கியமான இடங்களைப்
 புகைப்படமெடுத்து பிளாக் தயார் செய்து இப்புத்த
 கத்திலே சேர்த்துவிடுக எனக் கட்டளையிட்டு ஆவன
 செய்தருளினார்கள். அக்கட்டளையின்படி இப்புத்த
 கத்தில் சீகாளத்தி சம்பந்தமான படங்களும் இடம்
 பெற்று அழகு செய்வன ஆயின.

இனி, இக்காலத்துக்கு ஏற்றபடி உரைவரைந்து நூலை அழகுடன் வெளியிட்டு மகிழ்விப்பது பலருக்கு உவப்பைத் தருவதாயினும் பழைய நூல்களுக்குச் சிறந்த முறையிலே உரைகள் முன்புளதாயின் அவற்றை வெளிப்படுத்திப் பண்டைக் காலத்துப் பெரியோர்கள் நமக்கெனச் செய்த உதவியைப் பாராட்டுவதே நமது கடமையாம்; முறையும் அதுவே. சில பெரியோர் சில நூல்களுக்கு முன்புள்ள நல்லுரையிருக்கவும். தாமே புதிதாக வரைந்தார் போன்று வெளியிட்டு மகிழ்கின்றமை புலவருலகம் அறிந்ததே. சில பெருநூல்களுக்குக்கூட அந்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. முன்னைப் பெரியோர் கருத்துக்கள் சில தங்கருத்துக்கு மாறுபட்டுளதாயின் தங்கருத்தை அடிக்குறிப்பில் வரைவதே பொருந்துவதாம். பதினேரார்திருமுறையில் உள்ள பல பிரபந்தங்களுக்குப் பழைய உரைகள் உள; அவை அச்சிடப் பெற்றிருக்கின்றன. கிடைப்பதரிதான அப்பிரபந்த உரைகளை மறுபடியும் பதித்து வழங்குவதே நல்லது. காரைக காலம்மையார் அருளிச்செய்த இரட்டை மணிமாலை, திருவந்தாதி இவைகளுக்கு ஸ்ரீ ஆறுமுகத்தம்பிரான் சுவாமிகள் உரையிட்டனர். பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பிரபந்தங்களுக்குச் சிறந்த விரிவுரை வெளிவந்துள்ளது. பரண்தேவர் அருளிச்செய்த மூத்தபிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலைக்கு ஓர் நல்லுரை உண்டு.

அவ்வுரை செய்தவர் மகாவித்துவான்பிள்ளையவர்கள் மாணவருள் ஒருவராகிய கொட்டையூர் - சாமிநாத தேசிகர் என்பவர். திருமுகப்பாசுரத்துக்கும் அவரே உரை செய்திருக்கின்றார். கோபப்பிரசாதத்துக்குச் சிதம்பரத்தம்பிரான் உரைசெய்திருக்கின்றார். இவை களெல்லாம் வெளிவந்தால் மக்கள் நூலின் உட்கருத்தை நன்கு அறிவதற்கு ஏதுவாம். இக்காலத்தில் புலவர் பெருமக்கள் பால் சென்று முறையாகப் பாடங் கேட்கும் வழக்கம் மக்களிடத்து அருகித் தாமே உரை நூல்களைப் படிக்கும் வழக்கம் பெருகி வருதலின் உரையுடன் கூடிய நூல்கள் மல்குவன ஆயின. ஆகலின், நல்லுரைகள் வெளிவருதல் மக்கட்குப் பேருபகாரமாம். புத்துரை வரையும் புலவர் பெருமக்கள் தமக்கு முன்பு உரை வரைந்தார் பெயர் முதலியனவற்றையும் வெளியிடுதல் ஆராய்ச்சி யாளர்க்குப் பெருந்துணை செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இனி, இத்தலத்தில் சிலந்தி, யானை வழிபட்டது போலவே திருவானைக்காவிலும் சிலந்தி, யானை வழிபட்ட வரலாறு உண்டு இத்தலத்திலே அவை முத்தி பெற்றன. திருவானைக்காவிலே வழிபட்ட சிலந்திக்குச் சோழர் குலத்து அரசு கிடைத்தது என்பது வரலாறு. இதனை, “ திருவானைக்காவிலோர் சிலந்திக்கு அந்நாள், கோச்சோழர் குலத்து அரசு கோதேந்தார் போலும் ” எனத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்

நாகேசுவரநாயனார்

இவர் மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் எனவும், மதுரை நக்கீரர் எனவும் கூறப்படுவார். இயற் பெயர் கீரனார் என்பது; ந — சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். இவரது ஊர் மதுரை என்பதும், இவருடைய தந்தையார் ஒரு கணக்காயர் என்பதும் இவர் பெயருக்கு முன்னுள்ள அடைமொழியால் தெரிகின்றன. கணக்காயர் என்பது ஒத்துரைப்போர், உவாத்தியாயர் எனப் பொருள்படும், குறுந்தொகையில் கணக்காயன் தத்தன் என்றிருத்தலால் இவர் தந்தையார் இயற் பெயர் தத்தன் என்று ஒருவாறு கொள்ளலாகும் என்பர் பெரியோர். கிரங்கொற்றனுடைய தந்தையாரும் நல்லாசிரியரும் நக்கீரனாரே. இவர் அந்தணர் குலத்தினர் தமிழ்மொழியினிடத்து அளவிறந்த நன்மதிப்புடையவர். வடமொழிப் பயிற்சிமிக்கவர். சாவவும் வாழவும் பாடுந்தகுதி சான்ற ஆற்றல் மிகப் படைத்தவர். பத்துப்பாட்டுள் திருமுருகாற்றுப்படையும், நெடுநல்வாடையும் இவரியற்றியவை. கடைச்சங்க காலத்திலே சங்கப்பலகையில் முதலிடத்தை முதலில் ஏற்றவர் இவரே. ‘நக்கீரர் நாலடி நாற்பது’ என்ற நூலொன்று இவர் இயற்றியதாக யாப்பருங்கலவிருத்தி முதலியவற்றால் தெரிகின்றது. இறையனாகப்பொருளுக்கு மெய்யுரை கண்டவர் இவர்.

இவர் இயற்றினவாக நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பவற்றில் சிலசில பாடல்களும்; திருவள்ளுவமாலையில் ஒன்றும்; பதினோரந்திருமுறையிலே காணப்படும் கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி முதலிய பத்துப் பிரபந்தங்களும் காணப்படுகின்றன. வடமொழியில் இவரியற்றியதாகத் திருக்காளத்தி ஞானப் பூங்கோதை ஸுகஸ்ரநாமம் ஒன்று தஞ்சாவூர் அரண்மனைப் புத்தகசாலையில் உள்ளதென்பர். அதனால், இவர் வடமொழிப்புலமையுமிகவுடையார் என்பது புலனாகும்.

இனி, இந்நக்கீரனார் சங்கத்தில் வையும் நாளிலே கெர்ண்டான் என்னும் குயவன் பட்டிமண்டபம் எய்தி வடமொழியே சிறப்புடையது எனவும், தமிழ்மொழி சிறப்புடையதன்று எனவும் இழித்துக் கூறினான். அது கேட்ட நக்கீரர் 'வடமொழியே தமிழைச் சிறப்புடைய மொழி என ஒப்புக்கொள்ளுகின்றது; தமிழை இகழ்ந்த நின்னை வடமொழியாலே, இறக்கும்படி கூறுகின்றேன்; அது நின்னை இறக்கச் செய்யாதாயின் தமிழ்தீதே' என்று சொல்லி "முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி —, பரண கபிலரும் வாழி — அரணியல், ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக்குயக்கோட்டன் —, ஆனந்தஞ்சேர்க்குவாகா" எனவும்; "ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தென்வுரைத்த —, காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டாணைச் — சீரிய, அந்தன் பொதியி லகத்தியனா ராணையினாற் —, செந்தமிழே தீர்க்குவாகா" எனவும் சாவவும் உயிர்பெற்றெழவும் பாடினார். இதனைத் தொல்காப்பியம் — செய்யுளியல் — 178-கு

பேராசிரியர் உரை நோக்கி யுணர்க. இவை அங்கதப் பூட்டான மந்திரப் பாட்டுக்கள் என்ப.

“இனி, இவருடைய வரலாறு இவரியற்றிய பிரபந்தங்களாலும், தனிப் பாடல்களாலும், திருப்புதழாலும், கல்லாடம் முதலியவற்றாலும், தொல்காப்பியவுரைகளாலும், இறையனாகப் பொருளுரையாலும், திருவாலவாயுடையார் திருவினையாடல், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவினையாடல், திருப்பரங்கிரிப்புராணம், சீகாளத்திப் புராணம் முதலியவற்றாலும் நன்கு விளங்கும். இவருடைய திருவுருவம், திருப்பரங்குன்றத்தில் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரக் கடவுளிடப்பக்கத்தேளமுந்தருளியிருக்கின்றது. திருவிழாக்காலத்தில் அதற்குப் புறப்பாடுண்டு. மதுரை மேலை மாசி வீதியின் மேல் சிறகில் நக்கீரர் கோயில் என்று ஒரு கோயில் பெரிதாகவுள்ளது; அது சங்கத்தார் கோயில் எனவும் வழங்கும்.”

இனி, இராசராசசோழ தேவர் வேண்டுகோளின்படி திருமுறைகளை வகுத்துத் தொகுத்தருளியவர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கனுள் இறுதிக் கண்ணதாய்ச் சிறந்தவீடுபெற்று உறுதிப் பெரும்பயன் கூறும் தெய்வப் பாட்டுக்களாதல் பற்றிப் பதினோராந்திருமுறையுள் ஷயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி முதலாக நக்கீர தேவநாயனார் அருளிச்செய்த பத்துப் பிரபந்தங்களையும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தொகுத்தருளினர். திருமுரு

காற்றுப்படை முதல் மலைபடுகடாம் இறுதியாகவுள்ள பத்து நூல்களையும் சங்கத்தார் பத்துப் பாட்டெனத் தனியே தொகுத்தருளினர். இவை கடைச்சங்க இலக்கியங்கள். திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய இப்பத்தும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுஎன்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கனுள் ஒரோவொன்று நுதலியனவாயும், நல்லிசைப் புலவர் நாட்டியனவாயும், அகவற்பா இலக்கணம் ஒத்தனவாயும் ஒற்றுமையுறுதலின் அவற்றை அவர் அவ்வாறு தொகுத்து ஒன்றாக்கினார். அவற்றுள், திருமுருகாற்றுப்படையொன்றும் வீடுபேற்று உறுதிப் பெரும்பயன் கூறும் தெய்வப் பாட்டாதலின் அதனை ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்கும் சிரத்தானம் ஆக்கி முதற்கண் கோத்திட்டார் என்ப.

அந்தாதி விஷய அட்டவணை.

(எண் — செய்யுளெண்)

பிறவிக்குப்பயன் இறைவருக்கு ஆட்படுதலே	2
இயமன் வருவதன் முன்னம் இறைவரை அடைந்துய்யவேண்டும்	3
திரிபுரம் எரித்தமை	4, 35.
மனம் சிவபெருமான் வீற்றிருத்தற்கேஅன்றி வேறொன்றற்கு இடங்கொடாது	5

சிவபிரானுக்கு ஒரு பாகம் பெண்ணுருவாத
லால் ஒருருவமன்று போலும் 6

எல்லாமாய் யாவரும் உணரவொண்ணாமல்
நிற்கும் இறைவர் கயிலாய மொன்றிலே நிலை
பெறுவர் 7

சிவபிரான் நஞ்சுண்டமையாலே தான் இவ்
வுலகு உள்ளது 8

உலக முழுவதும் ஆளும் ஒப்பற்றவராயி
னும் இறைவனைத் துதியாராயின் அவர் பிறப்புப்
பயனற்றது 9

சிவனடியார்களைப் பேணாதவர் எத்தகைய
ராயினும் இழிந்தவரே 10

இறைவரை வணங்காமல் வீணாள் கழிப்பவர்
பிணத்தை யொப்பர் 11

வாளா பொழுது கழிக்கின்றவர் கண்ணப்பர்
கதையைக்கேட்டிலாபோலும், கேட்டிருப்பராயின்
அவர் அவ்வாறிரார் 12

அருச்சுனன்கண்ணனோடு சென்று பாசுபதம்
பெற்றமை 13

பழவடியாரை ஆட்கொள்ள வேண்டும் 14

அன்பர்க்கன்றி இறைவர் யாருக்கும் புலப்
படார் 15

பிரபஞ்ச ஆசையைவிட்டு முத்திக்கரை சேர
இறைவனே கைதர வேண்டும் 16

திருவடியிலே அன்பு வைக்கத் திருவுளம்
பற்றுதல் இறைவர் கடன் 17

- தேவராலும் காணமுடியாத இறைவரை
யான் காணுவேன் என்றல் அறியாமையே 18
- கயிலாய மலையை அடைதல் நன்மை தரும் 21
- ஒல்லும்வகை இறைவரை ஆன்மாக்கள்
வழிபட்டுய்ய வேண்டும் 22
- கயிலாயம் வாழ்க என்றிருப்பது நமது கடன் 23
- தமது கடமை என இறைவரை வணங்கு
வார்க்குப் பிறப்பில்லை 24
- கயிலாய மலையைத் துதித்தலே இன்ப வாழ்
வைத் தரும் 25
- காளத்தியை வணங்கவல்லார்க்குப் பிறப்பும்
இன்பந்தரும் 26
- திருமேனி தரிசனம் தர வேண்டுதல் 29
- பிச்சையேற்றுண்ணும் பிஞ்ஞகரைத் தேவர்
போற்றுதற்குக் காரணம் என்ன ? 30
- சண்டேசுரர் வரலாறு 31
- சிலந்தி பூசித்தது 32
- மார்க்கண்டேயருக்காக யமனையுதைத்தது 33
- மயக்கமுடைய உடலிற் புகுந்து நன்னெறி
யுணராமை 37
- இறைவர் திருநாமமாகிய மருந்து பிறவி
நஞ்சைப்போக்கும் 38, 39
- பஞ்சாக்கரமந்திரமே வேதங்களாய் விரிந்
தன: இம்மந்திர மூலம் இறைவரை எளிதில்
அடையலாம் 40

மெய்ஞ்ஞானத்தால் நினைவார்க்குச் சிவபெரு
மான் பிறவித் துன்பங்களை ஒழித்தருளுவார் 43

சிவபோக நுகர்ச்சி இனியது 45

இறைவரிடத்திலிருந்தே உலகங்கள் தோன்றி
ஒடுங்குகின்றன 46

சொல்லும் பொருளும் போலவும், உடலும்
உயிரும் போலவும், மலரும் மணமும் போல
வும் இறைவர் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறார் 47

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாயினும்
இறைவரை ஒருவடிவில் எழுந்தருளிக் காட்சி
தர வேண்டுதல் 48

ஒன்றுமறியாதவனாயினும், பற்றிலன் ஆயி
னும், கல்லாதவனாயினும் பற்றுக் கோடாவது
இறைவர் திருவடியே 49

அம்மையப்பரே எவ்வுயிர்க்கும் பற்றுவார் 50

சிவபெருமானிடத்தில் அன்றிப் பிறதேவ
ரிடத்து என்ன பயன் கருதிப் பற்றுகின்றார்? 52

தன்னடியார்களை விண்ணும் மண்ணும் ஆள
விடுத்துச் சிவபிரான் பிச்சைக்கும் புகுவது
ஏன்? 53

சிவஞானத்தால் திருவடியைத் தரிசித்த பின்
பிறவியுள்வாகா 55

சிவோகம் பாவனை பண்ணியிருப்பினும்
ஒரொருகால் வாசனாமலத்தால் தாக்கப்பெறுவர் 55

ஐவரால் ஆட்டுண்ணாமல் அரனடியில் அழுந்தி
நிற்றல் வேண்டும் 56

காலனார் வருவதன் முன் சிவபிரான் திருவரு
ளைப் பெற வேண்டும் 57

எவ்விடத்துங் காப்பனவும், முத்தி கொடுப்
பனவும், தியானிப்பார்முன் வந்துநிற்பனவும்
சிவபிரான் கழல்களே 60

கண்ணுங் கருத்துங் கயிலாயரே ஆதலால்
இடையருது அவரை எண்ணியிருத்தலே தகுதி 65

சிவபெருமானே நினைந்துய்ய வேண்டும்; அவர்
நினைவாரை அஞ்சேல் என்று அருள் செய்பவர்,
தேவரால் தொழப்படுந் தேவதேவர் ஆதலால் 66

பிரமன் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும்
சிவபிரானிடத்துத் தொன்றி நின்று அழிவன 67

மன்மதன் சாம்பலான வரலாறு 68

அருச்சுனனுக்கு அருள் செய்ய வேட்டுவக்
கோலம் கொண்டமை 69

இறைவரைத் தீண்டிப் போர் செய்யப் பெற்
றமையால் அருச்சுனனைப் போல் தவமுடையார்
யாவர்? 70

தேவர்க்கரிய சிவபிரான் அடியார்க்கெளியர் 71

சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் 72

பிரபஞ்ச வாழ்வில் அமுந்தாமல் சிவபிரானை
அடைவதே பேரறிவு 73

அறிந்தேனும் அறியாமலேனும் செய்யும்
பாவங்கள்பொன்முகரியில் ஆடுதலால்போம் 74

உபமன்னிய முனிவருக்குப் பாலாழியிந்தமை 81

இராவணன் கைலைமலை யெடுத்த போது பொறியிலகப்பட்ட எலி போலானமை,	83
சலந்தரன் போரில் அழிந்தமை	84
இயமனார் சிவபெருமான் திருவடியால் உதை யுண்டு மூர்ச்சித்தமை	85
சிவபத்தர்களைக் காணின் அகலப்போயின் என நமன் தூதுவர்க்குச் சொல்லுதல்	86
ஐம்பொறியடக்கினவருக்கே இறைவனை யடைதல்கூடும்	87
நடனக் காட்சி	88
பிரமன்மால் முதலியோரால் காணமுடியாத இறைவரை யாரே அறியவல்லார்	89
அழகத்தைவிட்டு அடகயிலல்	91
இறைவனிடத்து அன்பில்லாதவர்காமத்திலே வீழ்ந்தழுந்துவர்	93
இறைவர் திருக்கோல இயல்பு	94
சிவபெருமானைப் பணியுமாறு பணிக்க வேண்டுதல்	96
இறைவரைப் பணியாமல் காலங்கழிக்கின் றமை தமது பிழையே	97
உய்வகையும் உறும்பேறும் அறியேனாயினும் உம்மை அழைத்தலொழியேன் அருள் செய்யும்	98
திருவடிகளைச் சிரத்தில் சூட்டவும், துதிக்கும் காலம் உண்டாகவும் வரம் வேண்டல்	99
திருவைந்தெழுத்தைக் கணிக்க வேண்டும்	100

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

தென்கயிலாயவரலாறு.

ஊழிக்காலம் ஒன்றிலே சூரிய குலத்திலே மித்திரசகன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவ்வரசனை ஒரு அரக்கன் வஞ்சிக்கொண்ணினான். அவன் மடைத்தொழில்வேலையிலமர்ந்தான். அரக்கன் ஒருநாள் நரமாமிசத்தைச் சமைத்து வைத்திருந்தான் அதனை அரசன் உணர்ந்திலன். விருந்தினராக அப்போது வந்த வசிட்டமுனிவருக்கு அவ்வுணவை அரசன் அருத்தியுடன் அருத்தினான். முனிவர் நர மாமிசம் படைத்த குற்றத்திற்காக அரசனை அரக்கனாகும்படி சபித்தார். அரசன் உதிரன் என்னும் பெயருடைய ஒரு அரக்கனாய் உழன்று கொண்டிருந்தான். விசுவாமித்திர முனிவர் வசிட்ட முனிவரிடம் உட்பகை மிக்கவர். உதிரன் என்னும் அரக்கனை ஏவி வசிட்டமுனிவர் புத்திரர்களாகிய சத்திமுனிவர் முதலிய நூற்றுவரையும் கொல்லச் செய்தார். வசிட்டர் புத்திர சோகம்மேலிட்டார். அதனால் தமது உயிரைவிடத்துணிந்தார். அவர் ஒரு மலையின் உச்சியில் ஏறிக் கீழே விழுந்து உயிர்விட எண்ணினார், அவ்வாறே விழுந்தார். பூமிதேவி அவரைத்தன் இருகரங்களாலும் தாங்கினாள். முனிவரைப் பார்த்து முனிவரே! இங்ஙனம் செய்தல் உமக்குப் பொருந்துமா? அதனால் உமக்கு நேர்ந்த துன்பம் மீவர்த்தியாகுமா? சிவ பெருமானே நோக்கித் தவஞ்செய்யும், உமது சோகம் நீங்கும், முத்தியும் கைகூடும் என்று மொழிந்தான். முனிவர் பூமி தேவியின் மொழியை அங்கேகரித்தார். அருந்தவம் செய்தார்.

சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கினார். ஐந்தலை மரவ உருவங் கொண்டு பரசிவ இலிங்கமாய் மேற்கு கோக்கிய திருமுகத் துடன் சோதிமயமாய்த் தரிசனம் தந்தருளினார் வசிட்ட முனிவர் இறைவரை வணங்கி நடுநடுங்கினார். முனிவர் மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப அடியற்ற மரம் போலக் கீழே விழுந்து பணிந்தெழுந்தார். சிவபிரான் மகிழ்ந்து வேண்டிய வரம் யாது என அவரைவினவினார் அம்முனிவர் சிவபெருமானை மீட்டும் மீட்டும்வணங்கி, சுவாமீ! தேவரீர் எக்காலத்தும் இத்தலத்திலே இத்திருமேனியோடு வீற்றிருந்து கொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு இட்டசித்திகளை அளித்தருள வேண்டும். எளியனே னுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தருள வேண்டும் எனப் பலகால் குறையிர்ந்து வேண்டினார். இறைவர் அவ்வாறே வரமளித்தருளினார். கல்லால மரத்தடியிலே தக்ஷிணமூர்த்தி வடிவாய் வீற்றிருந்து பதி பசுபாச இலக்கணங்களை அவருக்கு ஐயந்திரிபு அற விளக்கியருளுவாராயினர். முனிவர் உண்மை தெளிந்து சிவஞானமுதிர்ச்சி பெற்று விளங்கினார்.

இத்தலத்திலே சிவபெருமான் அம்முனிவர்க்கருளிய வண்ணமே எழுந்தருளியிருத்தலால் உமாதேவியாரும் விநாயகக்கடவுள், முருகவேள், வீரபத்திரர், வைரவர், ஐயனார், திருநந்திதேவர், உருத்திரகணங்கள், கணநாதர்கள் முதலியோரும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் பிரியாமல் எழுந்தருளியிருந்தனர். அதனைக்கண்ட கயிலை மலையானது மேருமலையுடன் அங்கடைந்து தனக்கு வடக்கே மேருமலை தங்கும்படி தான் சந்நிதிக்குக் கீழ்த்திசையிலே தங்கியது அதனால், இத்தலம் அன்று முதலாகத் தென்கயிலாயம் என்ற பெயருடன் விளங்குகின்றது: இத்தலத்திலிருக்கும் சராசரங்கள் எல்லாம் சிவரூபமாம் என்க.

பொன் முகரிவரலாறு.

சிவபெருமான் உமாதேவியாரை மணம் செய்துகொள்ளுமாறு இமயமலையை அடைந்தார். உலகநாயகியாகிய பார்வதியம்மையாருடைய திருமணக் கோலத்தைத் தரிசித்துய்யும் பொருட்டுத் தேவர், முனிவர், சிவகணங்கள், பூதகணங்கள், பரிசனங்கள் முதலியோர் இமயமலையில் வந்து குழுமியிருந்தனர். அதனால் பூமியின் வடக்குத் தாழ்ந்து தென் திசையுயர்ந்தது. யாவரும் கலங்கினர். சிவபிரானுடைய கட்டளையின்படி அகத்திய முனிவர் பொதியிலில் தங்கியிருக்கப் புறப்பட்டார். தமது மனைவியாராகிய உலோபா முத்திரையுடன் தெற்கு நோக்கிச் செல்கின்றவர் வழியில் உள்ள சிவதலங்களையும் தரிசித்துச் செல்வாராயினர். தென்கயிலாயமாகிய இத்தலத்தை யடைந்தார். இத்தலத்திலே நதியொன்றும் இல்லாமைக்கு அகத்தியர்கவன்றார். முனிவர்கள் வேண்டுகோளின்படி அகத்தியர் அங்கே சிலநாள்கடுத்தவம் புரிந்தார். இறைவர் அருளால் ஆகாய கங்கை இழிந்தது. அக்கங்கை ஆகாயத்திலிருந்து பூமிக்கு வருங்காலத்துப் பொன்னிறத்தோடு பெருமுழுக்கத்தையும் உடையதாயிருந்தமையால் இந்நதி பொன்முகரி என வழங்கப்பட்டது.

இந்த நதி சிவபெருமானுடைய திருவருட்பெருக்கால் தோன்றியபடியால் இதில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்து இறைவரை வழிபடுவோர் முத்தியடைவர். கொலை முதலிய கொடும் பாவச் செயலுடையோரும் தாம் செய்த பாவத்தையுணர்ந்து இரங்கி ஸ்நானம் செய்வராயின் அப்பாவத்தினின்று விடுபடுவர். இதில் முமுகிய விலங்கு, பறவை முதலிய அஃறிணைகளும் சிவபுண்ணியப் பேற்றைப் பெற்று

விளங்கும். ஆன்மாக்களுடைய ஆணவமல அழுக்கைப் போக்கிக் தூய்மை செய்யும் பெருமையுடையது இப்பொன்முகரியே யாம். இத்தீர்த்தத்தை யன்றி வேறு பல தீர்த்தங்களும் இத்தலத்து உள

சீகாளத்திவரலாறு.

சென்ற யுகமொன்றிலே ஒரு சிலந்தி முற்பிறப்பின் உணர்ச்சியால் பொன்முகரி தீர்த்தத்திலே படிந்தது; தென்கயிலாயத்து இறைவரைச் சிந்தித்து வழிபட்டு வந்தது. அன்பின் பெருக்கினால், அதன் வயிற்றிலுண்டாகும் நூல்களையெல்லாம் இழைத்து இழைத்து அந்த நூலினால் இறைவருக்கு மதில், கோபுரம், மண்டபம், மாளிகை, கருக்கிருகம் முதலியவற்றை அமைத்தது. நாடோறும் இளைப்பாறு தற்கும் பொழுதில்லாமல் அது பணி புரிந்தது. அறுபட்ட இடங்களை அவ்வப்போது புதுக்கியும் வந்தது இறைவர் மேலும் அச்சிலந்தியின் அன்பைச் சோதிக்கத் திருவுளங்கொண்டார். முன்பு எரிந்து கொண்டிருந்த திருவிளக்கைச் சுடர்விட்டெழும்படி செய்தார். அச்சுடர் மேலெழுந்து ஒரு நொடிப் பொழுதிலே சிலந்தி அமைத்திருந்த நூல் ஆலயத்தை எரித்து விட்டது. அதனைச் சிலந்தி கண்டது. அந்தோ! இத்திருக்கோயில் தீப்பற்றி எரிந்தது முன்னைப் பெருவினையோ! என் உயிர்த் தலைவராகிய சிவபெருமானுக்கு இவ்வாலயத்திலே விருப்பந்தானில்லையோ! இவ்வாறு அழிவதற்கோ இத்துணை நாட்கள் இரவு பகலாக இதனை வருந்திச் செய்து முடித்தேன்! இப்பெருமான் எளியேன்பால் வைத்த கருணை இவ்வளவு தானோ? எனப் புலம்பி நைந்தது. எம்பெருமான் திருக்கோயில் இவ்வாறு பழுதுபட்டழிந்தும் யான்

இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றேனே! அது தகுதியன்று என உயிர்விடத் துணிந்தது. திருக்கோயிலை அழித்த அவ் விளக்குச் சுடரிலேயே யானும் வீழ்ந்து இறக்கின்றேன் என எழுந்தது. கருணை வடிவினராகிய சிவபெருமான் சிலந்தியை அவ்விளக்கில் விழாவண்ணம் தடுத்தாட் கொண்டார். சிலந்தியே! உன் விருப்பம் யாதென்றார். சிலந்தியின் வேண்டுகோளின்படியே அதனைத் திருவடி நீழலில் சேர்த்தருளினார்.

பின்பு, ஒருயுகத்திலே ஒரு பாம்பு நாடோறும் மாணிக்கக் கற்களைக்கொண்டு முடியிற்சாத்தி அவ்விறைவரை வழிபட்டு வந்தது. அக்காலத்திலே ஒரு யானையும் அன்புடன் நாடோறும் பென்முகரியில் முழுசித் துதிகை நிறையத் திருமஞ்சனத்துக்கு நீர் முகந்து வந்து பாம்பு அணிந்த மணிகளையெல்லாம் சிதறத் தள்ளிவிட்டு. இறைவருக்கு நீராட்டியும், வில்வத் தளிர்களைப் பறித்துத் திருமுடியிலிடும் வழிபட்டு வந்தது. அப்பாம்பு, நாடோறும் அணிந்துள்ள மாணிக்கங்களைச் சிதறி இலைக்குப்பையை இறைவர்மேல் ஏற்றியவர் யாவர் எனச்சினந்து வருந்தித் தன் வழிபாட்டைச் செய்துவந்தது. பின்புயானையும் தன் வழக்கப்படிவழிபாட்டுக்கு வந்து இலைகளையும் மலர்களையும் தள்ளிவிட்டுக் கற்களைத் திருமுடியில் ஏற்றியவர் யாவரோ எனச் சினங் கொண்டு தன் வழிபாட்டை விடாமற் செய்து வந்தது. இஃது இங்ஙனமாக, மற்றைநாளிலே வழக்கம்போலப் பாம்பு பூசித்தற்கு வந்தது. இறைவர் திருமுடியிலே அன்றும் இலைகளையும் மலர்களையும்கண்டது. கோபம் மூண்டது. இவ்வாறு நாடோறும் செய்து வருபவர் என் பகைவரே! இக் கொடுஞ் செய்கை புரிந்தவர் தப்பிச் செல்கின்றனரே! அவரைக் காண்பே னாயின் அவர் உயிரைப் போக்குவேன், நாளை ஆகட்டும், என மிக வருந்திப் பெருஞ்சினத்துடன் சென்றது பாம்பு பூசித்துச் சென்றபின் யானையும் வழக்கப்படி அப்பிரானைப் பூசிக்க அங்கே வந்தது. இறைவர் திருமுடிமேற் கற்களைக் கண்டது

அக்களிறு. இவ்வாறு கற்களை இறைவர் முடிமேல்வைத்துச் சுமக்கச் செய்பவர் பகைவரே அவரைக் காணின் கொன்று உயிர் குடிப்பேன், இது உறுதி. இறைவரே! தேவரீர் இக் கொடுமையை எவ்வாறு பொறுத்திருக்கின்றீர்? இது உமக்குச் சம்மதமாயின் யான் என்ன செய்வேன் எனப் புலம்பி நைந்து வருந்தியது. நாளை நான்வந்து இப்பகைவரைக் கொல்வேன்; அல்லது நானே உயிர்விடுவேன்; இது நிச்சயமே என வாய்விட்டு அரற்றி அப்பரமபதியைப் பூசித்து அகன்றது. அக்களிறு இரவில் நித்திரையின்றி மறுநாள் விடியற்கால வரவை எதிர்பார்த்திருந்தது. அவ்வாறே இரவெல்லாம் சிந்தித்திருந்த பாம்பும் சூரியன் உதிக்குமுன் இறைவர் சந்திரியை அடைந்தது. அங்கே திருமுடியிலே முந்தைநாள் பூசித்திருந்த பூங்கொத்துடன் கூடிய இலைக்குப்பையில் உடலை வளைத்துக் கொண்டு அப்பகைவரைக் காணப் பதுங்கியிருந்தது யானையும் மறுநாள் வழக்கப்படி இறைவரைப் பூசிக்க வந்த அளவில் முந்தைநாள் தான் சூட்டியிருந்த இலைகளையும் மலர்க்களையும் கண்டது பெரிதும் மகிழ்ந்தது. விரைந்து பொன் முகரியை அடைந்து நீரில் மூழ்கியது. திருமஞ்சனம் முகந்து சந்திதிக்குச் சென்றது. துதிக்கைபால் நிர்மாலியத்தைத் தள்ளியது. அதனுள் முன்பேவந்து மறைந்திருந்த அப்பாம்பு சீழி எழுந்தது. தொனையின் வழியே யானைத் துதிக்கையில் நுழைந்தது. மத்தகத்திற்புகுந்தது, நச்சுப்பற்களால் கடித்துக் குடைந்து வருத்தியது. யானையால் அது பொறுக்க முடிய வில்லை நீரை முகந்து முகந்து விசத் தொடங்கியது. ஊழிக்காலத்து இடிபோல முழங்கியது. புழைக்கையால் பூமியைப் புடைத்தது. மரங்களிலே மத்தகத்தை மோதிக் கொண்டது. குடைச்சல் தீர்ந்திலது. சினம் முதிர்ந்தது நமது பகைவனுடன் நாமும் இறப்போம் எனத் துணிந்தது, துளைக்கையை முடக்கிக் கொண்டது. பூமியும் அதிர்ந்து பிளக்கும்படி தலையைப் பூமியில் மோதியது, தலை பிளந்து யானை இறந்தது. பாம்பும் உடல் நொறுங்கி உயிர் விட்டது.

விடைமேல் சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் காட்சியளித்
தருளினர். யானை, பாம்பு இரண்டினுக்கும் இறைவர் தமது
சாரூப பதவியைத் தந்தருளி மறைந்தார். சிலந்தி—பாம்பு—
யானை ஆகிய மூன்றும் இத்தலத்து முத்திபெற்றமையால்
சீகராளத்தினை அன்று தொட்டுப் பெயர் வழங்கி வருகிறது
என்பர்.

சீ — சிலந்தி, காளம் — காளன் என்கிற பாம்பு,
அத்தி — யானை.

சுவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

இத்தலக்குறிப்புக்களுட்சில.

தென்கயிலாயம், தென்கயிலை, திருக்காளத்தி, சீகாளத்தி, காளஹஸ்தி, சிவானந்தகிரி, சிவானந்தைகநிலயம், விஞ்ஞானகேசுத்திரம், கண்ணப்பபுரம், மும்முடிச்சோழபுரம் முதலிய காரணப்பெயர்களையுடையது இத்தலம். இஃது ஐந்து யோசனை அகலமும், பத்து யோசனை நீளமும் உள்ளது என்பர். இப்பெயர்கள் திருக்காளத்திப் புராணம் முதலியவற்றால் விளங்குவன.

கல்வெட்டுக்கள் :

தொண்டை நாட்டில் உள்ள 24-கோட்டங்களுள் ஒன்றாகிய வேங்கடக் கோட்டத்துத் தொண்டைமான் பேராத்நூர் நாட்டு மும்முடிச்சோழபுரம் எனவும், ஆற்றூர் வளநாட்டு மும்முடிச்சோழபுரம் எனவும் இதன் பெயர் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது.

மூர்த்திகள் :

தலவிநாயகர் — 1 அஞ்சந்தி விநாயகர் (ஐஞ்சந்தி விநாயகர்) இவ்விநாயக வணக்கம் திருக்காளத்திப் புராணம், சீகாளத்திப் புராணம், திருக்காளத்திநாத

ருலா, திருக்காளத்திக்கோவை முதலியவைகளில் காணப்படுகின்றன. இவர் திருக்கோயிலினுள் எழுந்தருளியுள்ளார்.

2பாதாளவிநாயகர் : இவர் வெளிப் பிரகாரத்தில் மிக ஆழமான இடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கிறார்.

சுவாமியின் திருநாமங்கள் : தென்கயிலைநாதர், திருக்காளத்தி நாதர், ஐங்குடுமித்தேவர், குடுமித்தேவர், ஆராவமுது கணநாதர், கல்லாலடியார், கல்லாவடிக்கரும்பு, மருந்து, மலைமேல்மருந்து, காபாலி, காளத்திக்கற்பகம், சோதிவிடங்கர் முதலியன : இவை புராணங்களிலும் உலாவிலும் வந்துள்ளன.

இனி, இவ்வந்தாதியால் அறியப்படுவன—
ஆராவமுது - 100; காளத்திமன் 99; காளத்திமன்னன் 86, 90, 98; காளத்தி மன்னவன் 46; காளத்திக் கொற்றவன் 2, 76; காளத்திக்கோன் 24, காளத்திக் கோமான் 80, காளத்திவேந்து 16, காளத்திவள்ளல 92, காளத்தி 66, காளத்திநாதர் 32, 74; ...நம்பன் 34, ...அம்மான் 52, ...நீள்சுடர் 54, ...சசன் 62, ...நின்மலன் 56, ...சுத்தன் 68, காளத்தியான் 40, 60, 64; காளத்தியான்வார் 6, 8, 10, 22, 30, 38, 48, 66, 70, 72, 78, 82, 94 முதலிய திருநாமங்கள்.

அம்பிகையின் திருநாமம் : நானப்பூங்கோதை என்பது.

தீர்த்தங்கள் :

உருத்திர தீர்த்தம் : திருக்காளத்திநாதர் சந்நிதியில் உள்ளது. மணிகர்ணிகா தீர்த்தம் — மூலத்தானத்துக்குத் தெற்கேயுள்ளது. வச்சிரதீர்த்தம், அரகரதீர்த்தம், மாயூரத்திருச்சுனை, பரத்துவாசதீர்த்தம் முதலியன பிற தீர்த்தங்கள்.

மலைகள் :

சித்தாசலம் : இது தென்கயிலைக்குத் தெற்கே உள்ளது. “அட்டமாசித்திகள் அணைதரு காளத்தி” என்னும் தேவாரப் பகுதி இம்மலையினையே குறிப்பதென்பார். கனகதர்க்காம்பிகைமலை-தென்கயிலைக்கு வடக்கில் உள்ளது. நீலமலை — இது மூலத்தானத்துக்குத் தெற்கே உள்ளது. வைரவக்கடவுள் எழுந்தருளியிருத்தலின் இதனை வயிரவமலை என்பார்.

நதி : இத்தலத்திற்குரிய நதி பொன்முகரி 74. இது சந்நிதியில் உத்தரவாகினியாய்ச் செல்கின்றது : ஆகலின் மிகச் சிறந்தது என்பார்.

தலவீருசுடங்கள் : அகண்டவில்வம், கல்லால்.

பீடங்கள் : 1 ஆகம பீடம் : திருக்காளத்தி நாதருக்குரியது 2 வைதிக பீடம் தசாமினுமூர்த்திக் குரியது.

விசேஷங்களும் வழக்கங்களும் :

மாசிமகம் இத்தலத்தில் மிகவிசேடமுடையது. மாசி மாதப் பெருவிழாவில் 8-ஆம் திருநாள் இரவு திருச்சாந்தணிதல் வழக்கம். இது கிருஷ்ணகத் தோற்சவம் என்று கூறப்படும். 9-ஆம் நாளிலும், முகரசங்கராந்தியிலும், வேட்டைக் கோலத்தோடு தென்கயிலை மலையைச் சூழ இறைவர் எழுந்தருளு வர்: இது மிருகயா விநோதம் என வழங்கும். ஆதி சேடன் இத்தலத்தில் பூசித்துள்ளது. தும்பைமாலை சாத்துதல் இத்தலத்தில் மிக விசேடம் என்பர்.

பிற செய்திகள் புராணங்களானும், உலா முதலியவற்றானும் அறிக.

இங்கே உள்ள இலிங்கம் வாயுலிங்கம்: சந்திரி யில் உள்ள திருவிளக்குகளில் ஒரு திருவிளக்கின் சுடர் சதா அசைந்து கொண்டிருக்கும். இத்தலத் தில் ஐந்து தலைகளையுடைய இலிங்கமாக இறைவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். சீகாளத்திநாதர் திருமேனி யில் சிலந்தி—யானைத்தந்தம்—ஐந்தலை நாகம் முதலிய அடையாளங்கள் இன்றும் காணலாம். சிவலிங்கத்திரு மேனியில் பச்சைக் கருப்பூர நீரே திருமஞ்சனமாக ஆட்டப்படுகிறது. மற்றைய அபிஷேகங்கள் பீடத் திலேதான் செய்யப்படுகின்றன. திருமேனியில் மலர் மாலை முதலியன சாத்தப்படுவதில்லை. இங்கு மேற்கு

நோக்கிய சந்நிதானம். திருக்காளத்திநாதர் சந்நிதியில்
, திருநீறு கொடுக்கப்படுவதில்லை: திருமஞ்சனம் ஆட்
டப்பட்ட பச்சைக் கருப்பூர நீரையே பிரசாதமாக
அளிக்கப்படுகிறது.

**இந்நூலில் வந்துள்ள
அகப்பொருட்செய்திகள்.**

நற்றாய் கூற்று — 28, 29, 58, 59.

சேவிலி கூற்று — 36.

தலைவி கூற்று — 76. குருகோடுகூறிஇரங்கல் — 63: .

கடலோடுகூறிஇரங்கல் 64: மேகவினாது 75: பிறை,
இடபம், வண்டு, குயில் முதலியவற்றை இரத்தல் — 77, 78,
79, 80: வளையிழந்து இரங்கல் — 82; தலைவன் பிரிவாற்றாது
வருந்தி இரங்கல் — 95. கூடலிழைத்தல் — 90 முதலியன.

சிவமயம்.

நன்றிகூறல்.

இந்நூல் முகவுரை,
நக்கீரதேவநாயனார்
வாலாறு, தலக்குறிப்
புக்கள் முதலியன
எழுதுவதற்கு மகா
மகோபாத்தியாய
பிரகாசமூர்த்தி ஐயர்
அவர்கள் பதிப்
பித்த நூல்களின்
பகுதிகளும், சேது

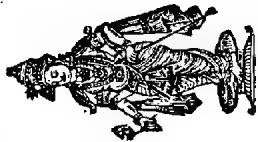
சமஸ்தானத்து மகாவித்துவான் ஸ்ரீமத் உபவே
ரா. இராகவையங்கார் சுவாமிகள் பதிப்பித்த
நூல்களின் பகுதிகளும் பெரும்பான்மையும் பேருத
வியாக இருந்தன. அடியேன் புன்மொழியால்

காத இலக்கணப்
பகுதிகளெல்லாம் ஆசிரிய

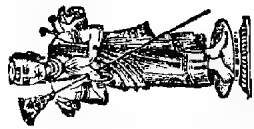
வசன்மாகப் பொன்னேபோல்

எடுத்து இதன்கண் போற்றப் பெற்
றுள்ளமை அறிஞருலகம் எளிதிலறியும்.

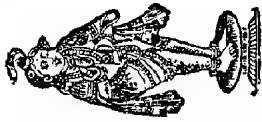
அப்பொன்னுரைகளின் ஆற்றலைப் புலவருலகம்
அப்படியே கொள்ளுதல் சிறந்ததென்பது அடியேன்
கருத்து என்க. அப்பெருமக்களிருவரும் தமிழகத்துக்குச்
செய்த நன்றியை என்றும் மறவாமல் வந்தித்து வாழ்த்திச்
சீந்தித்திருக்கின்றேன். குற்றம் பொறுத்தருள வேண்டுவேல்

ஆளுடைய
பும்புகள்

ஆளுடைய
அக்கைகள்

ஆலைய
பிள்ளையார்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்காளத்தித் -

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள்

[அரும்பதவுரையுடன்]

1. ஆளுடையபிள்ளையார்.
2. ஆளுடைய அரசு.
3. ஆளுடைய நம்பி.

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்காவத்தித் தேவாரம்

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

பண் — கொல்லி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சந்தமா ரகிலொடு சாதிதேக் கம்மரம்
உந்துமா முகலியின் கரையினி லுமையொடும்
மந்தமார் பொழில்வளர் மல்குவண் காளத்தி
எந்தையா ரிணையடி யென்மனத் துள்ளவே. (1)

ஆலமா மரவமோ டமைந்தசீர்ச் சந்தனஞ்
சாலமா பீலியுஞ் சண்பக முந்தியே
காலமார் முகலிவந் தணைதரு காளத்தி
ரீலமார் கண்டனை நினையுமா நினைவதே. (2)

கோங்கமே குரவமே கொன்றையம் பாதிரி
முங்கில்வந் தணைதரு முகலியின் கரையினில்
ஆங்கமர் காளத்தி யடிகளை யடிதொழ
வீங்குவெந் துயர்கெடும் வீடெளி தாகுமே. (3)

கரும்புதேன் கட்டியுங் கதலியின் கனிகளும்
அரும்புநீர் முகலியின் கரையினி லணிமதி
யொருங்குவார் சடையினன் காளத்தி யொருவனை
விரும்புவா ரவர்கடாம் விண்ணுலக காள்வரே. (4)

வரைதரு மகிலொடு மாமுத்த முந்தியே
திரைதரு முகலியின் கரையினிற் றேமலர்
விரைதரு சடைமுடிக் காளத்தி விண்ணவன்
நிரைதரு கழலினை நித்தலு நினைமினே. (5, 6, 7)

முத்துமா மணிகளு முழுமலர்க் திரள்களும்
எத்துமா முகலியின் கரையினி லெழில்பெறக்
கத்திட வரக்கனைக் கால்விர லூன்றிய
அத்தன்மன் காளத்தி யனைவது கருமமே. (8)

மண்ணுமா வேங்கையும் மருதுகள் பீழ்ந்துநிதி
நண்ணுமா முகலியின் கரையினி னன்மைசேர்
வண்ணமா மலரவன் மாலவன் காண்கிலா
அண்ணலார் காளத்தி யாங்கனைத் துய்ம்மினே. (9)

வீங்கிய வுடலினர் விரிதரு துவருடைப்
பாங்கிலார் சொலைவிடும் பரனடி பணியுமின்
ஓங்குவண் காளத்தி யுள்ளமே டுணர்தர
வாங்கிடும் வினைகளை வானவர்க் கொருவனே. (10)

அட்டமா சித்திக ளனைதரு காளத்தி
வட்டவார் சடையனை வயலணி காழியான்
சிட்டநான் மறைவல ஞானசம் பந்தன்சொல்
இட்டமாப் பாடுவார்க் கில்லையாம் பாவமே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிராகம்.

பண் — சாதாரி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வானவர்க டானவர்கள் வாதைபட வந்ததொரு மாகடல்
விடந், தானமுது செய்தருள் புரிந்தசிவன் மேவுமலை
தன்னைவினவில், ஏனமின மானினொடு சிள்ளைதினை
கொள்ளவெழி லார்கவணினுற், கானவர்த மாமகளிர்
கனகமணி விலகுகா ளத்திமலையே. (1)

முதுசினவி லவுணர்புர மூன்றுமொரு நொடிவரையின்
மூனவெரிசெய், சதுரர்மதி பொதிசடையர் சங்கரர்
விரும்புமலை தன்னைவினவில், எதிரெதிர வெதிர்பிணைய
வெழுபொறிகள் சிதறவெழு லேனமுழுத, கதிர்மணியின்
வளரொளிக ளிருளகல நிலவுகா ளத்திமலையே. (2)

வல்லவரு காளியை வகுத்துவலி யாகியிரு தாரகனை நீ,
கொல்லென விடுத்தருள புரிந்தசிவன் மேவுமலை கூறி
வினவில், பல்பல விருங்கனி பருங்கியிக வுண்டவை
நெருங்கி யினமாய்க், கல்லதிர நின்றுகரு மந்திவினை
யாடுகா ளத்திமலையே. (3)

வேயனைய தோளுமையொர் பாகமது வாகவிடை யேறி
சடைமேல், தூயமதி சூடிசூடு காடினட மாடிமலை தன்னை
வினவில், வாய்கலச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மல
ராகுநயனங், காய்கணையி னுவிடந் தீசனடி கூடுகா ளத்தி
மலையே. (4)

மலையின் மிசை தனின் முகில் போல்வருவதொரு மதகரியை
மழைபொலலறக், கொலைசெய்துமை யஞ்சவுரி போர்த்த
சிவன் மேவுமலை கூறிவினவில், அலைகொள்புன லருவிபல
சுனைகள்வழி யிழியவய னிலவுமுதுவேய், கலகலென
வொளிகொள்கதிர் முத்தமலை சிந்துகா ளத்திமலையே. (5)

பாரகம் விளங்கிய பகீரத னருந்தவ முயன்ற பணிகண்,
டாரருள் புரிந்தலைகொள் கங்கைசடை யேற்றவரன் மலை
யைவினவில், வாரத ரிருங்குறவர் சேவலின் மடுத்தவ
ரெரித்த விறகில், காரகி லீரும்புகை விசம்புகமழ்
கின்றகா ளத்திமலையே. (6)

ஆருமெதி ராதவலி யாகிய சலந்தரனை யாழியதனால், ஈரும்
வகைசெய்தருள் புரிந்தவ னிருந்தமலை தன்னைவ்னவில்,
ஊருமர வம்மொளிகொண் மாமணி யுமிழ்ந்தவை யுலாவி
வரலாற் காரிருள் கடிந்துகன கம்மென விளங்குகா
ளத்திமலையே. (7)

எரியனைய சுரிமயி ரிராவணனை யீடழிய வெழில்கொள்
விரலால், பெரியவரை யூன்றியருள் செய்தசிவன் மேவு

மலை பெற்றி லினவில், வரியசிலை வேடுவர்க ளாடவர்க ணீடுவரை யூடுவரலால், கரியினோடு வரியுழவை யரியி னமும் வெருவுகா ளத்திமலையே. (8)

இனதளவி லிவனதடி யினையுமுடி யறிதுமென விகலு மிருவர், தனதுருவ மறிவரிய சகலசிவன் மேவுமலை தன்னை லினவில், புனவர்புன மயிலனைய மாதரொடு மைந்தரு மணம்புணருநாள், கனகமென மலர்களணி வேங்கைக ணிலாவுகா ளத்திமலையே. (9)

நின்றுகவ ளம்பலகொள் கையரொடு மெய்யிலிடு பேர் வையவரு, நன்றியறி யாதவகை நின்றசிவன் மேவுமலை நாடிவினவில், குன்றின்மலி துன்றுபொழி னின்றகுளிர் சந்தின்முறி தின்றுகுலவிக், கன்றினோடு சென்றுபிடி நின்றுவினை யாடுகா ளத்திமலையே. (10)

காடதீட மாகநட மாடுசிவன் மேவுகா ளத்திமலையை, மாடமொடு மாளிகைக ணீடுவளர் கொச்சைவய மன்னு தலைவன், நாடுபல நீடுபுகழ் ஞானசம் பந்தனுரை நல்ல தமிழின், பாடலொடு பாடுமிசை வல்லவர்க ணல்லர்பர லோகமெளிதே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

எல்லாமுன் றேன்றாமே தோன்றினுன்காண்
 ஏகம்ப மேயான்கா ணிமையோரேத்தப்
 பொல்லாப் புலனைந்தும் போக்கினுன் காண்
 புரிசடைமேற் பாய்கங்கை பூரித்தான்காண்
 நல்லவிடை மேல்கொண்டு நாகம்பூண்டு
 நளிச்சிரமொன் றேந்தியோர் நானாயற்ற
 கல்லாடை மேற்கொண்ட காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (6)

கரியுருவு கண்டத்தன் கண்ணுளான்காண்
 கண்டன்காண் வண்டுண்ட கொன்றையான்காண்
 எரிபவள வண்ணன்கா ணேகம்பன்கா
 ணேண்டிசையுந் தானாய குணத்தினுன்காண்
 திரிபுரங்க டியிட்ட தியாடிகாண்
 தீவினைக டர்த்திடுமென் சிந்தையான்காண்
 கரியுரிமெய் போர்த்துகந்த காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (7)

இல்லாடிச் சில்பலிசென் றேற்கின்றன்காண்
 இமையவர்கடொழுதிறைஞ்சவிருக்கின்றன்காண்
 வில்லாடி வேடனா யோடினான்காண்
 வெண்ணூலுஞ் சேர்ந்த வகலத்தான்காண்
 மல்லாடு திரடோண்மேன் மழுவாளன்காண்
 மலைமகடன் மணுளன்காண் மகிழ்ந்துமுன்னுள்
 கல்லாலின் கீழிருந்த காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (8)

தேனப்பூ வண்டுண்ட கொன்றையான்காண்
 திருவேகம் பத்தான்காண் டேனூர்ந்துக்க
 ஞானப்பூங் கோதையாள் பாகத்தான்காண்
 நம்பன்காண் ஞானத் தொளியான்காண்
 வானப்பே ஒரு மறியவோடி
 மட்டித்து நின்றன்காண் வண்டார்சோலைக்
 கானப்பே ஞான்காண் கறைக்கண்டன்காண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (9)

இறையவன்கா ணேமூலகு மாயினன்காண்
 ஏழ்கடலுஞ் சூழ்மலையு மாயினன்காண்
 குறையுடையார் குற்றேவல் கொள்வான்றன்காண்
 குடமூக்கிற் கீழ்க்கோட்ட மேவினன்காண்
 மறையுடைய வானோர் பெருமானன்காண்
 மறைக்காட் டுறையு மணிகண்டன்காண்
 கறையுடைய கண்டத்தெங் காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (10)

உண்ணுவரு நஞ்சமுண்டான் றன்காண்
 ஊழித்தீ யன்னன்கா னுகப்பார்காணப்
 பண்ணாரப் பல்லியம் பாடினன்காண்
 பயின்றநால் வேதத்தின் பண்பினன்காண்
 அண்ணமலை யான்கா ணடியாரீட்ட
 மடியிணைக டொழுதேத்த வருளுவான்காண்
 கண்ணரக் காண்பார்க்கோர் காட்சியான்காண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

பண் — ஈட்டராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செண்டாரும் விடையாய் சிவனேயென் செழுஞ்சுடரே
வண்டாரும் குழலா னுமைபாக மகிழ்ந்தவனே
கண்டார் காதலிக்குங் கணநாதனெங் காளத்தியாய்
அண்டா யுன்னையல்லா லறிந்தேத்த மாட்டேனே. (1)

இமையோர் நாயகனே யிறைவா வென்னிடர்த்துணையே
கமையார் கருணையினுய் கருமாழகில் போன்மிடற்றாய்
உமையோர் கூறுடையா யுருவேதிருக் காளத்தியுள்
அமைவே யுன்னையல்லா லறிந்தேத்த மாட்டேனே. (2)

படையார் வெண்மழுவாய் பகலோன் பல்லுகுத்தவனே
விடையார் வேதியனே விளங்குங்குழைக் காதுடையாய்
கடையார் மாளிகைகும் கணநாதனெங் காளத்தியாய்
உடையா யுன்னையல்லா லுகந்தேத்த மாட்டேனே. (3)

மறிசேர் கையினனே மதமாவுரி போர்த்தவனே
குறியே யென்னுடைய குருவேயுன் குற்றேவல்செய்வேன்
நெறியே நின்றடியார் நினைக்குந் திருக்காளத்தியுள்
அறிவே யுன்னையல்லா லறிந்தேத்த மாட்டேனே. (4)

செஞ்சே லன்னகண்ணார் திறத்தேகிடந் துற்றலறி
நஞ்சே னுனடியே னலமொன்றறி யாமையினுல்
துஞ்சே னுனொருகாற் றொழுதேன்றிருக் காளத்தியாய்
அஞ்சா துன்னையல்லா லறிந்தேத்த மாட்டேனே. (5)

பொய்யவ னுடியேன் புகவேநெறி யொன்றறியேன்
செய்யவ னாகிவந்திங் கிடரானவை தீர்த்தவனே
மெய்யவ னே திருநீ விளங்குந்திருக் காளத்தியென்
ஐயநுன் தன்னையல்லா லறிந்தேத்த மாட்டேனே. (6)

கடியேன் காதன்மையாற் கழற்போதறி யாதவென்னுள்
குடியாக் கோயில்கொண்ட குளிர்வார்சடை யெங்குழகா
முடியால் வானவர்கள் முயங்குந்திருக் காளத்தியாய்
அடியே னுன்னையல்லா லறியேன்மற் றெருவரையே. (7)

நீரூர் மேனியனே நிமலாநினை யன்றிமற்றுக்
கூறே னுவதனாற் கொழுந்தேயென் குணக்கடலே
பாரூர் வெண்டலையிற் பலிகொண்டுமல் காளத்தியாய்
ஏறே யுன்னையல்லா லினியேத்த மாட்டேனே. (8)

தளிர்போன் மெல்லடியா டனையாகத் தமர்ந்தருளி
எளிவாய் வந்தெனுள்ளம் புகுதவல்ல வெம்பெருமான்
களியார் வண்டறையுந் திருக்காளத்தி யுள்ளிருந்த
ஒளியே யுன்னையல்லா லினியொன்று முணரேனே. (9)

காரு ரும்பொழில்குழ் கணநாதனெங் காளத்தியுள்
ஆரா வின்னமுதை யணிநாவலா ரூரன்சொன்ன
சீரூர் செந்தமிழ்கள் செப்புவார்வினை யாயினபோய்ப்
பேராவிண்ணுலகம்பெறுவார்பிழைப்பொன்றிலரே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்காளத்தித் தேவார அரும்பதவுரை

பண் — கொல்லி :

1. சந்தம்—சந்தனம். ஆர் — ஆத்தி. அகில்—அகிற்கட்டை. சாதி — சாதி மரம். உந்தும்—தள்ளிச் செல்கின்ற. மா — பெருமை முகலி — பொன் முகரியாறு. மந்தம் ஆர் பொழில் — மந்தமாருதம் நிறைந்த சோலை. மந்தமாருதம்—இளந்தென்றல். தென்றல்களின் நடைகள் மூன்று. அவை—சைத்தியம், செளரப்பியம், மாந்தியம் என்பன. மாந்தியமே இங்கு 'மந்தம்' என அருளிச் செய்யப்பட்டது. மல்குவண்—வளப்பம் நிறைந்த. இணை அடி — இரண்டு திருவடிகளும். மனத்து உள்ள — மனத்தின்கண் உள்ளன. ஆர் அகில் என்பதற்கு நிறைந்த அகிற்கட்டை எனினும் ஆம் சந்தனம், ஆத்தி, அகில், சாதி, தேக்கு முதலிய மரங்களை உத்திச் செல்லும் முகலி என்க.

2. ஆலம்—அம்சாரியை. மா—மாமரம். மரவம்—மராமரம்! வெண்கடப்ப மரம். சால — மிகுதியாக. பீலி—மயிற்றோகைகள். நீலம் ஆர் கண்டன்—ஆலகால விடத்தை உண்டருளியமையால் கரிய கண்டத்தையுடைய சிவபிரான்.

3. கோங்கு, குரா, கொன்றை, பாதிரி, மூங்கில் முதலியவற்றை அடித்துக் கொண்டு வருகின்ற முகலியாறு என்க. காளத்தி அடிகள் — காளத்திராதர். வீங்கு வெம் துயர் — மிகக் கொடிய துன்பங்கள் வீடு — முத்தி.

4 கதலி — லாழை. அரும்பும் நீர்—தோன்றுகின்ற நீரையுடைய. அணி மதி ஒருங்கு—அழகிய பிறைச் சந்திரன் அடங்கிய. வார் சடை — நீண்ட சடை. சடையினன் ஆகிய காளத்தியில் எழுந்தருளியுள்ள ஒப்பற்ற சிவபெருமானே. விரும்புவார் — விரும்பிப் போற்றுகின்றவர்.

5 வரை — மலை. மா முத்தம் — பெருமை தங்கிய முத்துக்கள். திரைதரு — அலைகள் பொருந்திய. தே மலர்— தேன் பொருந்திய மலர். விரை — வாசனை. காளத்தி விண்ணன் — திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற மகாதேவர்.

6, 7 திருப்பாட்டுக்கள் மறைந்தன.

8. எத்து — எற்றிக் கொண்டு வருகின்ற. எழில் — அழகு. கயிலாயமலையை எடுத்த இராவணனைக் கால் விரல் ஊன்றி அகங்காரத்தைக் கெடுத்த வரலாறு காண்க. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரப் பதிகங்களில் எட்டாவது திருப்பாட்டில் இவ்வரலாறு அமைத் திருப்பது கருதத்தக்கது.

9. மண்ணும் — கழுவும். அஃதாவது நீரில் நன்றாக நனைக்கப்பட்ட என்றபடி. வேங்கையும் மருதுகளும். பீழ்ந்து- பிளந்து. மலரவன்—பிரமதேவர்: மலரயன் எனவும் பாடம்.

ஒன்பதாம் பாடல்களில் பிரம விஷ்ணுக்களால் அறியப்படாதவர் என அருளிச் செய்வர் சுவாமிகள்.

10. வீங்கிய உடலினர்—பருத்த உடம்பையுடையவர். துவர் உடை — மருதந்துவரில் தோய்த்த துவராடை. இது கல்லாடையன்று. பாங்கிலார்—நற்செயலில்லாதவர். பாங்கு—உறவு; பாங்கிலார் — பகைவர்; அவர் சமணர் புத்தர் முதலியோர்.

11. அட்டமா சித்திகள் — அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகள். காளத்தியை நண்ணும் சிவஞானிகளுக்கு அட்டமா சித்திகள் தாமே வந்தடையும் என்றபடி. சிட்டம்—ஒழுக்கம்.

பண் — சாதாரி :

1. வானவர்—தேவர். தானவர்—அரக்கர். வாதை—துன்பம். ஏனம் — பன்றி. இனம் மான் — கூட்டமாயுள்ள மான்கள். மான் இனம் என மாறிக் கூட்டுக. கிள்ளை—கிளி. எழில் — அழகு. கவண் — குருவி முதலியவற்றையோட்டும் ஒரு வகைக் கருவி. கானவர் — வேடர். கனகமணி—பொன்னும் மணிகளும். புனத்தில் திணையையுண்ண வரும் ஏனம், மான், கிளி முதலியவற்றை வேடர் மகளிர் கவணில் பொன் துண்டுகளையும் இரத்தினக் கற்களையும் வைத்துச் சுழற்றி ஓட்டுகின்ற காளத்திமலை என்க. இத்திருப்பாட்டில் ஆலகால விடம் உண்டருளிய வரலாறு கூறப்பட்டுளது.

2. முதுசின வில் அவுணர்—மிக்க கோபத்தையுடைய வில்லோடு கூடிய அசுரர். அவர் திரிபுராதிகள். நொடிவரை-
நொடிக்கும் கால எல்லை. எரி — தி. சதுரர் — சதுரப்பாடு
டையவர்: சமர்த்தர் என்றபடி. எரி மூளச் செய் சதுரர் என்க.
சங்கரர் — சுகத்தைச் செய்பவர். சதுரரும், சடையரும்,
சங்கரரும் ஆகிய சிவபிரான். எதிர் எதிர் வெதிர் பிணைய —
எதிர் எதிராகவுள்ள மூங்கில்கள் ஒன்றினோடொன்று உராய்
வதனால். வெதிர் — மூங்கில். எழுகின்ற தீப்பொறிகள்,
தீப்பொறிகள் சிதறுவதனாலும், பன்றிகள் கொம்புகளால்
பூமியைக் கிளற எழுகின்ற மணிகளின் ஒளியாலும் இருள்
நீங்கும்படி பொருந்தும் காளத்திமலை என்றவாறு. திரிபுரம்
எரித்த வரலாறு இப்பாடலிற் காண்க.

3. வல்லை — விரைவு. காளி—கருநிறமுடைய சத்தி.
வலியாகி மிகு — வலிமையோடு செருக்குற்று விளங்கும். கரு
மந்திகள் மலையிலுள்ள பல வகையான பழங்களையும் மிகுதி
யாகவுண்டு கூட்டமாய் மலையும்அதிரும்படி நிலைபெற்று
விளையாடித் திரியும் என்றபடி. இது தாரகனைக் கொல்லக்
காளியை ஏவினமை கூறுகிறது.

4. வேய் அணைய தோள் உமை—பசு மூங்கிலையொத்த
கொழுமையான தோள்களையுடைய உமாதேவியார். விடையேறி,
மதிசூடி, நடமாடி என்பன பெயர்கள். வேடன் —
கண்ணப்பநாயனார், நயனம் — கண். காய் கணை—சினமிக்க
அம்பு. இடந்து — தோண்டியெடுத்து இதில் கண்ணப்பர்
வரலாறு வந்துள்ளமை காண்க.

5. மலையின் மிசை—மலையின் மேல். முகில்—மேகம் .
மழை பொல் அலற — மேகத்தினின்று தோன்றும் இடி முழக்கம்

கம் போலப் பிளிற. கரி — யானை. உரி—தோல். இழிய—
ஒழுக. முதுலேய்—முதிய மூங்கில்கள். மூங்கில் முத்துக்கள்
என்க.

6. பாரகம் — பூமி. சிவபெருமான் பசுரதன் வேண்டு
கோளுக்கிரங்கி. கங்கையைத் தமது திருமுடியிலுள்ள ஞான
கங்கையில் ஒடுக்கிக்கொண்டவரலாறு இங்கே சித்திக்கத்தக்கது.
வார் — நீண்ட. அதர் — செல்லும் வழி. குறவர்—வேடர்.
சே அல்லின் மடுத்து — உழிஞை மரத்துண்டுகளை இராக்
காலத்தில் பொருத்தி. கார் அகில் — கரிய அகிற்கட்டை.
இரும் புகை — மிக்க புகை. விசம்பு — ஆகாயம். சேவல்
என்பதற்குப் பறவைகளின் ஆண் எனக் கொண்டு அவற்றின்
மாமிசத்தைச் சுட்டுப் பக்குவப் படுத்துதற் பொருட்டு மடுத்து
அவ்வேடர் எரித்த விறகில் அகிற்கட்டைகளின் மிகு புகை
கமழும் எனக் கொள்ளினும் பொருந்தும். மாமிசப் புகை
கமழாது அகிற்புகை கமழ்வதென்க.

7. சலந்தரன் — சலந்தராசரன். ஆழி — சக்கரப்
படை. ஈரும் வகை — அறுக்கும்படி. ஊரும் அரவம் —
ஊர்ந்து செல்லும் பாம்புகள். கார் இருள் கடிந்து — மிக்க
இருளைப் போக்கி.

8. எரி அனைய—தீயையொத்த. சுரி மயிர்—சுருண்ட
மயிர். ஈடு அழிய—பெருமை கெட. பெரிய வரையை ஊன்
றிப் பின் அருள் செய்த என்க. வரிய சிலை — கட்டமைந்த
அழகிய வில். கரி — யானை. வரி உழுவை—வரிகளையுடைய
புலி. அரியினம்—சிங்கக் கூட்டம். செருவு — அஞ்சுகின்ற.

9. இகலும் இருவர் — மாறுபட்ட பிரம விஷ்ணுக்கள். அறிவரிய — அறிவதற்கருமையான. புனவர்—வேடர். புனமயில் அணைய—காட்டிலுள்ள மயில் போலும் சாயலையுடைய. மைந்தர் — ஆடவர். மணம் புணரும் நாள் — மணம் செய்யும் காலத்தில். கனகம்—பொன். அணி வேங்கை—அழகிய வேங்கை மரங்கள்.

10 மலி — நிறைந்து துன்று—நெருங்கிய. சந்தின் முறி — சந்தனமரத்தின் தளிர் பிடி — பெண் யானை.

11. காடு அது இடம் ஆக — அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. கொச்சை வயம் — சீகாழி. ஞானசம்பந்தன் உரை நல்ல தமிழ்ப் பாடல் எல்லவர்கள் : இசை வல்லவர்கள் எனக் கூட்டுக.

திருத்தாண்டகம் :

1. ஊண் — உணவு. நல் கூர்ந்தான் — வறிஞன் : நல்துரவு — வறுமை. வியன் — பெருமை மாசதுரன் — மிக்க சதுரப்பாடுடையவர். மயானம் — சுடுகாடு மாகு — குற்றம். மா மணி நற்குன்று — மாணிக்க மலை பொழில் ஏழு — ஏழுலகம். என் கண் உளான்—என்னிடத்துள்ளான், என் கண்ணினிடத்து உள்ளான் எனவும் பொருள் கொள்க.

2. கடி — பாசனை. தார் — மாலை. கண்ணி — தலையிலணியும் மாலை பராய்த்துறையான்—பழனத்தான்—பைஞ்ஞிலியான் என்க.

3. நாவாய் — மரக்கலம். பூரணன் — நிறைந்தவன். புரணன் — பழமையானவன். புனிதன் — பரிசுத்தன். கணநாதர் என்பது இத்தலத்து இறைவர் திருகாமங்களில் ஒன்று. 1, 3, 4 பாடல்களில் காண்க.

4. கொழுநன் — கணவன். சொல் தான் காண் என்க. சுருவேந்தன் — மகரக் கொடியையுயர்த்த மன்மதன். ஏ — மலரம்புகள். வலம் — வெற்றி.

5. போது — மலரும் பருவத்து அரும்பு. பொருப்பு — மலை. கனம் — மேகம்.

6. “முனைத்தானை எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி” என்ற திருவாலவாய்த் திருத்தாண்டகம் காண்க. ஏகம்பம் மேயான்; மேயான் — விரும்பியவர். விடை — இடபம் களி — குளிர்ந்த. நளிர் எனவும் பாடம். கல்லாடை — காவிக் கல்லில் தோய்ந்த ஆடை: காவியுடை. காபாலி — காபாலம் என்ற திருக்கூத்தையுடையவர்.

‘காபாலி’ என்பது 6, 7, 10 பாடல்களில் வந்துள்ளது.

7. வண்டுண்ட கொன்றை — வண்டுகள் பொருந்திய கொன்றை என்க. (9-ஆம் திருப்பாட்டுக் காண்க) “வண்டினங்கள் ததைந்து மூசத், தேன்பிலிற்றும் நறுங் கடுக்கைத் தெரியல்” எனத்திராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய பூரிமாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் காஞ்சிப்புராணத்து அருளியமையுங் காண்க. கரியுரி — யானைத் தோல்.

8. சில் பலி — சிலவாகிய பிச்சை. ஆடி — பேசிக் கொண்டு அஃதாவது இயைப் பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு என்க. பாட்டுப்பாடிப் பிச்சையேற்றல் உலகியல். சிவபிரான்

தாருக வனமுனிவர் மனைவிமாரிடத்துச் சென்று பிச்சையேற்றது அவர் முன்பு செய்த தவத்திற்கிரங்கிச் சீவ போதத்தை ஏற்றார் என்ற குறிப்பில் வைத்துக் காண்க. 'பிச்சையேற்கும் பெருமான் இமையவர் தொழுதிறைஞ்ச வீற்றிருக்கின்றமை கருதத்தக்கது. வெண்ணூல்—வெள்ளிய பூணூல். அகலம்—மார்பு. மல் — மல்ல யுத்தம். மனூளன் — கணவன். இல் ஆடி — வீடுகள் தோறும் கூத்தாடிச் சென்று.

கல்லாலின் கீழிருந்த கோலம் தட்சிணமூர்த்தி ஆகவின் கோபுர வாயில் இங்கே தெற்கு கோக்கியுள்ளது கல்லால் இத்தல விருகும்.

9. இப்பாடலிலும் வண்டுண்ட கொன்றையான் என்றருளிச் செய்தமை காண்க. இத்தலத்து அம்மையார் திருநாமம் ஞானப்பூங்கோதை என்பது. மட்டித்து நின்றல்—குழைத்து நின்றல்: வேறு பொருளிருப்பினும் கொள்க. ஞானத் தொளி' திருநாமம்.

10. குறையுடையார்—தம்முடைய குறைகளை எண்ணி எண்ணித்தமது கீழ்மையும் இறைவனது பெருமையும் சிந்தித் தொழுகுவோர். மணிகண்டன் — நீலகண்டன்: பெயர்-கறையுடைய கண்டத்து எங்காபாலி என்பது விட நிறுத்திய வரலாற்றைக் குறிப்பது.

11. ஊழித்தி — ஊழிக் காலத்துண்டாம் நெருப்பு: திவண்ணர் என்ற குறிப்பு. 'பண்ணாரப் பல்லியம் பாடினான்' என்ற பாடம் இவ்வாதினப் பதிப்பிலும், பிரம்மபூர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் கொண்ட பாடத்திலும் காணப்

படுவதும். பூர்வசுலாமிநாத பண்டிதரவர்கள் பதிப்பில் 'பல்லீயம்' என்ற பாடம் காணப்படுவதும் காண்க அடியார் கூட்டம் — அடியார் கூட்டம்.

திருநாவுக்கரசு சுலாமிகள் அருளிய இத்தலத்துத் திருத்தாண்டகத்தில் கச்சிக்கம்பம், மயானம், ஏகம்பம், பராய்த்துறை, பழனம், பைஞ்ஞீலி, திருவொற்றியூர், திருவேகம்பம், கானப்பேரூர், குடமுக்கிற்கீழ்க்கோட்டம், மறைக்காடு, அண்ணாமலை என்ற தலங்களையும் அருளியிருக்கின்ற திறம் சிந்திக்க.

நட்டராகம் :

1. செண்டு — ஓர் ஆயுதம் செண்டு ஆடும் விடை — திருமாலாகிய இடபம். அண்டாரங் குழலாள் — இத்தலத்து அம்மையார் திருநாமம். அண்டா—தேவனே. கணநாதன் — 1, 3, 10.

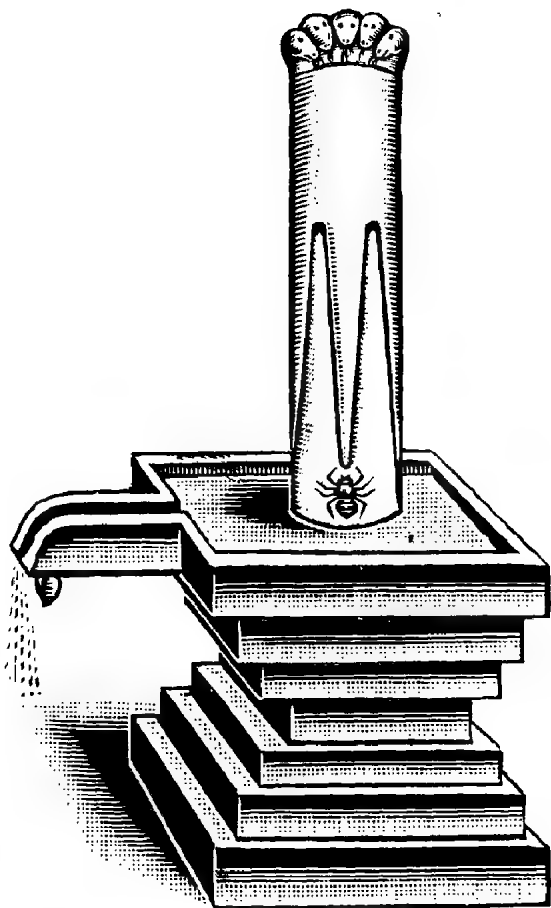
2. கமை — பொறுமை மிடற்றாய் — கண்டத்தை யுடையவரே. பகலோன் — சூரியன். பல்லுகுத்தது தக்கன் னாகத்தில். " பல்லிலனாகப் பகலை வென்றோன் " என்பது திருக்கோவையார் — 60. " பற்றகரமாட்டினார் " கலைசைச் சிலேடை வெண்பா

3. மறி — மான். இத்திருப்பாட்டில் குருவே' என்பது கல்லாலின் கீழிருந்த காபாலி என்பதையும், ' உள் குற்றேவல் செய்வேன் ' என்பது குறையுடையார் குற்றேவல்

9. 'ஒளியே' என்பது 'ஞானத்தொளியானாகாண்' என்ற திருத்தாண்டகப் பகுதியை நினைப்பிப்பது காண்க

10. கார்—மேகம். பொழில்—சோலை. கணநாதன் பெயர். நாவலாரூரன்—சந்தரமூர்த்திகாயனார். பிழைப்பு—குற்றங்கள்.

திருக்காளத்திநாதர்

உ

சிவடியம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நங்கீரதேவநாயனார்

அருளிச்செய்த

கயிலைபாதி காளத்திபாதி

திருவந்தாதி உரையுடன்

நேரிசை வேண்பா.

க ய லை .

1. சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரிய நெய்யுமா
நல்லிடிஞ்சி லென்னுடைய நாவாகச் — சொல்லரிய
வேண்பா விளக்கா வியன்கயிலை மேலிருந்த
பெண்பாகர்க் கேற்றினேன் பெற்று.

இ-ள். வியன்கயிலைமேல் இருந்த பெண்பாகர்க்கு—
பெருமை யமைந்த திருக்கயிலைய மலையின் மீதெழுந்தருளி
யிருக்கிற மங்கைபங்கனாகிய சிவபெருமானுக்கு, சொல்
லும் பொருளுமே தூதிரியும் நெய்யும் ஆ பெற்று — பத
மும் அர்த்தமுமே பரிசுத்தமாகிய திரிசிலையும் நெய்யு
மாகப் பெற்று, என்னுடைய நாவே நல் இடிஞ்சில் ஆக
(பெற்று) — எனது நாவே அழகிய அகலாகப் பெற்று

கயிலைபாதி காளத்திபாதி

சொல் அரிபீ வெண்பாவே விளக்கு ஆ (பெற்று) — சொல் லுதற்கரிய வெண்பா அந்தாதியே தீபமாகப்பெற்று, ஏற்றினேன் — கொளுத்தினேன். (எ-று)

சொல்லைத் திரியாகவும், சொற்பொருளை நெய்யாகவும், எனது நாலை அகலாகவுங் கொண்டு, வெண்பாவந் தாதிரியாகிய தீபத்தைப் பெருமையுள்ள திருக்கயிலாய மலையின் மீதெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான் சந்நிதியில் ஏற்றினேன் என்பது கருத்து.

குற்றமற்றசொல்லின்றிப்பொருளும், பொருளின்றிச் சொல்லும், திரியின்றி நெய்யும், நெய்யின்றித் திரியும் பயனிலவாதலால், “சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியு நெய்யுமா” என்றும், திரி அழுக்கடைந்ததாயின் நெய்யிருந்தும் நன்கு விளங்காததலால் “தூத்திரியும்” என்றும், திரி நெய்களுளவாயினும் அகலின்றிப் பயனில ஆதலால், “நல்லிடிஞ்சிலென்னுடைய நாவாக” என்றும், இவைகளொருங்குகூடிலும் கொளுத்தாவிடிற் பயனிலையாதலால் “ஏற்றினேன்” என்றும், விளக்கேற்றுதலுள்ளும் நெய் விளக்கேற்றுதல் பெரும் புண்ணியமாதலால் “நெய்யுமா” என்றும், அந்த நெய் விளக்கும் தெய்வ நாயகனாகிய சிவபெருமான் சந்நிதியிலேற்றுதல் இம்மை மறுமை வீடு பேறுகளுக்கேதுவாதலால், “வியன்கயிலை மேலிருந்த பெண் பாகர்க்கேற்றினேன்” என்றும் கூறினார். பெண் பாகர்—உமாதேவியை (இடப்) பாகத்தில் உடையவர்.

காளத்தி.

2. பெற்ற பயனிதுவே யன்றே பிறந்தியான்
கற்றவர்க ளேத்துசீர் காளத்திக் — கொற்றவற்குத்

தோளாகத் தாடரவஞ் சூழ்ந்தணிந்த வம்மானுக்
காளாகப் பெற்றே னடைந்து.

இ-ள். கற்றவர்கள் ஏத்தும் — (அறிவு நூல்களைக்) கற்றவர்கள் துதிக்கின்ற, சீர் காளத்தி கொற்றவற்கு — சிறப்பையுடைய திருக்காளத்தி வேந்தனாகிய சிவபெருமானுக்கு, தோள் ஆகத்து — திருத் தோள்களிலும் திருமார்பிலும், ஆடு அரவம் — (படமெடுத்து) ஆடுமியல் புள்ள பாம்புகளை, சூழ்ந்து அணிந்த அம்மானுக்கு — ஆராய்ந்தணிந்த எமது தந்தைக்கு, அடைந்து — சரணமடைந்து, ஆள் ஆகப் பெற்றேன் — அடிமையாகப் பெற்றேன், யான் பிறந்து பெற்ற பயன் இதுவே அன்றே — நான் (அருமையாகிய இந்த மானுடப் பிறவியிற்) பிறந்து படைத்த பயன் இதுவேயன்றே. (எ-று)

அறிவு நூல்களைக் கல்லாதவர்கள் ஏத்தாராதலால் கற்றவர்கள் என்றது அறிவு நூல்களைக் கற்றாரை. சூழ்தல் — இன்ன இடத்தில் இது தரித்தற்குரியதென்றாராய்தல். அணிதல் — ஆபரணமாகத் தரித்தல். அன்றி அலங்கரித்தல் எனினும், “ஆளாகப் பெற்றேன்” என்பதற்கு அடிமையாக பாக்யம் படைத்தேன் எனினும் அமையும். இறைவனுக்காளாத லருமை தோன்ற “ஆளாகப் பெற்றேன்” என்றும், பிறவிக்குப் பயன் இறைவற்காட்படுதலேயென்பது தோன்ற, “பெற்ற பயனிதுவே யன்றே பிறந்தியான்” என்றும் கூறினார். திருக்காளத்தி வேந்தனுக்கு ஆளாகப் பெற்றேன், நான் பிறந்ததற்குப் பயன் இதுவன்றே என்பது கருத்து.

நாப்பணமரரோன்னு, ரிரும்புறுமா மதில் பொன்னிஞ்சி
வெள்ளிப் புரிசையன்றோர், துரும்புறச் செற்ற கொற்றத்
தெம்பிரான்றில்லைக்குழ்பொழிற்கே” என்பது திருக்
கோவையார். திருமாலே அம்பாதலால் “முரணம்பு”
என்றும், திருமலை அம்பாகக் கொண்டு செலுத்த
வல்லோனென்பது தோன்ற “முதல்வன்” என்றும் கூறி
னார். “உள்ளம் பெரிது காணுமாலுற்று” என்பதை
மனத்தின் தொழிலாகவும் கொண்டு, “பேணும்” என்
பதற்குத் துதிக்கும் என வாக்கின் தொழிலைக் கொள்ளி
னுமாம். ஆகவே, முக்கரணங்களானும் வழிபடா நின்
றேன், இது என்ன வியப்பு என்பது கருத்து. வியப்பா
வது இதற்கு முன்னெல்லாம் பிரபஞ்ச வாசனையிலமுந்
திக் கிடந்த மனம் இங்ஙனம் இறைவன் விஷயத்தில்
மடைமாறப்பட்டதே என்னும் வியப்பு.

கயிலை.

5. பெரியவர் காணீரேன் னுள்ளத்தின் பெற்றி
தேரிவரிய தேவாதி தேவன் — பெரிதந்
திருத்தக்கோ ரேத்தந் திருக்கயிலைக் கோனை
யிருத்தத்தான் போந்த திடம்.

இ-ள். தெரிவு அரிய — (யாவர்க்கும்) தெரிதல்
அருமையாகிய, தேவ அதிதேவன் — தேவர்களுக்கு அதி
தேவனாகிய, பெரிதும் — மிகுதியும், திருத்தக்கோர் ஏத்
தும் — சிவஞானப் பெருந் செல்வத்தினையுடையோர்
துதிக்கின்ற, திருக்கயிலைக்கோனை — திருக்கயிலைக்கிறை
வனை, இருத்தத்தான் — இருத்துதற்கே, இடம் போந்
தது — இடம் பெற்றது, (ஆகலால்) பெரியவர் — பெரி

திருவந்தாதி உரையுடன்

யோரே, என் உள்ளத்தின் பெற்றி — என் மனத்தின் தன்மையை, காணீர் — பாருங்கள். (எ-று)

திருக்கயிலை நாயகனாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருத்தற் கிடங்கொடுத்தலன்றி வேறொன்றற்கு இடங்கொடாத என் மனத்தின் தன்மையைப் பெரியிர், நீங்கள் பாருங்கள் என்பது கருத்து. பெரியவர் — இவ்விடத்து முன்னிலைக் கண் வந்தது. அதிதேவன் — மேலான தேவன். தேவ ஆதிதேவன் எனப் பிரித்து தேவர்களுக்கு முதற்கடவுள் எனினுமாம். திரு — செல்வம்: அது இவ்விடத்துச் சிவஞானமாகிய பெருஞ்செல்வத்தின் மேலது.

கா ள த் தி .

6. இடப்பாக நீள்கோட் டிமவான் பயந்த
மடப்பாவை தன்வடிவே யானால் — வீடப்பாற்
கருவடிசேர் கண்டத்தெங் காளத்தி யாள்வார்க்
கோருவடிவே யன்ற லுரு.

இ-ள், வீடப்பால் — நஞ்சின் பகுதியதாகிய, கருவடிசேர் கண்டத்து — கருமையாகிய அழகு பொருந் திய திருமிடற்றிணையுடைய, எம் காளத்தி ஆள்வார்க்கு — எமது திருக்காளத்தியை ஆள்வாருக்கு, இடப்பாகம் — இடப்பக்கம், நீள்கோட்டு — நீண்ட சிகரங்களை யுடைய, டிமவான் பயந்த — மலையரையன் பெற்ற, மடப்பாவை தன் வடிவே ஆனால் — இளமைப் பருவமுள்ள பாவை போலும் உருவத்தையுடையவளாகிய உமாதேவியின் உருவமே ஆனால், உரு ஒருவடிவே அன்று — உருவமானது ஒரு வடிவினையுடையதன்று. (எ-று)

ஆல் — அசை. இமம் — பனி. இமவான். — பனி மலைக்கதிபன். காளத்தி ஆள்வார் — திருக்காளத்தியை ஆள்பவராகிய சிவபெருமான். எமது திருக்காளத்திச் சிவபிரானுக்கு ஒரு பாகம் பெண்ணுருவாயிருத்தலால் ஓர் உருவமன்று என்பது கருத்து.

க யி லை .

7. உருவு பலகொண் ணுனர்வரிதாய் நிற்கு
மொருவ னொருபா லிருக்கை — மருவினிய
பூக்கையிற்கொண் டெப்பொழுதும்பத்தேளிர்வந்திறை
மாக்கயிலை யென்னு மலை. [ஞ்ச

இ-ள். மரு இனிய — மணத்தினாலினிதாகிய, பூ— மலர்களை, புத்தேளிர் — தேவர்கள். கையில் கொண்டு — தம் கையிலேந்தி, எப்பொழுதும் — எக்காலமும், வந்து இறைஞ்சும்—வந்து(அர்ச்சித்து) வணங்குகின்ற, மா கயிலை என்னும் மலை — பெருமை பொருந்திய திருக்கயிலாயம் என்னும் மலையானது. உருவு பல கொண்டு—பல வடிவங்களைக் கொண்டு, உணர்வு அரிது ஆய் நிற்கும்—(யாவர்க்கும்) அறிதல் அருமையாய் நிற்கின்ற, ஒருவன்—ஒப்பற்ற வனாகிய சிவபெருமான், ஒருபால் இருக்கை — ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருக்கும் இடமாகும். (எ-று)

பல உருவங்கள் கொண்டு ஒருவரும் உணரவொண்ணாது நின்ற சிவபெருமான் ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருத்தற் குரிய இடமாகும் திருக்கயிலாய மலை என்பது கருத்து.

கா ள த் தி .

8. மலைவரல்போல் வானவருந் தானவரு மேல்லா
மலைகடல்வாய் நஞ்சேழல்கண் டஞ்சி — நிலைதளரக்

கண்டமையாற் றண்சாரற் காளத்தி யாள்வாந்நஞ்
சுண்டமையா லுண்டிவ் வுலகு.

இ-ள். வானவரும் தானவரும் எல்லாம் — தேவர்
களும் அசுரர்களும் ஆகிய எல்லாரும், அலை கடல்வாய் —
அலையா நின்ற பாற்கடலின்கண், நஞ்சு — விஷமானது,
மலைவரல்போல் எழல் கண்டு — மலை வருதல் போல
எழுந்து வருதலைப் பார்த்து, அஞ்சி — பயந்து, நிலைதளரக்
கண்டமையால் — தங்கள் நிலையழியக் கண்டதனால்,
காளத்தி ஆள்வார் — திருக்காளத்தியாள்வாராகிய சிவ
பெருமான், நஞ்சு — அந்த விஷத்தை, உண்டமையால் —
ப்ருகினதனால், இவ்வுலகு உண்டு — இந்த உலகமானது
நிலைபெற்றிரா நின்றது. (எ-று)

உண்ணாவிடின் இவ்வுலகம் அன்றே அழிந்தொழியும்
என்றதாயிற்று. “நஞ்சுமூல் எனவும் பாடம்”. இதற்
குப் பொருள் விஷாக்நி என்பது.

க யிலை .

9. உலக ம்னைத்தினுக்கு மோண்ணுதன்மே லிட்ட
திலக மென்பபெறினுஞ் சீசீ — யிலகியசீ
ரீசா திருக்கயிலை யெம்பெருமா னென்றென்றே
பேசா திருப்பார் பிறப்பு.

இ-ள். இலகிய சீர் ஈசா—எக்காலத்தும் அழிவின்றி
விளங்குகின்ற பெருஞ் சிறப்பையுடைய ஈசனே, திருக்
கயிலை எம்பெருமான் — திருக்கயிலையத்தில் எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற எம்பெருமானே, என்று என்று — என்று
புகழ்ந்துரைத்து, பேசாது இருப்பார் — (மேன்மேலும்
அவன் திருவார்த்தையை எடுத்துப்) பேசாதிருப்பவரது,

பிறப்பு — ஜன்மமானது, உலகம் அனைத்தினுக்கும் — எல்லா உலகங்களுக்கும். ஒண்ணுதல்மேல் இட்ட — ஒப்பமாகிய நெற்றியிலீட்ட, திலகம் எனப்பெறினும் — பொட்டென்று சொல்லப்பெறினும், சீ சீ — சைசை. (எ - று)

ஈசன் — பெருஞ்செல்வன். ஒட்பம் — அழகு. பிற தேவர்களுடைய சிறப்புப்போன்று அழிவதன்றாதலால், “இலகியசீர்” என்றும், ஒப்புயர்வு இல்லாத பெருஞ்செல்வன் ஆதலால் “ஈசன்” என்றும், இத்தகைப் பெருமையுடையானையாம் காணுமாறு என்னையெனத் தளரமைப்பொருட்டு “திருக்கயிலை எம்பெருமான்” என்றும், அவனது திருவார்த்தையை எடுத்துப் பேசாதிருப்பவரது பிறப்பு வீணாதலால், “என்றென்று பேசாதிருப்பார் பிறப்பு உலகமனைத்தினுக்கும் ஒண்ணுதன் மேலிட்ட திலகம் எனப்பெறினுஞ் சீசீ” என்றும் கூற்றார். சீசீ — பயனிலது என்னும் பொருளுள்ள இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. திருவார்த்தை — இறைவனது திருவடியைப் புகழ்ந்து பேசும் பேச்சு. இது “ஈசற் கியாம்வைத்தவன்பி னாகன்றவன் வாங்கியவெம், பாசத்திற்காரென்றவன் றில்லையின் ஒளி போன்றவன்றோள், பூசத் திருநீறெனவெனாத் தாங்கவன் பூங்கழல்யாம், பேசத் திருவார்த்தையில் பெருநீளம் பெருங் கண்களே” என்னும் திருக்கோவையார் வாயிலாக உணர்க. உலக முழுதும் ஆளும் ஒப்பற்றவராயினும் அவர் இறைவனைத் துதியாராயின் அவர் பிறப்பு பயன்றது என்பது கருத்து.

காளத்தி.

10. பிறப்புடையர் கற்றோர் பெருஞ்செல்வர் மற்றுஞ் சிறப்புடைய ரானுலஞ்சீசீ — யிறப்பில்

கடியார் நறுஞ்சோலைக் காளத்தி யுள்வா
ரடியாரைப் பேணு தவர்.

இ-ள். இறப்பு இல் — (என்றும்) அழிதலில்லாத, கடி ஆர்நறுசோலை காளத்தி ஆள்வார்—இன்பம் நிறைந்த நன்மணங்கமழ்கின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்காளத்தி யாள்வாரது, அடியாரை—தொண்டர்களை, பேணுதவர்— விரும்பி வழிபடாதவர், பிறப்பு உடையர் (ஆனாலும்) — (உயர்குடியிற்) பிறத்தலையுடையராயினும், கற்றோர் (ஆனாலும்) — (கற்றற்குரியவைகளைக்) கற்றோராயினும், பெருஞ்செல்வர் (ஆனாலும்) பெருஞ்செல்வத்தை உடையராயினும், மற்றும் சிறப்பு உடையர் ஆனாலும் — மற்றுமுள்ள விசேடங்கள் எல்லாவற்றையும் உடைய ராயினும், சீ சீ — சை சை. (எ - று)

இறப்பு இல் என்பதனைக் கடிக்காயினும் சோலைக் காயினும் காளத்தியாள்வார்க்காயினும் விசேடண மாக்குக. சோலைகள் தம்மிடத்து வந்தடைந்தார்க்கு நிழல் கொடுத்து அவர் விடாய்தணித்துக் கனி முதலிய உதவி இன்பம் செய்தலால், கடி என்பதற்கு இன்பம் எனப் பொருள் கூறலாயிற்று. அன்றி விளக்கம் எனி னும் பொருந்தும். இறைவனைப் பேணுவோராயினும் அவரது அடியாரைப் பேணுதவராயின் அவர் எத்துணைச் சிறப்பினராயிருந்தும் பயனற்றவராதலால், “காளத்தி யாள்வாரடியாரைப் பேணுதவர் பிறப்புடையர் கற்றோர் பெருஞ்செல்வர் மற்றும் சிறப்புடையரானாலும் சீ சீ” என்றார். மற்றும் சிறப்பு என்றது — பிறப்பு, கல்வி, செல்வம் என்பவை ஒழிய நின்ற அடக்கம், அறிவு, ஒழுக் கம் ஒப்புரவு முதலியவற்றை. அடியார் பெருமைக்கு அளவில்லை என்பது கருத்து.

கயிலை .

11. அவரும் பிறந்தாராய்ப் போவார்கோ லாவி
யேவருந் தொழுதேத்து மெந்தை — சிவமன்னு
தேக்குவார் சோலைத் திருக்கயிலை யேத்தாதே
போக்குவார் வாளா பொழுது.

இ - ள். எவரும் தொழுது ஏத்தும் எந்தை—யாவரும்
வணங்கித் துதிக்கின்ற எமது தந்தையாகிய சிவபிரானது,
சிவம்மன்னு—நன்மை நிலைபெற்ற, தேக்குவார் சோலை—
தேன் ஒழுக்குகின்ற சோலைக்குழந்த, திருக்கயிலை—திருக்
கயிலையத்தை, ஏத்தாதே — துதியாமலே, பொழுது —
தம் வாழ்நாளை, வாளாபோக்குவார் — வினாக்கழிப்பவ
ராகிய, அவரும் — அவரும், ஆவி பிறந்தார் ஆய் போவார்
கொல் — உயிரோடுகூடிப் பிறந்தவர்களாகிச் செல்வரோ.
(எ - று)

“எவரும் தொழுதேத்தும் எந்தை” என்றதனால்
இவனின்மிக்கான் ஒருவன் இல்லை என்பது பெறப்பட்டது.
தேக்கு — இனிப்பு. அது இனிப்புள்ள தேனுக்காயிற்று.
சிவம்மன்னு, தேக்குவார் சோலை என்பதற்கு, மங்களகரம்
அமைந்த கழுது மரங்கள் ஒங்கிய சோலை எனினுமாம்.
எந்தை திருக்கயிலை என இயையும். இறைவனை ஏத்திப்
பொழுது போக்காதே வாளா பொழுதுபோக்குவார்
அருமையாகிய மானிடப் பிறவியின் பயனடையாதவர்
ஆதலால் “அவரும் பிறந்தாராய்ப் போவார் கொல் ஆவி”
என்றார். இதனால் அவர் ஆவியொடு கூடியிருந்தும்
பிணத்தை நிகர்ப்பர் என்றவாறாயிற்று. “ஆவியொடு
காயமழிந்தாலும்” என்றார் பட்டினத்தடிகளும்.

காளத்தி.

12. வாளா பொழுது கழிக்கின்றார் மானிடவர்
கேளார்கொ லந்தோ கிற்பட்டார் — கீளாடை
யண்ணற் கணுக்கராய்க் காளத்தி யுண்ணின்ற
கண்ணப்ப ராவார் கதை.

இ-ள். கீள் ஆடை அண்ணற்கு — கீளாடையை உடைய பெரியோனாகிய சிவபெருமானுக்கு, அணுக்கர் ஆய்—அன்பராகி, காளத்தி உள் நின்ற—திருக்காளத்தி யில் நிலைபெற்றிருந்த, கண்ணப்பர் ஆவார் கதை — திருக் கண்ணப்ப தேவரது கதையை, வாளா பொழுது கழிக் கின்றார் — வீணே தமது வாழ்நாளைப் போக்குகின்றவராகிய, மானிடவர் — மரணிடர், கேளார் கொல் — கேட்டி ராரோ, (கேளாமையால்தான்) அந்தோ — ஐயோ, கிறி பட்டார்—பொய்யாகிய பிரபஞ்சவாசனையில் அகப்பட்டு (வீணே காலங்கழிக்கின்றார்) (எ-று)

கேட்டிருப்பராயின் வாளா பொழுது கழியார் என்ற படி. கீள் ஆடை—கிழித்து உரித்ததனால் வந்த ஆடை, (யானைத்தோல்-புலித்தோல்) அன்றி இருகாலினிடையே செல்லப் பாய்ச்சிப் பின்செருகின ஆடை: அன்றிக் கோவண ஆடை எனினுமாம். கீள் — கிழிக்கப்பட்ட சீரை. அன்பரல்லாதார் அணுகுதற்கு உரியரல்லர் ஆத லால், அணுக்கர் என்றது அன்பரை உணர்த்திற்று. நின்ற என்பதற்கு இறைவன் பரிசோதித்த சோதனை களுக்குப் பின்னிடாது நின்ற எனினுமாம். கிறி—பொய். கண்ணப்பர் — தம் கண்ணைத் தோண்டிச் சிவலிங்கப்

பெருமானுக்கு அப்பினவர். இதனை “தொண்டு செய்து நாளாழிற் கண்ணிடந்தப்பவல்லேனல்லன்” என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானும் உணர்க.

கயிலை.

13. கதையிலே கேளீர் கயிலாய நோக்கிப்

புதையிருட் கண்மாலோமேபோலய்ச் — சிதையாச்சீர்த்
தீர்த்தன்பாற் பாசபதம் பெற்றுச் செருக்களத்திற்
பார்த்தன்போர் வென்றிலனோ பண்டு.

இ-ள். பார்த்தன் — அர்ச்சுனன், பண்டு — முற்
காலத்தில், புதை இருள்கண் — (கண்ணொளி) மறைதற்கு
உரிய இருட்பொழுதில், மாலோடும் கயிலாயம் நோக்கிப்
போய் — கண்ணனோடு கூடித் திருக்கயிலாயத்தை
நோக்கிச் சென்று, சிதையா சீர்தீர்த்தன்பால் — அழியாத
சிறப்பினையுடைய பரிசுத்தனாகிய சிவபெருமானிடத்தில்,
பாசபதம் பெற்று — பாசபதம் என்னும் அஸ்திரத்தைப்
பெற்று, போர் — போர்க்கொழிலைச் செய்கின்ற, செருக்
களத்தில் — (பாரத) யுத்த களத்தில், வென்றிலனோ —
(துரியோதனாதியரைச்) செயித்திலனோ, (இதனை)
கதையிலே கேளீர் — பாரதகதையில் கேட்பீராக. (எ-று)

சிதையா சீர்தீர்த்தன் என்றதனாலும், மாலோடும்
போய் என்றதனாலும், பாசபதம் பெற்றுச்செருக்களத்
தில் பார்த்தன் போர் வென்றிலனோ என்றதனாலும்,
சிவபெருமானே அழிவற்ற பெருஞ்சிறப்பையுடையவன்
என்பதும், மால் முதலியோரினும் பேராற்றலுடையான்
என்பதும், பாசபதமின்றிப் பிற கணைகளால் பகைவர்

அழியார் என்பதும், வெற்றியில் சிறந்தது அதுவே என்பதும் பெறப்பட்டன. தீர்த்தன் — பரிசுத்தன். (அடைந்தாரது உயிர் மாசு போக்கி உய்விப்பவன்) பார்த்தன் — பிரதையின் புத்திரன். பாசுபதம் — பசுபதி சம்பந்தம் ஆகிய அஸ்திரம்.

காளத்தி.

14. பண்டு தொடங்கியும் பாவித்து நின்கழற்கே

தோண்டு பவோன் றோடர்வேனைக் — கண்டுகொண்டாளத் தயாவுண்டோ இல்லையோ சொல்லாயே
காளத்தி யாயுன் கருத்து.

இ-ள். காளத்தியாய் — திருக்காளத்தியை உடையவனே, பண்டு தொடங்கியும் — பூர்வ காலம் தொடரும், பாவித்து — (உன் மங்கள குணங்களைப்) பாவனை பண்ணி, நின்கழற்கே — உன் திருவடிக்கே, தொண்டுபடுவான் தொடர்வேனை — அடிமைப்படும் பொருட்டுத் தொடர்ந்து பற்றுகின்றவனாகிய என்னை, கண்டு கொண்டு — (இன்ன நிலைமையன் என்று உன் முற்றறிவால்) அறிந்துகொண்டு, ஆள — ஆண்டருள, தயா உண்டோ இல்லையோ — கிருபை உண்டோ இல்லையோ, உன் கருத்து சொல்லாய் — (அடியேனுக்கு) உன் திருவுள்ளக்கிடையை நீயே திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும். (எ - று)

“பண்டு தொடங்கியும் பாவித்து நின்கழற்கே தொண்டு படுவான் றோடர்வேன்” என்றமையால் பழவடியேன் என்பதும், கண்டுகொண்டு என்றமையால் இறைவன் முற்றறிவன் என்பதும், “ஆள” என்றமையால், முற்றறிவாற் கண்டுகொண்ட பின்னர் ஆள்வதே தகுதி என்பதும்.

“தயா” என்றமையால் ஆள்வதற்குக் காரணம் பெருங்கருணையே என்பதும், “உண்டோ இல்லையோ” என்றமையால் இதுகாறும் ஆளாமையால் ஐயமுற்றேன் என்பதும், உன்கருத்து சொல்லாய் என்றமையால், எம்மனோர் கருத்தை அறிதற்குரிய முற்றறிவனாகிய உன் கருத்தை நியேசொல்லினன்றியாம் அறியவல்லேமல்லேம் என்பதும் பெறப்பட்டன. தயா — தயை எனத் தமிழில் வழங்கும். இது கருணை என்னும் பொருள் அமைந்த வடசொல். நின் கழற்கே என்றது தேற்றேகாரம்: பிற தெய்வங்களை மீறந்தும் தொழேன் என்பதை வற்புறுத்த வந்தது. “மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு மறந்துமற்றப், பொய்வா னவறிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியேன், உய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றேன்சடை மேல தொத்துச், செவ்வா னடைந்த பசங்கதிர் வெள்ளைச் சிறு பிறைக்கே” என்பது திருக்கோவையார்-செ. 67. “மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது” என்பது திருவாசகம். “விரையார் கொன்றையினாய் விடமுண்ட மிடற்றினனே, யுரையார் பல்புகழாயுமை நங்கையோர் பங்குடையாய், திரையார் தெண்கடல்குழ் திருவான்மியூருறையும், அரையாவுண்ணையல்லா லடையாதென தாதரவே” “இடியார் ரேறுடையா யிமையோர் தம்மணி முடியாய், கொடியார் மாமதியோ டரவம்மலர்க் கொன்றையினாய், செடியார் மாதவிசூழ் திருவான்மியூருறையும், அடிகேளுன்னை யல்லாலடையாதென தாதரவே” என்பது தேவாரம்.

கயிலை.

15. கருத்துக்குச் சேயையாய்க் காண்டக்கோர் காண
விருத்தி திருக்கயிலை யென்று — லொருத்த

ரறிவா னுறுவார்க் கறியுமா றுண்டோ
நெறிவார் சடையாய் நிலை.

இ-ள். நெறி வார் சடையாய் — செவ்வே நீண்ட சடையையுடையவனே, கருத்துக்குச் சேயை ஆய் — மனத்துக்குத் தூரஸ்தனாகி, காண்தக்கோர் காண — காணும் தகுதியுடையோர் காணும்படி, திருக்கயிலை இருத்தி என்றால் — திருக்கயிலாயத்தில் இருப்பையாயின், நிலை — (உனது நிலையை), ஒருத்தர் அறிவான் உறுவார்க்கு — அறிய முயல்வோராகிய ஒருவருக்கு, அறியும் ஆறு உண்டோ — அறியும் வழியுளதோ. (எ - று)

நெறி — நன்னெறியையுடைய எனினும் அமையும். இதனை “பொறிவாயி லைந் தவித்தான் பொய்திரொழுக்க, நெறின்னார் நீடுவாழ் வார்” என்பதனால் உணர்க. கருத்துக்குச்சேயனாதலால் எம்மனோர்க்கு என்றும், காணவிருத்தல் காண்தக்கோர்க்கு என்றும் கொள்க. எம்மனோர் கண்ணுக்கேயன்றிக் கருத்துக்கும் புலப்படாதவன், காண்தக்கோர் கருத்துக்கேயன்றிக் கண்ணுக்கும் புலப்படுவான் என்றவாறாயிற்று. புலப்படாமையும் புலப்படுதலுமாகிய இருதன்மையனாய் நிற்கும் உனது நிலையை அறியவல்லார் யாவர் என்பது கருத்து.

கா ளத் தி .

16. நிலையில் பிறவி நெஞ்சுழியிற் பட்டுத்
தலைவ தமோறு கின்றேன் — றெலைவின்றிப்
போந்தேறக் கைதாராய் காளத்திப் புத்தேளிர்
வேந்தேயிப் பாசத்தை விட்டு.

இ-ள் தலைவ — தலைவனே, காளத்தி — திருக் காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, புத்தேளர்வேந்தே- தேவர்பிரானே, நிலை இல் — நிலையற்ற, பிறவி — பிறவிக் கடலின், நெடு சுழியில் பட்டு — பெருஞ்சுழியில் அகப் பட்டு, தொலைவு இன்றி தடுமாறுகின்றேன் — முடிவில் லாமல் தடுமாறுகின்றேன், (ஆதலால்) இப்பாசத்தை விட்டு — இந்தப் பிரபஞ்ச ஆசையை விட்டு, போந்து ஏற — வந்து முத்திக் கரையில் ஏறுதற்கு, கைதாராய் — நீ கை தரவேண்டும். (எ - று)

மாறிமாறிப் பல்பிறப்பும் பிறத்தலால் “நிலையில் பிறவி” என்றும், அப்பிறவி ஒன்றன்பின் ஒன்று காரண காரிய முறையாக வருதலால், “தொலைவின் றி” என்றும், இறைவன் கைதாராதொழியின் இந்தப் பிறவிக் கடலைக் கடக்க ஒண்ணுதாகையால் “கைதாராய்” என்றும், கடந்தவாறே கரையேற வேண்டுமாதலால், “போந்தேற” என்றும் கூறினார். பிறவியைக் கடலாகக்கோடலால், ஏற என்பதற்கு முத்திக் கரையில் ஏற என்றுரைக்க லாயிற்று. தலைவ என்றது அமையாமல் புத்தேளர் வேந்தே என்றது எம்மனோர்க்குத் தலைவனாதலையன்றித் தேவர்களுக்குத் தலைவனாதலை வற்புறுத்தற்கு. புத்தேளர் என்றது பிரமன் முதலியோரை.

கயிலை .

17. பாசத்தை விட்டுநின் பாதத்தின் கீழேயென் னேசத்தை வைக்க நினைகண்டாய் — பாசத்தை நீக்குமா வல்ல கயிலாய நீயென்னைக் காக்குமா றித்தனையே காண்,

இ-ன். பாசத்தைவிட்டு — (இந்தப் பிரபஞ்சப்) பற்றைவிட்டு, நிற்பாதத்தின் கீழே—உன் திருவடியிலே, என் நேசத்தை வைக்க — என் அன்பை வைக்கும்படி, நினை—நீதிருவுளத்திற் சங்கற்பிக்க வேண்டும், பாசத்தை நீக்கும் ஆறுவல்ல — பாசத்தை ஒழிக்கும் வழியில்வல்ல, கயிலாய—திருக்கயிலாயனே, நீஎன்னைக் காக்கும் ஆறு— நீ என்னைக் காத்தருளும்வகை, இத்தனையே — இவ்வளவே. (எ-று)

கண்டாய், காண் என்பன முன்னிலை அசை இடைச் சொற்கள். இந்த உலகப்பற்று நீங்கி உன் திருவடியின் கண் யான் அன்புவைக்கும்படி நீ திருவுளம்பற்ற வேண்டும், அவ்வாறு திருவுளம்பற்றலே நீ என்னைக் காத்தருளாய் முடியும் என்பது கருத்து. இறைவனது திருவடியில் அன்பை வைக்கவே அவன் பாசத்தை ஒழித்து முத்தி தந்தருளுவனாதலால் இவ்வாறு கூறினார். இது “ஈசற் கியான்வைத்த வன்பி னகன்றவன் வாங்கிய வேன், பாசத்திற்காரென்று” என்பதனால் இனிது விளங்கும். பாசம் — பஞ்ச பாசத் தடை எனினுமாம்.

கா ள த் தி .

18. காணு தலக்கின்றார் வானோர்கள் காளத்திப் பூணூ மார்வன்றன் போற்பாத — நாணுதே கண்டிடுவான் யானிருந்தேன் காணீர் கடனஞ்சை யுண்டிடுவான் றன்னை யொருங்கு.

இ-ள். வானோர்கள் — தேவர்களும், காளத்தி — திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கிற, பூண் ஆரம் மார் வந்தன் — தரித்தற்குரிய ஆரங்களைத் தரித்த திருமார்

பிணையுடையவனாகிய சிவபெருமானது, பொன் பாதம் — பொன் போலுந் திருவடியொன்றினையும், காணாது அலக்கின்றார் — காணமாட்டாது வருந்தா நின்றார், (அங்ஙனமாக) யான் — நான், நாணாதே — நாணாமல், கடல் நஞ்சை உண்டிடுவான் தன்னை — பாற்கடலிற்றேன்றிய விஷத்தைப் பருகினவனாகிய சிவபெருமானை, ஒருங்கு — ஒருசேர (முழுதும்), கண்டிடுவான் இருந்தேன் — காணத்துணர்ந்திருக்கின்றேன், காணார்—(சான்றோரே) எனது அறியாமை ஆகிய இதனை நீங்கள் பாருங்கள். (எ - று)

திருக்காளத்தியப்பரது திருவடியொன்றினையும் காணாது தேவர்கள் திகைப்பதைக் கேட்டறிந்தும் சிறிதும் நாணாமல் அவனை முழுதுமே காணத் துணர்ந்திருக்கின்றான் எனதறியாமையை நீங்கள் பாருங்கள் என்பது கருத்து பூரணம்—ஆபரணம் எனினுமாம் அஃது இவ்விடத்துச் சர்ப்பாபரணத்துக்கு ஆயிற்று. “புற்றுமாய் மரமாய்ப் புனல்காலே உண்டியாயண்டவாணரும் பிறரும், வற்றியாரு நின்மலரடி காணார்” என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

கயிலை.

19. ஒருங்கா துடனேரின் றேரைவ ரெம்மை
நெருங்காம னித்த மோருகா — னெருங்கிக்
கருங்கலோங் கும்பற் கயிலாய மேயான்
வருங்கோலோ நம்பான் மதித்து.

இ - ள். ஓர் ஐவர்—ஒப்பற்ற (இந்திரியங்களாகிய) ஐவரும், உடனே நின்று—உடன் கூடியிருந்து, ஒருங்காது—(எமக்கு) அடங்காமல் நின்று, எம்மை நெருங்காமல் — எம்மை அழிக்காமலிருக்கும்படி, நெருங்கி — நெருக்கம்

அடைந்து, கருகல் ஒங்கு உம்பல் — கரிய மலைபோல் உயர்ந்த யானைகள் சஞ்சரித்தற்குரிய, கயிலாயம் மேயான் — திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான், நம்பால் மதித்து — நம்பிடத்துத் திருவுளம் வைத்து, நித்தம் ஒருகால் வருங்கொலோ — நாள் தோறும் ஒருதரம் எழுந்தருளுவனோ. (ஏ - று)

பிறவிக் கேதுவாகிய விஷயங்களில் இழுத்துச் செல்லும் பெருவலி உடைமையால் இந்திரியங்களை ஓராவர் என்றும், இறைவன் பொறி வாயிலைத் தவித்தான் ஆதலால் அவன் நித்தமொருக்கால் நம்பால் மதித்து வருவனாயின் இவ்வைவர் எமக்கு அடங்கியிருப்பர் என்றற்கு, “கயிலாய மேயான் நித்தமொருகால் வருங்கொலோ” என்றும் கூறினார். மதித்து என்பதற்கு என்னையும் ஒரு பொருளாக நினைத்து எனினுமாம். “பொருளா வெனைப்புருந் தாண்டு” என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

கா ள த் தி .

20. நம்பான் மதித்துறையுங் காளத்தி நண்ணாதே
வம்பார் மலர்தூய் வணங்காதே — நம்பாநின்
சீலங்க ளேத்தாதே தீவினையென் யானிருந்தேன்
காலங்கள் போன கழிந்து.

இ - ள். நம்பா—நம்பனே, நம்பால் மதித்து — எம்மிடத்து மதித்தலைச் செய்து, உறையும் — நீ வாசம் பண்ணுகின்ற, காளத்தி—திருக்காளத்தியை, நண்ணாதே—அடையாமலும், வம்பு ஆர் மலர் தூய் வணங்காதே —

கண்ணுதலா னேந்தை கயிலாய மால்வரையை
கண்ணுதலா நன்மை நமக்கு.

இ-ள். நெஞ்சே — மனமே, கழிந்த — சென்ற நம்
வாழ்நாளிப்பற்றி, கழிகிலாய் — நீ இரங்கினாயில்லை,
கழியாது ஒழிந்த நாள் — கழியாது நின்ற நாளாயினும்,
மேற்பட்டு உயர்ந்தோர் — மேம்பாடடைந்து உயர்ந்தவர்,
மொழிந்த — புகழ்ந்த, சீர் — சிறப்பினை யுடைய, கண்
நுதலான் எந்தை — நெற்றிக் கண்ணனாகிய எமது
தந்தையின், கயிலாயம் மால்வரையை — திருக்கயிலாயம்
என்னும் பெருமை அமைந்த மலையை, கண்ணுதல் —
அடைதல், நமக்கு நன்மை ஆம் — நமக்கு நன்மையாகும்.
(எ-று)

மனமே கழிந்த நம் வாழ்நாளுக்கு இரங்கினாயில்லை.
கழியாது எஞ்சி நின்ற நாட்களிலாயினும் உயர்ந்தோர்
புகழ்ந்த நம் இறைவனது திருக்கயிலாயத்தை அடைதல்
நமக்கு நன்மையாகும் என்பது கருத்து.

கா ளத் தி.

22. நமக்கிசைந்த வாநாமு மேத்தினை னம்பர்

தமக்கழகு தாமே யறிவ — ரமைப்போதும்பிற்

கல்லவா நீடருவிக் காளத்தி யாள்வாரை

வல்லவா நெஞ்சமே வாழ்த்து.

இ-ள். நெஞ்சமே — மனமே, நமக்கு இசைந்த
ஆறு—நமக்கிசைந்த வழியாக, நாமும் ஏத்தினால்—நாமும்
துதிப்போமாயின், நம்பர் — சிவபெருமானாரும், தமக்கு
அழகுதாமே அறிவர் — தமக்கு அழகாகிய காரியத்தைச்

(செய்யத்) தாமே அறிவர் (ஆதலால்), அமைபொதும் பின் — முங்கில் புதர்களோடு, கல்ல ஆம் — கற்களையும் உடையனவாகிய, நீடு அருவி — நீண்ட அருவி ஆறுகளையுடைய, தாளத்தி ஆள்வாரை — திருக்காளத்தி ஆள்வாரை, வல்ல ஆறு வாழ்த்து — வல்ல வகையாய்த் துதி செய். (எ - று)

தமக்கு அழகாவது — வாழ்த்தின அளவுக்கு ஏற்பப் பயனளித்தல்.

மனமே திருக்காளத்தி இறைவரை நமக்கு இசைந்த வாறு துகிப்போமாயின், அவர் நம்பரிபக்குவத்துக்கேற்ற பயனளிப்பார் என்பது கருத்து.

க யிலை .

23. வாழ்த்துவாய் வாழ்த்தா தொழிவாய் மறுசுழியிட்டு வாழ்த்துவா யஃதறிவாய் நீயன்றே — வாழ்த்தகைய வண்டார் பொழிற்கயிலை வாழ்கென் றிருப்பதே கண்டா யடியேன் கடன்.

இ-ள். (மனமே) வாழ்த்துவாய் — வாழ்த்தக் கடவை, வாழ்த்தாது ஒழிவாய் — வாழ்த்தாதொழியக் கடவை, மறு சுழி இட்டு ஆழ்த்துவாய்—மறுபிறவியாகிய சுழியின்கண் வீழ்த்தியழுத்தக்கடவை, அஃது அறிவாய் நீ அன்றே — அத்தன்மையை அறியவல்லாய் நீயல்லவா, வாழ்த்தகைய — வீணையினழகையுடைய, வண்டு ஆர் பொழில் — வண்டுகள் நிறைந்த சோலை சூழ்ந்த, கயிலை— திருக்கயிலையமானது, வாழ்க என்று இருப்பதே — நீடுழி வாழ்வதாக என்று சிந்தித்திருப்பதே, அடியேன் கடன் — அடியேனுக்குக் கடமையாகும். (எ - று)

கண்ணப்பநாயனார்.— திரு நாகைசம்பத்தூர்.

தகை — பெருமையெனினுமாம். யாழுக்கு அழகு அன்றிப் பெருமையாவது — கேட்போர்க்கினிதாகிய ஓசையையுடைத்தாதல். மனமே நீ எவ்வாற்றிப்பினும் இருக்கக்கடவை; திருக்கயிலாயமலையானது நீடுழி வாழ்க வென்று சிந்தித்திருப்பதே என் கடன் என்பதாம்.

காளத்தி.

24. கடநாக மூடாடுங் காளத்திக் கோணைக்

கடனாகக் கைதொழுவார்க் கில்லை — யிடநாடி
யிந்நாட்டிற் கேவந்திங் கீண்டட்டிக் கொண்டுபோ
யந்நாட்டி வுண்டேழலு மாறு.

இ-ள். இடம் நாடி — தாம் பிறப்பிடத்தை நாடி, இந்நாட்டிற்கே வந்து — இவ்வுலகில் வந்து பிறந்து, இங்கு ஈண்ட ஈட்டிக்கொண்டு போய்—இங்கு புண்ணிய பாவங் கள்மிகுதியாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டு போய், அந்நாட் டில் — மறுமையில், உண்டு — அநுபவித்து, உழலும் ஆறு — உழலும் வழி, கடநாகம் ஊடாடும் — மதயானை கள் சஞ்சரித்தற்கிடமாகிய, காளத்தி—திருக்காளத்தி யில் எழுந்தருளிய, கோணை—இறைவனை, கடன் ஆக கை தொழுவார்க்கு இல்லை — தமது கடமையாகக் கொண்டு கை கூப்பி வணங்குவார்க்கு இல்லையாகும். (எ-று)

இவ்வுலகில் வந்து பிறந்து தாம் செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ற புண்ணிய பாவங்களை ஈட்டிக் கொண்டுபோய் மறுமையில் அநுபவித்து உழலல் திருக் காளத்தி இறைவனைக் கை கூப்பி வணங்குவாருக்கு இல்லையாகும் என்பதாம். அந்நாடு — விண்ணுலகம் எனினுமாம்.

கயிலை.

25. மாறிப் பிறந்து வழியிடை யாற்றிடை

யேறி யிழியு மிதுவல்லாற் — நேறித்

திருக்கயிலை யேத்தீரேல் சேமத்தால் யார்க்கு

மிருக்கயிலைக் கண்ட ரினிது.

இ-ள். மாறி பிறந்து — உருமாறிப் பிறந்து, வழி— (அவ்வாறு பிறந்துமுனு) மிடத்து, இடை ஆற்றிடை — இடை வழியில், ஏறி இழியும் இது அல்லால் — (புண்ணிய பாவங்களுக்கீடாக சுவர்க்காதிகளில்) ஏறி (நரகாதிகளில்) இழிகின்ற இத்தொழிலை அல்லது, தேறி — தெளிந்து, திருக்கயிலை ஏத்தீர் ஏல் — திருக்கயிலையத்தைத் துதியிராயின், யார்க்கும் — யாவருக்கும், இனிது சேமத்தால் இருக்கயிலை — இனிதான இன்பத்தோடு கூடியிருத்தல் அரிது.

கண்டிர் — முன்னிலையசை. இருக்கை இருக்கய் எனப் போலியாயிற்று.

காளத்தி.

26. இனிதே பிறவி யினமரங்க னேறிக்

கனிதேர் கடுவன்க டம்மின் — முனிவாய்ப்

பிணங்கிவருந் தண்சாரற் காளத்தி பேணி

வணங்கவல்ல ராயின் மகிழ்ந்து

இ-ள். இனம் மரங்கள் ஏறி—கூட்டமாகிய மரங்களில் ஏறி, கனி தேர் கடுவன்கள் — பழங்களை ஆராய்கின்ற குரங்குகள், தம்மில் — தம்முள், முனிவு ஆய் —

கோபங்கொண்டு, பிணங்கி வரும் — பிணங்கி வருகின்ற, தண் சாரல்—குளிர்ச்சியாகிய சாரலையுடைய, காளத்தி— திருக்காளத்தியை, பேணி மகிழ்ந்து வணங்க வல்லர் ஆயின் — (ஒருவர்) விரும்பி மகிழ்ந்து தொழவல்லரானால், (அவர்க்கு) பிறவி இனிதே — பிறத்தலும் இன்பம் தருவதேயாம். (எ - று)

இனமரங்களாதலால் கனி தேர்தற்குரியவாயின. பிணக்கத்துக்குக் காரணம் ஒன்று தேர்ந்த கனியை மற்றொன்றுபறித்துக்கோடல். பேணி வணங்கல் அருமை என்பது தோன்ற, “வல்லராயின்” என்றார். திருக்காளத்தியைவிரும்பி வணங்க வல்லார்க்குத் துன்பம் தருவதாகிய பிறப்பும் இன்பம் தருவதாம் என்பது கருத்து. “இறவில் எப்பதமும் பெறவேண்டிலே நென்றும், பிறவி வேண்டு வனின் றிருப்பணி செயப்பெற்றினே” என்றார் பிறரும்.

கயிலை.

27. மகிழ்ந்தலரும் வண்கொன்றை மேலே மனமாய்
நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துள்ளே நெக்குத்—திகழ்ந்திலங்கும்
விண்ணுறங்கா வோங்கும் வியன்கயிலை மேயாடென்
பெண்ணுறங்கா னென்செய்கேன் பேசு.

இ - ள். திகழ்ந்து இலங்கும்—மிக்கு விளங்குகின்ற, விண் உற அம் கா ஓங்கும் — மேகங்கள் படியும்படி அழகிய சோலைகள் உயர்ந்த, வியன்கயிலைமேயாய் — பெருமையமைந்த திருக்கயிலையத்தில் எழுந்தருளினவனே, என் பெண் — என் பெண்ணானவள், மகிழ்ந்து — களித்து, அலரும் வள் கொன்றை மேலே

மனம் ஆய் — மலர்கின்ற வளவிய உன் கொன்றை மாலையின் மீது மனமுள்ளவளாகி, உள்ளே நெகிழ்ந்து நெக்கு—உள்ளே உருகி உருகி, உறங்காள் — கண்ணுறங்காள், என் செய்கேன் — (இதற்கு யான்) என் செய்யக்கடவேன், பேசு — நீயே சொல்வாய். (எ - று)

விண் உற — மேகத்தை அல்லது ஆகாயத்தைத் திண்டும்படி எனிலுமாம். திருக்கயிலை நாயகனே! என் பெண்ணானவள் உன் கொன்றை மாலையின் மீது விருப்பமுள்ளவளாய் நித்திரையையும் நீங்கினாள், அவளுக்கு இவ்வகையாகிய மையலைத் தந்த நீயே இதற்குப் பரிகாரமும் சொல்ல வேண்டுமென்பதாம்.
நந்ருயிரங்கல்.

காளத்தி.

28. பேசும் பரிசுறியாள் பேதை பிறர்க்கெல்லா
மேசும் பரிசாளு ளேபாவ — மாசுனைநீர்க்
காம்பசலை யாலிக்குங் காளத்தி யென்றென்று
பூம்பசலை மெய்ம்முழுதும் போர்த்து.

இ - ள். பேசும் பரிசு அறியாள் பேதை — பேசும் வகை அறியாதவளாகிய (என்) பேதைப் பெண்ணானவள், மாசுனை நீர் — பெரிதாகிய சுனை நீரோடு, காம்பு — மூங்கில்களும், அசலை — மலையின் மீது, ஆலிக்கும் — ஓலிக்கின்ற, காளத்தி என்று என்று — திருக்காளத்தி யென்று பலகாற் சொல்லி, பூ பசலை மெய் முழுதும் போர்த்து — அழகிய பசலை நிறத்தால் உடம்பு முழுதும் மூடப்பட்டு, பிறர்க்கு எல்லாம்—அயலாரெல்லாராலும், ஏசும் பரிசு ஆனாள்—பழி தூற்றப்படுந்தன்மையாளானாள், ஏ பாவம் — இஃதென்ன பாவம். (எ - று)

இதுவும் நற்றூயிரங்கல். என் பேதைப்பருவப் பெண்ணாவள், திருக்காளத்தி யென்று பலகாற் சொல்லி, உடம்பு முழுதும் பசலை போர்த்து, அயலார் பழி தூற்று தற்குரியளானாள், இதென்ன பாவம் என்பதாம். பசலை—இயற்கை மாறுபட்ட மாமை நிறம்.

கயிலை .

29. போர்த்த களிற்றிரியும் பூண்ட பொழியரவுங்
தீர்த்த மகளிருந்த செஞ்சடையு — மூர்த்தி
குயிலாய மென்மொழியாள் கூறாய வாறுங்
கயிலாய யாண்காணக் காட்டு.

இ-ள். கயிலாய — திருக்கயிலாயத்தையுடையவனே, போர்த்த களிற்று உரியும்—நீ திருமேனிமீதுபோர்த்த தருளிய யானைத் தோலையும், பூண்ட பொறி அரவும்—நீ (ஆபரணமாகத்) தரித்த புள்ளிகளையுடையபாம்புகளையும், தீர்த்த மகள் இருந்த செஞ்சடையும்—கங்கா தேவி தங்கியிருக்கின்ற செவந்த சடா பாரத்தையும், மூர்த்தி — உன் திருமேனியில், குயில் ஆயமென்மொழியாள்—குயிலோசை போலும் மெல்லிய மொழியினையுடையவளாகிய உமாதேவியார், கூறுஆய ஆறும்—பாகமானவிதத்தையும், யான்காணகாட்டு — நான் காணும்படி காட்டுவாய். (எ-று)

திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே உன் யானைத்தோற் போர்வையையும், சர்ப்பாபரணத்தையும், கங்கைச் சடையையும், உமாதேவியிருக்கும் இடப் பாகத்தையும் யான் கண்டு களிக்கக் காட்ட வேண்டும் என்பதாம்.

காளத்தி.

30. காட்டி னடமாடிக் கங்காள ராகிப்போய்
நாட்டிற் பலிபுகுந்து நாடோறு — மோட்டுண்பா
ரானுலு மென்கோலோ காளத்தி யாள்வாரை
வானோர் வணங்குமா வந்து.

இ-ள். காட்டில் — புறங்காட்டில், நடம் ஆடி —
நிருத்தஞ் செய்து, கங்காளர் ஆகி — கங்காளத்தை
யுடையவராகி, போய் — சென்று, நாள் தோறும் நாட்
டில் பலி புகுந்து—நாள் தோறும் ஊரில் பிச்சையேற்கப்
புகுந்து, ஓட்டு உண்பார் ஆனாலும்—ஓட்டில் உண்பவரே
ஆயினும், காளத்தி ஆள்வாரை — திருக்காளத்தி யாள்
வாரை, வானோர் — தேவர்கள், வந்து வணங்கும் ஆறு
என் கொலோ — வந்து தொழும் விதம் என்னையோ
(எ - று)

காடு — இடுகாடு, சுடுகாடு என்பவற்றிற்குப் பொது.
புறங்காடு — மயானம். கங்காளம் — முழு எலும்பு.
திருக்காளத்தி யாள்வார் நடனம் பண்ணுவது மயானத்
தில், சுமப்பது கங்காளம், நாள் தோறும் ஊரில் ஏற்பது
பிச்சை, உண்பது ஓட்டில். இப்படியிருந்தும், இவரைத்
தேவர்களெல்லாரும் வந்து வணங்குவதற்குக் காரண
மென்னையோ என்பதாம்.

கயிலை.

31. வந்தமர ரேத்து மடைக்கூழும் வார்சடைமேற்
கோந்தவிழு மாலை கோடுத்தார்கோல் — வந்தித்து

வாலுகுத்த வண்கயிலைக் கோமான் மணிமுடிமேற்
பாலுகுத்த மாணிக்குப் பண்டு.

இ-ள். பண்டு — முற்காலத்தில், வந்தித்து —
துதித்து, வால் உகுத்த வள் கயிலை கோமான் — வெள்
ளொளியைப் பரப்புகின்ற வளவிய திருக்கயிலாயத்துக்கு
வேந்தனாகிய சிவபெருமானாவர், மணி முடி மேல்—(தம்)
அழகிய திருமுடி மீது, பால் உகுத்த — பாலை அபிஷேகஞ்
செய்த, மாணிக்கு — பிரமசாரியாகிய சண்டேசுர
நாயனருக்கு, அமரர் வந்து ஏத்தும்—தேவர் வந்து தோத்
திரம் பண்ணுகிற, மடைக் கூழும்—தமது பரிகலசேஷத்
தையும், வார்சடை மேல் — நீண்ட சடையின் மீதணிந்த,
கொந்து அவிழும் மாலை — பூங்கொத்துக்கள் விரிகின்ற
மாலைமையும், கொடுத்தார் — தந்தருளினார். (எ - று)

கொல் — அசை. “அமரரேத்து மடைக்கூழும்வார்
சடைமேற்கொந்தவிழுமாலை கொடுத்தார்” என்றமை
யால், இறைவனது பரிகலசேஷத்தினேற்றமும், மாலை
யின் பெருமையும், மாணியின் புண்ணிய விசேடமும்
விளங்குகின்றன. ப ர ி க ல சே ஷ ம் முதலியவற்றைச்
சண்டேசுரநாயனருக்குச் சமர்ப்பிக்கும் வழக்கம் சிவ
பூசை முடிவில் எப்போதும் காணலாம்.

கா ள த் தி .

32. பண்டிதுவே யன்றாகிற் கேளீர்கொல் பல்சகுது
கோண்டிலிங்கத் தும்பினூற் கூடிழைப்பக்—கண்டு
நலந்திக் கேலாமேத்துங் காளத்தி நாதர்
சிலந்திக்குச் செய்த சிறப்பு.

இ-ள். பண்டு இதுவே அன்று ஆகில்—முற்காலத்து நிகழ்ந்த இந்த சரித்திரமே (உமக்குச் சம்மதம்) அன்றாயின், பல்சருகு கொண்ட இலிங்கத்தும்—பல்சருகுகளைத் தம்மீது கொண்டிருந்த சிவலிங்கப் பெருமான் மீதும், பின்நூல்—பின்னப்பட்ட நூலைக் கொண்டு, கூடு இழைப்ப—கூட்டைச் செய்ய, கண்டு — (அதன் பத்தி விசேடத்தை) நோக்கி, திக்கு எல்லாம்—திக்குகளிலுள்ளார் எல்லாரும், நலம் ஏத்தும் — (தமது) நன்மையை யெடுத்துப் புகழ் தற்குரிய, காளத்திநாதர் — திருக்காளத்தி யிறைவர், சிலந்திக்குச் செய்த சிறப்பு—சிலந்திப் பூச்சிக்குச் செய்த மேன்மையை யாயினும், கேளீர் கொல் — (நீங்கள்) கேட்டிலிரோ. (எ-று)

“பண்டிதுவேயன்றாகில்” என்பது மேற்பாட்டின் செய்தியைக் குறித்தது.

கயிலை.

33. செய்த சிறப்பெண்ணி லெங்குலக்குஞ் சென்றடைந்து
கைதொழுவார்க் கெந்தை கயிலாயர் — நொய்தளவிற
காலற்காய்ந் தாரன்றே காணீர் கழறொழுத
பாலற்கா யன்று பரிந்து.

இ-ள். எந்தை கயிலாயர் — எமது தந்தையாகிய திருக்கயிலாயநாதர், கழல் தொழுத—தமது திருவடியைப் பூசித்து வணங்கின, பாலற்காய் — பாலகனுக்காக, அன்று — அந்நாளில், பரிந்து — இரங்கி யருளி, நொய்து அளவில் — சிறிது போதில், காலன் காய்ந்தார்—யமனைக் கோபித்து உதைத்தார், காணீர் — (இதனை நீங்கள் பூர்வ

காலத்துப் புராணங்களில்) பாருங்கள், (இங்ஙனம் செய்த இவர்) சென்று அடைந்து கைதொழுவார்க்கு — சென்று சேர்ந்து கை கூப்பி வணங்குவோர்க்கு, செய்த சிறப்பு எண்ணில்—செய்த மேன்மையை மதித்து நோக்கினால், எங்கு உலக்கும்—எப்படி முடிவு பெறும். (எ-று)

கழல் தொழுத பாலன் — மார்க்கண்டன். இவர் கழல் தொழுதமையால் கழலே தமக்குத் துணையாகியமனை யுதைத்தது. காலற் காய்ந்தது திருக்கடலூரில். இருந்த இடத்தே யிருந்து பூசித்து வழிபட்ட பாலனுக்கு இரங்கி யமனை யுதைத்தவர், தமது திருக்கயிலாயத்தை அடைந்துதம்மைப் பூசித்துக்கைதொழுவார்க்குச் செய்யும் சிறப்புக்கு ஓர் முடிவு உண்டோ என்பது கருத்து.

கா ள த் தி .

34 பரிந்துரைப்பார் சொற்கேளா ளெம்பெருமான் பாதம்
பிரிந்திருக்க கில்லாமை பேசும் — புரிந்தமரர்
நாதாவா காளத்தி நம்பாவா வென்றென்று
மாதாவா வற்ற மயல்.

இ-ள். மாதா — என் பெண்ணானவள், புரிந்து — விரும்பி, அமரர் நாதா வா — தேவர்பிரானே வருவாயாக, காளத்தி நம்பா வா — திருக்காளத்தியிலெழுந்தருளியிருக்கிற சிவபெருமானே வருவாயாக, என்று என்று — என்று பலமுறை சொல்லி, ஆ ஆ — அந்தோ, உற்றமயல் — அடைந்தமயலிருந்தவாறென்ன வியப்பு, (என்னெனின்) பரிந்து உரைப்பார் சொல் கேளாள் — தன்னிடத்தன்பு கொண்டு சொல்லுவோரது சொல்லைக் கேளாள், எம்

பெருமான் பர்தம்—எம்பெருமானது திருவடியை, பிரித்து
இருக்ககில்லாமை பேசும்—பிரிந்திருக்கமாட்டாமையையே
எடுத்துப் பேசுவாள். (எ - று)

ஆவா என்பது வியப்பின்கட்குறிப்பு. இம்மாத
தன் பருவத்திற்கேலாத மிகு மையல் பூண்டாள் எனத்
தாய் வியந்து கூறினாளாதலால் வியப்பாயிற்று. “ஆவா
விருவரறியாவடி தில்லையம்பலத்து, மூவாயிரவர் வணங்க
நின்றோனையுன்னுரினமுன்னித், தீவாயுமுனை கிழித்த
தந்தோசிறிதேபிழைப்பித், தாவாமணியேல்பணிகொண்ட
வாறின் ஞெரராண்ட்கையே” என்பது திருக்கோவையார்.
இதற்குப் பேராசிரியர் இயற்றிய உரையில், “இறுதிக்கண்
ஆவாவென்பது வியப்பின்கட்குறிப்பு” எனக் கூறியிருத்
தல் காண்க.

கயிலை .

35. மயலைத் தவிர்க்க நீ வாரா யொருமுன்
றேயிலைப் பொடியாக வெய்தாய் — கயிலைப்
பருப்பதவா நின்னுடைய பாதத்தின் கீழே
யிருப்பதவா வுற்று ளிவள்.

இ - ள். பொடி ஆக ஒரு மூன்று எயிலை எய்தாய் —
நீருகும்படி ஒப்பற்ற மும்மதில்களையும் எய்தவனே,
கயிலை பருப்பத — திருக்கயிலாய மலையையுடையவனே,
ஆ — ஆ, இவள் — இம்மாத, நின்னுடைய பாதத்தின்
கீழே இருப்பது — உன் திருவடியின் கீழே இறுமாந்து
இருத்தலை, அவாவுற்றாள் — விரும்பினாள், (ஆதலால்)
மயலை தவிர்க்க — (இவளது) மையலை நீக்கும் பொருட்டு,
நீ வாராய் — நீ வருவாயாக. (எ - று)

ஆ—வியப்பின் கண் வந்தது. திருக்கயிலைநாயகனே! இவன் உன் பாதத்தின் கீழ் இறுமாந்திருக்க விரும்பினான் ஆதலால், இவளது மையலைத் தணித்தருளும் பொருட்டு நீவரவேண்டும் என்பதாம். “இறுமாந்திருப்பன்கொலோ, ஈசன் பல்கணத்தெண்ணப்பட்டுச், சிறுமானேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச்சென்றங், கிறுமாந்திருப்பன்கொலோ” என்பது ஸ்ரீவாகீரது ஸ்ரீஸூக்தி.

கா ள த் தி .

36. இவளுக்கு நல்லவா நெண்ணுதிரே லின்றே
தவளப் பொடியிவண்மேற் சாத்தி—யிவளுக்குக் -
காட்டுமின்கள் காளத்தி காட்டிக் கமழ்கொன்றை
சூட்டுமின்க டிருந் துயர்.

இ-ள். இவளுக்கு — இந்தப் பெண்ணுக்கு, நல்ல ஆறு எண்ணுதிரேல் — நல்ல வழியை நீனைப்பிராயின், இன்றே — இப்பொழுதே, இவள் மேல் — இவள் மீது, தவளப் பொடி சாத்தி — வெண்பொடியையணிந்து, இவளுக்கு — இந்தப் பெண்ணுக்கு, காளத்தி — திருக்காளத்தியை, காட்டுமின்கள் — காட்டுங்கள், காட்டி — காட்டி, (பிறகு) கமழ்கொன்றை — (காளத்திநாதரது) பரிமளிக்கின்ற கொன்றை மலர் மாலையை, சூட்டுமின்கள் — சூட்டுங்கள், (இங்ஙனம் செய்வீராயின்) துயர் தீரும் — (இவளது) துன்பம் நீங்கும். (எ-று)

தவளப் பொடி— திருவெண்ணீறு. இது செவ்வி கூடியது

கயிலை.

37. துயர்க்கெலாங் கூடாய தோற்றும்பை புக்கு
மயக்கில் வழிகாண மாட்டேன்—விமற்கோடும்போ
ரேற்றானே வண்கயிலை யெம்மானே யென்கோலோ
மேற்று னிதற்கு வினைவு.

இ-ள். துயர்க்கு எல்லாம் கூடு ஆய — எல்லாத்
துன்பங்களுக்கும் கூடாகிய, தோல் குரம்பை புக்கு —
தோலாற் செய்த சிறு குடிலாகிய உடம்பிற் புகுந்து,
மயக்கு இல் வழி — மயக்கமற்ற நன்னெறியை, காண
மாட்டேன்—காணமாட்டாதவனாயிருக்கின்றேன், வியல்-
பெருகையுள்ள, -- கொடு போர் — கொடிய போர்த்
தொழிலில் வல்ல, ஏற்றானே — இடபத்தையுடையவனே,
வண்கயிலை எம்மானே — வளமாகிய திருக்கயிலையிலெழுந்
தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானே, மேல்தான் — இனி
மேலாயினும், இதற்கு வினைவு என் கொலோ — இப்படி
யிருக்கிற எனது நிலைக்கு உளதாகும் பயன் யாதோ
(அறியேன்). (எ - று)

காளத்தி.

38. வினையும் வினையரவின் வெய்ய வீடத்தைக்
களைமினோ காளத்தி யாள்வார் — வளைவி
றிருந்தியசீ ரீசன் றிருநாம மென்னு
மருந்தினைநீர் வாயிலே வைத்து.

இ-ள், காளத்தியாள்வார்—திருக்காளத்தியாள்வார்,
வளைவு இல் — கோடுதலில்லாத, திருந்திய சீர் — திருத்த
மாகிய சிறப்பினையுடைய, ஈசன் — ஈச்சுரன், (அவனது)

திருநாமம் என்னும் — திருநாமமென்கிற, மருந்தினை — ஓளுஷத்ததை, வாயிலே வைத்து — வாயிலிட்டு, விளையும் வினை அரவின் — விருத்தியடைகின்ற வினைகளாகிய பாம்புகளின், வெய்யவிடத்தை — கொடிய விஷத்தை, களைமின் — (கீங்கள்) வேரறுங்கள். (எ - று)

வினைமரவின் விளையும் விடத்தை என இயையும். வினையரவின் விளையும்விடத்தை என்பதற்கு வினையாகிய பாம்பினின்றும் உண்டாகின்ற விஷத்தை என்றுரைப்பினுமாம். வினையாகிய பாம்பினின்றும் உண்டாகின்ற பிறவியாகிய விஷத்தைத், திருக்காளத்தியீசனது திருநாமமாகிய மருந்தை வாயிலடக்கிக் களையுங்கள் என்பதாம். விஷம் அளவின்றி யேறுதலால் அளவின்றி விளைகின்ற பிறவிக்கு உவமையாக்கப்பட்டது. வளைவின்மை—நடுவு நிலைமை. திருந்திய சீர் — குற்றமற்ற சிறப்பு. ஈசன் திருநாமம் — திருவைந்தெழுத்து.

கயிலை .

39. வாயிலே வைக்கு மளவின் மருந்தாகித்

தீய பிறவினோய் தீர்க்குமே — தூயவே

கம்பருமா தேவியொடு மன்னு கயிலாயத்

தேம்பெருமா னோஞ் சேழுத்து.

இ - ன். தூய ஏகம்பர் உமாதேவியொடு—பரிசுத்தராகிய திருவேகம்பர் உமாதேவியுடன் கூடி, மன்னு — நிலைபெற்ற, கயிலாயத்து எம்பெருமான் — திருக்கயிலையெம்பெருமானது, ஓர் அஞ்ச எழுத்து — ஒப்பற்ற ஸ்ரீ பஞ்சாங்கரம், வாயிலே வைக்குமளவில்—வாயில் வைத்த

அளவில், மருந்து ஆகி — ஒளவுதமாகி, தீய பிறவி போய் தீர்க்கும் — கொடிய பிறவிப் பிணியை நீக்கும். (எ-று)

வாயில் வைத்தல் — வாயினாலுச்சரித்தல். வாயிலே வைக்குமளவின் மருந்தாகித் தீய பிறவி போய் தீர்க்கும் என்றது — வாயில் வைத்து விழுங்கி யுடம்பிலுறிய பிறகு பிணி தீர்க்கும் பிற மருந்துகளோடி தற்குள்ள வேற்றுமையும் இதனேற்றமும் கூறியவாறு. “தூய வேகம்பெருமாதேவி” எனவும் பாடம். இதற்குப் பரிசுத்தமாகிய ஒப்பற்ற பெருமையுள்ள உமாதேவி என்றுரைக்க.

க ள த் தி .

40. அஞ்செழுத்துக் கண்ட ருமறைக ளாவனவு
மஞ்செழுத்துக் கற்க வணித்தாகு — நஞ்சவித்த
காளத்தி யார்யார்க்குங் காண்டற் கரிதாய்ப்போய்
நீளத்தே நின்ற நெறி.

இ-ள். அருமறைகள் ஆவனவும் — அரிய வேதங் களாய் விரிந்திருப்பனவும், அஞ்ச எழுத்து — ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே, அஞ்ச எழுத்து கற்க — ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைக் கற்கவே, நஞ்ச அவித்த — (பாற்கடலிற்றோன்றிய ஆலகால) விஷத்தின் கொடுமையைத் தணித்தருளிய, காளத்தியார் — திருக்காளத்தி நாதர், யார்க்கும் காண்டற்கு அரிது ஆய்போய் — யாவருக்கும் காண்பதற்கருமையாகச் சென்று, நீளத்தே நின்ற நெறி — நெடுந்தூரத்தில் நின்ற வழியும், அணித்து ஆகும் — சமீபித்ததாகும். (எ-று)

பேதவிரிவெல்லாம் பூ பஞ்சாஷ்டரத்தின் பெருமையை உறுதலால் “அஞ்செழுத்துக் கண்ட ரருமறைகளாவனவும்” என்றும், இதனைக் கற்ற அளவில் யார்க்கு மரியனாகிய காளத்தியீசன் எளியனாய்ப் புலப்படுதலால், “யார்க்குங் காண்டற் கரிதாய்ப்போய் நீளத்தே நின்ற நெறி அஞ்செழுத்துக் கற்க வணித்தாகும்” என்றும் கூறினார். நீளத்தே நின்ற நெறியாவது — ஆறுறைய நீத்து நின்ற நிலை. அன்றி முக்கரணங்களுக்கு மெட்டாத நிலை எனினுமாம்.

கயிலை,

41. நெறிவார் சடையாய் நிலையின்மை நீயோன்
 றறியாய்கொ லந்தோ வயர்ந்தாள் — நெறியிற்
 கனைத்தருவி தூங்குங் கயிலாய நின்னை
 நினைத்தருவி கண்சோர நின்று.

இ-ள். நெறி வார் சடையாய் — நெறிதலுடைய நீண்ட சடையை யுடையவனே, நெறியில் கனைத்து அருவி தூங்கும் கயிலாயா — வழிகளில் ஒலித்து அருவி ஆறுகள் ஒழுகுகின்ற திருக்கயிலாயமலையை இடமாகவுடையவனே, நின்னை நினைத்து கண் அருவி சோர நின்று — தேவாரை நினைத்து கண்ணீர் அருவியாருகப் பெருக நின்று, அயர்ந்தாள் — சோர்ந்தாள், அந்தோ — ஐயோ, நிலையின்மை — அவனது நிலையாமையை (இறப்பை), அறியாய் கொல் — நீ அறிந்திலையோ. (எ - று)

காளத்தி.

42. நின்னு மிருந்துங் கிடந்து நடந்தும்யா
மேன்று நினைந்தாலு மேன்கோலோ — சென்றுதன்
ருள்வா னவரிறைஞ்சந் தண்சாரற் காளத்தி
யாள்வா ருளாத வாறு.

இ - ள். வானவர்கள்—தேவர்கள், சென்று—வந்து,
தன் தாள்—இறைஞ்சம் — தன் திருவடியை வணங்கு மிட
மாகிய, தண் சாரல் கருளத்தி ஆள்வார்—குளிர்ச்சியாகிய
சாரலாகிய திருக்காளத்தி மலையை பாள்பவராகிய
சிவபெருமான், யாம் — நாம், நின்றும் — நின்றாயினும்,
இருந்தும் — இருந்தாயினும், கிடந்தும் — கிடந்தாயினும்,
நடந்தும் — நடந்தாயினும், என்றும் — எப்பொழுதும்,
நினைந்தாலும் — நினைத்தாலும், அருளாத ஆறு என்
கொல் — அருள் புரியாத விதமென்னோ. (எ - று)

“நின்னு மிருந்துங் கிடந்து நடந்துநினை, யென்றுஞ்
சிவன் று வினை” என்றார் பிறரும்.

கயிலை.

43. அருளாத வாறுண்டே யார்க்கேனு மாக
வீருளார் கறைமிடற்றேம் மீசன் — பொருளாய்ந்த
மேய்ம்மையே யுன்னில் வியன்கயிலை மேயான்வந்
தீம்மையே தீர்க்கு மிடர்.

கண்ணாய் மலையில், ந. து. பொன்யுகரித் தேற்றம்.

இ-ள். இருள் ஆர் கறை மிடறு—கருமை நிறைந்த நஞ்சு யொருந்திய திருமிடற்றையுடைய, எம் ஈசன் — எமது ஈசன், யார்க்கேனும் ஆக—யாருக்கேயாயினுமாக, அருளாத ஆறு உண்டே—அருள் புரியாதவாறு முளதோ, பொருள் ஆய்ந்த — (வேதாகமப்) பொருள்களை (ஐயந் திரிபுகளற) ஆராய்ந்ததனாலுண்டாகிய, மெய்ம்மையே உன்னில் — உண்மை ஞானத்தினால் நினைத்தால், வியன் கயிலை மேயான் வந்து — பெருமை யமைந்த திருக்கயிலைய மலையின் கண்ணே பொருந்தி வாழ்வோனாகிய சிவபெரு மான் எழுந்தருளி, இம்மையே — இப்பிறப்பிற்றினே, இடர் தீர்க்கும் — நமது பிறவித் துன்பங்களை யொழித் தருளுவன். (எ-று)

திருக்கயிலையானது தேவர்கோன் தன்னிடத் தெழுந் தருளி சித்தியவாசம் பண்ணுதற்கிடமாகிய பெரும் புண்ணியமுடைமையால் “வியன் கயிலை” என்றார்.

கா ள த் தி .

44. இடரீ ருமக்கோ ரிடநாடிக் கொண்டு

நடவீரோ காலத்தா னாங்கள் — கடல்வாய்க்

கருப்பட்டோங் கொண்முகில்சேர் காளத்தி காண

வொருப்பட்டோங் கண்ட ருணர்ந்து.

இ-ள். நாங்கள் — யாங்கள், கடல்வாய் கருப் பட்டு ஓங்கு—கடலின்கண் படிந்து குலாகி மேலெழுந்த, ஒள்முகில் சேர்—(உலகத்துக்கு) நன்மையைச் செய்கின்ற மேகங்கள் படிக்கின்ற, காளத்தி—திருக்காளத்தி மலையை, காண — கண்டாய், உணர்ந்து ஒருப்பட்டோம்—அறிந்து

மனமொருப்பட்டோம், (ஆதலால்) இடரீர் — ~~துணி~~
முடையீரே, உமக்கு ஓர் இடம் நாடிக் கொண்டு -- உமக்கு
ஒப்பற்ற இடமொன்றைத் தேடிக் கொண்டு, காலத்தால்
நடவீரோ — (செல்ல வேண்டிய) காலத்திற் செல்வீர்
களோ. (எ - று)

ஒருப்படுதல் — ஒருமைப்படுதல், துணி தல் எனினு
மாம். ஒண்மை — அழகு, ஒழுங்கு எனினுமாம். ஒண்
முகில் சேர் காளத்தி என்றது அங்கையின் உயர்வு
கூறியவாறு. ஓரிடம், என்றது அன்றுமழியாத சிவபெரு
மானது திருவடி நீழலை. ச.லத்தால் என்றது விரைந்
தென்றபடி.

கயிலை.

45. உணருங்கா லொன்றை யுருத்தேரியக் காட்டாய்
புணருங்கா லாரமுதே போலு — மீணரிற்
கனியவாஞ் சோலைக் கயிலாய மேயா
யினியவாங் காணின் னியல்பு.

இ-ள். இணரின் — பூங்கொத்துக்களோடு, கனிய
ஆம் — கனிகளையுமுடையனவாகிய, சோலை—சோலைகள்
குழந்த, கயிலாயம் — திருக்கயிலாயத்தை, மேயாய் —
உறைவிடமாகப் பொருந்தினவனே, உணருங்கால் —
அறியுமிடத்து, ஒன்றை — (உன்) ஒப்பற்ற நிலையை,
உரு தெரிய காட்டாய் — உருவந் தோன்றக் காட்டமாட்
டாய், புணருங்கால் — அடையுமிடத்து, ஆர் அமுதே
போலும் — அரிய அமிர்தத்தையே நிகர்த்திருக்கும்,
(ஆதலால்) நின் இயல்பு — உனது தன்மைகள், இனிய
ஆம் -- இனியனவாயிராநின்றன.

“உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்” ஆதலால், “உணர்ந்தார்க்கு உணர்வரியோன்” என்றார். “உணர்ந்தார்க்கு உணர்வரியோன்” என்றது எதிரிட்டறியு மிடத்து என்ற படி, “புணருங்கால்” என்றது திரிபுடி நீங்கிச் சிவநாதத் தழுந்துதலை.

கா ள த் தி .

46. நின்னியல்பை யாரே யறிவார் நினையுங்கான்
மன்னியசீர்க் காளத்தி மன்னவனே — நின்னில்
வெளிப்பவே தேமலகு மீண்டே யோருகால்
ஒளிப்பதுவு மாற லுரை.

இ-ள். மன்னிய — நிலைபெற்ற, சீர் — சிறப்பினை யுடைய, காளத்தி மன்னவனே—திருக்கா ளத்தி வேந்தனே, ஏழ் உலகும் — ஏழ்வுலகங்களும், நின்னில் — உன்னிடத் தினின்றும், வெளிப்படுவது — தோன்றுவதும், மீண்டே ஒருகால்—மீண்டு மொருகாலத்தில், ஒளிப்பதுவும் ஆனால்—ஒடுங்குவதுமானால், நினையுங்கால் — கருதுமிடத்து, நின் இயல்பை—உன் இயற்கையை, யாரே அறிவார்—யாவரே அறிய வல்லார், உரை—சொல்லாய். (எ-று)

இயல்பு—பெருமை.

க யி லை .

47. உரையும் பொருளு முடலு முயிரும்
விரைய மலரும்போல் விம்மிப் — புரையின்றிச்
சென்றவா றேங்குந் திருக்கயிலை யெம்பெருமான்
நின்றவா றேங்கு நிறைந்து.

இ-ள். ஒங்கும் திரு கயிலை எம்பெருமான்-உயர்ந்த திருக்கயிலை எம்பெருமானே, உரையும் பொருளும் (போல்) — சொல்லும் பொருளும் போலவும், உடலும் உயிரும் (போல்) — உடம்பும் உயிரும் போலவும், விரையும் மலரும் போல் — மணமும் மலரும் போலவும், புரை இன்றி சென்ற ஆறு — குற்றமின்றி வியாபித்தவாறும், எங்கும் நிறைந்து நின்ற ஆறு — எவ்விடத்திலும் நிறைந்து நிலைபெற்றிருந்தவாறும் (என்ன விவர்ப்பு). (எ-று)

எங்கும் என்றது எல்லாப் பிரபஞ்சங்களிலும் என்ற படி. சொல்லின்கண் பொருள் நிறைந்து நிற்பது போலவும், உடம்பின்கண் உயிர் நிறைந்து நிற்பது போலவும், மலரின்கண் மணம் நிறைந்து நிற்பது போலவும் எல்லா உலகங்களிலும் இறைவன் பரிபூரணமாக வியாபித்து நின்றலால் இவ்வாறு கூறினார். புரை — உவமை எனினுமாம்.

காளத்தி.

48. நிறைந்தேங்கு நீயேயாய் நின்றாலு மோன்றின்
மறைந்தைம் புலன்காண வாராய் — சிறந்த
கணியாருந் தண்சாரற் காளத்தி யாள்வாய்
பணியாயா லென்முன் பரிசு

இ-ள். சிறந்த — உயர்ந்த, கணி ஆறும்—வேங்கை மரங்கள் நிறைந்த, தண் சாரல்—குளிர்ச்சியாகிய சாரலையுடைய, காளத்தி ஆள்வாய் — திருக்காளத்தி மலையை யாள்பவனே, என்முன் — என்னெதுரே, பரிசு — உன் உண்மைத் தன்மையோடு, பணியாய் — காட்சி கொடா

தொழிஷயாயினும், எங்கும் நீயே நிறைந்தாய் நின்றாலும் — எவ்விடத்தும் நீயே நிறைந்து நின்றாலும், ஒன்றில் மறைந்து—ஒரு பொருளில் ஒளித்து, ஐம்புலன் காணவாராய் — என் ஐம்புலன்களாலுங் காணும்படி எழுந்தருளாய். (எ-று)

புலன் என்றது இவ்விடத்துப் பொறிகளை. ஒன்றில் மறைந்து என்றது, திலா தாரு முதலியவைகளுள் ஒன்றில் என்றவாறு.

கயிலை.

49. பரிசுறியேன் பற்றிலேன் கற்றிலேன் முற்றங்
கரியுரியாய் பாதமே கண்டாய் — திரியும்
புரமாளச் செற்றவனே பொற்கயிலை மன்னும்
பரமா வடியேற்குப் பற்று.

இ-ள். திரியும் — (ஆகாயத்தில்) சஞ்சரிக்கின்ற, புரம் — முப்புரங்களும், மாள் — அழியும்படி, செற்றவனே—கோபித்தவனே, பொன் கயிலை மன்னும்—அழகிய கயிலைய மலையின் கண்ணே நிலைபெற்ற, பரமா — மேலோனே, பரிசு முற்றும் அறியேன் — உன் தன்மை முழுதும் அறிந்திலேன், பற்று முற்றும் இலேன் — பற்று முழுதும் இல்லாதேன், முற்றும் கற்றிலேன் — (அறிவு நூல்களை) முழுதும் கற்றேனில்லை, (ஆயினும்) அடியேற்கு பற்று — அடியேனுக்குப் பற்றுவது, கரி உரியாய் பாதமே — யானைத் தோலை யுடையயாகிய உன் திருவடியே ஆம். (எ-று)

காளத்தி.

- 50 பற்றுவா னெவ்வுயிர்க்கு மேந்தை பசுபதியே
முற்றுவெண் டிங்கண் முளைசூடி — வற்றுவாங்
கங்கைசேர் செஞ்சடையான் காளத்தி யுண்ணின்ற
மங்கைசேர் பாகத்து மன்.

இ-ள். எந்தை — எமது தந்தையும், பசுபதி —
பசுபதியும், முற்றுவெண் திங்கள் முளை சூடி—முதிராத
வெள்ளிய இளம்பிறையைத் தரித்தவனும், வற்று ஆம்
கங்கைசேர் செஞ்சடையான் — வற்றுத் தீரினையுடைய
கங்காநதி தங்கிய செவந்தசடையை யுடையவனும்,
காளத்தி உள் நின்ற மங்கை சேர் பாகத்து மன் — திருக்
காளத்தியில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற உமாதேவியை யிடப்
பாகத்திலுடைய இறைவனுமாகிய சிவபெருமான், எவ்
வுயிர்க்கும் — எல்லா வுயிர்களுக்கும், பற்று ஆவான் —
பற்றியிருப்பவன். (எ-று)

பசுபதி — ஆன்மகோடிகளுக்குத் தலைவன்.

கயிலை.

51. மன்னா கயிலாய மாபூத்த மாணிக்கம்
பொன்னா மாக்கோண்டு பூணாதே — யெந்நாளு
மின்செய்வார் செஞ்சடையாய் வெள்ளெலும்பு பூண்
தேன்செய்வா னெந்தா யியம்பு [கின்ற

இ-ள். மன்னா — நிலைபெறுடையவனே, கயிலாய—
திருக்கயிலாய மலையையுடையவனே, எந்தாய் — எமது
தந்தையே, மின் செய்வார் செஞ்சடையாய் — ஒளி செய்

கின்ற நீண்ட செஞ்சடையை யுடையவனே, மா முத்தம் மாணிக்கம் பொன் — அழகிய முத்து மாணிக்கம் பொன் என்னுமிவற்றை, ஆரம் ஆகொண்டு பூணுதே — மாலை யாகக் கொண்டு அணியாமல், எந்நாளும் — எக்காலமும், வெள் எலும்பு பூண்கின்றது—வெண்மையாகிய எலும்பு மாலைகளை யுணியது, என் செய்வான் — என் செய்யும் பொருட்டு, இயம்பு — நீ சொல்வாய். (எ-று)

நவரத்தினங்களுள் முத்துச் சிறந்தமை பற்றி முற்கூறப்பட்டது.

காளத்தி.

52. இயம்பாய் மடநஞ்சே யேனோர்பா லென்ன பயம்பார்த்துப் பற்றவா னுற்றாய் — புயம்பாம்பா லார்த்தானே காளத்தி யம்மானே யென்றென்றே யேத்தாதே வாளா விருந்து.

இ-ள். மடம் நெஞ்சே — அறியாமையையுடைய மனமே, புயம் பாம்பால் ஆர்த்தானே — திருத் தோள் களைப் பாம்புகளைக் கொண்டு கட்டினவனே, காளத்தி அம்மானே — திருக்காளத்தியிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எமது தந்தையே, என்று என்று — என்று பலமுறை புகழ்ந்து, ஏத்தாதே — துதியாமலே, வாளா இருந்து — சும்மாவிருந்து, ஏனோர்பால் — பிற தேவர்களிடத்தில், என்ன பயம் பார்த்து — என்ன பயன் இருப்பதாகக் கண்டு, பற்றுவான் உற்றாய் — (அவர்களைப்) பற்றத் தொடங்கினை, இயம்பாய் — (நீ) சொல்லாய். (எ-று)

எல்லாப் பயனையும் எளிதில் அருள் செய்யும் திருக் காளத்தியிறைவனிருக்க, அவனை ஏத்தாது விட்டுப் பயனற்ற பிற தேவர்களைப் பற்றலால் “மடநெஞ்சே” எனத் தம் நெஞ்சை யிழித்துக் கூறியவாறு.

கயிலை.

53. இருந்தவா காணீ ரிதுவேன்ன மாய

மருந்தண் கயிலாயத் தண்ணல்— வருந்திப்போய்த்
தானானும் பிச்சை புகும்போலுந் தன்னடியார்
வானுள மண்ணுள வைத்து.

இ-ள். அநு தண் கயிலாயத்து அண்ணல்—அருமையாகிய குளிர்ந்த கயிலாயகிரியினையுடைய பெரியோன், தன் அடியார்—தன்னடியார்கள், வான் ஆள மண் ஆள வைத்து—விண்ணுலகையாளவும் மண்ணுலகையாளவும் (அவர்களை) வைத்து, தான்—தான், நானும்—நான் தோறும், வருந்திபோய்—வருந்திச் சென்று, பிச்சை புகும்—பலியேற்கப் புகுவான், இருந்த ஆறு காணீர்—(இச்செய்தி) இருந்த விதத்தைப் பாருங்கள், இது என்ன மாயம்—இது என்ன மாயை. (எ-று)

காளத்தி.

54. வைத்த வீருந்தியே யென்னுடைய வாழ்முதலே

நித்திலமே காளத்தி நீள்கடரே—மொய்த்தோளிசே
ரக்காலத் தாசை யடிநாயேன் காணுங்கா
லேக்காலத் தேப்பிறவி யான்.

15011557

MADRAS

சுன்னிப் மலையினக்குத் து பகித்தோற்று.

இ-ள். வைத்த இரு நிதியே — (எம்பொருட்டுச்) சேமித்துவைத்த பெரிய நிசேஷமே, என்னுடைய வாழ் முதலே — என்னுயிர் வாழ்க்கைக்கு முதற் காரணமே, நித்திலமே — முத்தே, காளத்தி நீள் சுடரே — திருக்காளத்தியில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற பரஞ்சோதியே, மொய்த்து ஒளி சேர — மிகுதியாகிய மெய்ஞ்ஞான ஒளி பொருந்த, காலத்து — (காண்டற்குரிய) காலத்தில், ஆசை அடி — பொன் போலும் (உன்) திருவடியை, நாயேன் — நாயினேன், காணுங்கால் — காணுமிடத்து, எக்காலத்து எப்பிறவியான் — எக்காலத்தில் எந்தப் பிறவியை யுடையனாவேன். (எ-று)

மெய்யறிவால் உன் திருவடியைத் தரிசித்த பிறகு. எனக்கு எக்காலத்தும் பிறவிகளுள்வாகா என்பதாம்.

க யி லே .

55. யானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பதனை யானென்றுங் கொண்டிருப்ப னானான் — தேனுண் டளிகடாம் பாடு மகன்கயிலே மேயான் றெளிகோடான் மாயங்கள் செய்து.

இ-ள். யான் என்றும் தான் என்றும் — நான் என்றும் நீ என்றும், இரண்டு இல்லை என்பதனை — இரண்டில்லை என்பதை, யான் என்றும் கொண்டு இருப்பன் ஆனாலும்—யான் எக்காலமும் கொண்டிருப்பேனாயினும், அளிகள்தாம் — வண்டுகள் தாம், தேன் உண்டு — பூந் தேனைப் பருகி, பாடும் — பாடுதற்குரிய, அகன் கயிலே மேயான் — விசாலமாகிய திருக்கயிலாயத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே, மாயங்கள் செய்து— மாயங்களைப் பண்ணி, தெளி கொடான்—தெளிவை யருள் செய்யான். (எ-று)

காளத்தி.

56. மாயங்கள் செய்வைவர் சொன்ன வழிநின்று
காயங்கொண் டாடல் கணக்கன்று — காயமே
நிற்பதன் ருதலாற் காளத்தி நின்மலன்சீர்
கற்பதே கண்டிர் கணக்கு.

இ-ள். மாயங்கள் செய்து — தீமைகளைச் செய்து, ஐவர் சொன்ன வழி நின்று — ஐவர் சொன்ன வழியிலே நின்று, காயம் கொண்டாடல் — உடம்பையே பாராட்டுதல், கணக்கு அன்று — நல்ல வழக்கன்று, காயம் நிற்பது அன்று ஆதலால்—உடம்பு நிலைத்திருப்பது அன்றாதலால், காளத்தி நின்மலன் சீர் — திருக்காளத்தியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நிர்மலனாகிய சிவபெருமானது பெருமையை, கற்பதே கணக்கு — கற்றலே நல்ல வழக்கு. (எ-று)

மாயம்—பொய்த் தொழில்கள் எனினுமாம். ஐவர்—பஞ்சேந்திரியங்கள். அவை சொன்ன வழி நின்றலாவது—அவை செல்லும் வழியே சென்று விடயங்களிலழுந்தி நின்றல் கணக்கு — நன்னெறியுமாம். நின்மலன் — மலவிழுத்தன்.

கயிலை.

57. கணக்கிட்டேக் கொண்டிருந்து காலனார் நம்மை
வணக்கி லலைப்படா முன்னம் — பிணக்கின்றிக்
காலத்தா னெஞ்சே கயிலாய மேவியந்ந்
சூலத்தான் பாதந் தொழு,

இ-ள். காலனார் — கூற்றுவனார், கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்து — (நம் வாழ்நாளை) எண்ணிக் கொண்டே யிருந்து (அது முடிந்தவுடன்), நம்மை — நம்மை, வணக்கில் அலைப்பதா முன்னம் — அடக்குதலால்தாம் துன்பப் படுதற்கு முன்பே, நெஞ்சே—மனமே, பிணக்கு இன்றி— மாறுபாடில்லாமல், காலத்தால்—காலமுண்டாகச்செய்தே, கயிலாயம் மேவிய — திருக்கயிலாயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, குலத்தான்—குலாயுதத்தையுடைய சிவபெருமானது, நல் பாதம்—நன்மையைத் தருகின்ற திருவடியை, தொழு — வணங்கு. (எ-று)

நல் பாதம் என இயையும். நல் பாதம் என்றது தம் அன்பர் பிறவிக் கடலைக் கடந்து முத்திக் கரையையுடைய மரக்கலமாயிருத்தலாகிய நன்மையுள்ள பாதம் என்ற படி. இது, “கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன் — நற்றா டொழாஅ ரெனின்” என்பதனால் விசதம்.

கா ள த் தி .

58. தொழுவாள் பெருளேதன் ரேள்வளையுந் தோற்றான்
மழுவாளன் காளத்தி வாழ்த்தி — யெழுவா
ணறுமா மலர்க்கொன்றை நம்முன்னே நாளைப்
பெறுமாறு காணீரென் பெண்.

இ-ள். என் பெண் — என் பெண்ணானவள், மழுவாளன் காளத்தி வாழ்த்தி — மழுவாயுதத்தை யுடைய வராகிய சிவபெருமானது திருக்காளத்தியைத் துதித்து, தன் தோள் வளையும் தோற்றான் — தன் கைவளையையும் இழந்தவளாகி நின்று, தொழுவாள்—வணங்கா நின்றாள்,

எழுவாள் — எழா நின்றாள், பெறாளே — (மீட்டும் அதனைப்) பெறாளோ, (அவ்விழந்த வளையைப் பெறுதலேயன்றி) நாளை — நாளையே, நம்முன்னே — எம் கண்ணுக்கெதிரில், நறு மா மலர்க் கொன்றை — நறுமணமுள்ள கொன்றைமலர் மாலையை, பெறும் ஆறு காணீர் — பெறும் விதத்தைப் பாருங்கள். (எ-று)

இது நற்றாய் கூற்று. என் பெண்ணானவள் திருக்காளத்தி நாதனைத் தொழுவாளாயெழுந்து தன் தோள்வளையையுந் தோற்றாள். ஆயினும் நாளையே அத்தோள்வளையே யன்றி அவனது கொன்றை மலர் மாலையையும் நம்முன்னே பெறுவாளென்பதாம்.

க யி லை .

59. பெண்ணின் நயலார்முன் பேதை பிறைகுடி
கண்ணின்ற நெற்றிக் கயிலைக்கோ — னுண்ணின்ற
காமந்தான் மீதூர நைவாட்குன் கார்க்கோன்றைத்
தாமந்தா மற்றிவளைச் சார்ந்து.

இ-ள். பிறை குடி — பிறையை யணிந்தவனே, கண் நின்ற நெற்றி கயிலைக்கோன் — கண் நிலைபெற்ற நெற்றியையுடைய திருக்கயிலை வேந்தனே. இன்று — இப்பொழுது, பேதை பெண் — என் பேதைப் பெண்ணானவள், அயலார் முன் — அயலாருக்கெதிரே, உள் நின்ற காமந்தான் மீதூர நைவாட்கு — தன் மனத்தின் கண்ணதாகிய காமம் அதிகரிக்க நைபவள் பொருட்டு, இவளைச் சார்ந்து — இவளைக் கூடி, உன் கார் கொன்றைத் தாமம் தா — உனது பெருமையுள்ள கொன்றை மலர் மாலையைத் தந்தருள். (எ-று)

பிறைகுடி, கயிலைக்கோன் என்பன அண்மைவிளி யாதலால் இயல்பு. இதுவும் நற்றாய் கூற்று.

கா ள த் தி .

60. சார்ந்தாரை எவ்விடத்துங் காப்பனவுஞ் சார்ந்தன்பு
கூர்ந்தார்க்கு முத்தி கொடுப்பனவுங் — கூர்ந்துள்ளே
முளத் தியானிப்பார் முன்வந்து நிற்பனவுங்
காளத்தி யார்தங் கழல்.

இ-ள். சார்ந்தாரை — அடைந்தவரை, எவ்விடத் தும் காப்பனவும் — எவ்விடத்திலுங் காத்தருள்வனவும், சார்ந்து அன்பு கூர்ந்தார்க்கு — அடைந்து அன்பு மிகுந் தவர்க்கு, முத்தி கொடுப்பனவும் — மோட்சத்தைத் தந்தருள்வனவும், கூர்ந்து உள்ளே முள தியானிப்பார் முன்வந்து நிற்பனவும் — மிகுதியாய் மனத்தின் கண்ணே பற்றும்படி தியானிப்பவர்களுக் கெதிரில் வந்து நின்றருள் வனவும், காளத்தியார் தம் கழல் — திருக்காளத்தியை யுடையவராகிய சிவபெருமானாரது திருவடிகளே. (எ-று)

க யி லை .

61. தங்கழல்க ளார்ப்ப விளக்குச் சலன்சலனென்
றங்கழல்க ளார்ப்ப வனலேந்திப் — பொங்ககலத்
தார்த்தா டாவ மகன்கயிலை மேயாய்நீ
கூத்தாடன் மேவியவா கூறு.

இ-ள். அகன் கயிலை மேயாய் — இடமகன்ற திருக் கயிலையி லெழுந்தருளினவனே, தம் கழல் ஆர்ப்ப — உமது திருக்கழல்கள் ஒலி செய்யவும், விளக்குச் சலன் சலன்

என்று — விளக்குச் சுடர் போலச் சலன் சலன் என்று, அங்கு அழல்கள் ஆர்ப்ப — அவ்விடத்து நெருப்பானது ஒலிக்கவும், அனல் ஏந்தி — (திருக்கரத்தில்) நெருப்பை யேந்திக் கொண்டு, பொங்கு அகலத்து — விளங்குகின்ற திருமார்பில், ஆடு அரவம் ஆர்த்து — படமெடுத்து ஆடு கின்ற பாம்பை ஒன்றோடொன்று பொருத்தி ஆரமாகப் பூண்டு, நீ கூத்தாடல் மேவிய ஆறு — நீ கூத்தாடுதலைப் பொருந்தியவாற்றை, கூறு — சொல்லியருள வேண்டும். (எ - று)

இவ்வாறு நீ கூத்தாடுகைக்குக் காரணங் கூறவேண்டு மென்பதாம்.

காளத்தி.

62. கூறாய்நின் பொன்வாயாற் கோலச் சிறுகிளியே
வேறுக வந்திருந்து டெல்லெனவே — நீறுவு
மஞ்சடையு நீள்குடும்பி வாளருவிக் காளத்திச்
செஞ்சடையெம் மீசன் றிறம்.

இ-ள். கோலச் சிறு கிளியே — அழகாகிய சிறு கிள்ளையே, நீல் தாவும் மஞ்ச அடையும்—நீல நிறமுடைய மேகங்கள் வந்து படிக்கின்ற, நீள் குடும்பி — நீண்ட சிகரங் களையுடைய, வான்—ஒளியுள்ள, அருவி—அருவி யாறுகள் பெருகுகின்ற, காளத்தி — திருக்காளத்தியிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, செஞ்சடை—செவந்தசடாபாற த்தையுடைய, எம் மீசன் றிறம் — எம்மீசனது மங்கள குணங்களை, வேறுக வந்திருந்து — வேறாய் வந்திருந்து, மெல்லென — பைய, நின் பொன் வாயால் கூறாய் — உன் அழகிய வாயி னாற் சொல்லாய். (எ-று)

வேராக என்றது — உன் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்து
என்றபடி.

கயிலை .

63. ஈசன் றிறமே நினைந்துருகு மெம்மைப்போன்
மாசி னிறத்த மடக்குருகே — கூசி
யிருத்தியா னீயு மிருங்கயிலை மேயாற்
கருத்தியாய்க் காமுற்று யாம்.

இ-ள். மாசு இல் நிறத்த—குற்றமில்லாத நிறத்தை
யுடைய, மடக்குருகே — இளமையாகிய நாரையே, ஈசன்
திறமே — ஈசனது மங்கள் குணங்களையே, நினைந்து உரு
கும் — நினைந்துருகின்ற, எம்மைப்போல் — எங்களைப்
போல, கூசி இருத்தி—ஒடுங்கியிருக்கின்றும், (ஆதலால்)
நீயும்—(எம்மைப் போல) நீயும், இரு கயிலை மேயாற்கு—
பெரிய கயிலைய மலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவராகிய சிவ
பெருமானுக்கு, அருத்தியாய். காமுற்றாய் ஆம்—ஆசையாகி
மையல் கொண்டனை யாதல் வேண்டும். (எ-று)

ஆல் — அசை. இது தலைவி கூற்று. குருகொடு கூற்
யிரங்கல்.

காளத்தி .

64. காமுற்று யாமன்றே காளத்தி யான்கழற்கே
யாமுற்ற துற்ற யிருங்கடலே — யாமத்து
ஞாலத் துயிரேல்லாங் கண்டுஞ்சு நள்ளிருள்கூர்
காலத்துந் துஞ்சாதுன் கண்.

இ-ள். இரு கடலே — பெரிய கடலே, யாமத்து—
இரவில், ஞாலத்து உயிர் எல்லாம்—உலகிலுள்ள எல்லா
வயிர்களும், கண் துஞ்சும் — கண்ணுறங்குகின்ற, நள்

இருள் கூர் காலத்தும் — இருள் மிகுகின்ற காலத்திலும், உன் கண் துஞ்சாது — உன் கண்ணுறங்காது, யாம் உற்றது உற்றாய் — யாம் அடைந்த நிலையை நீயும் அடைந்திருக்கின்றனை, (ஆதலால்) காளத்தியான் கழற்கே — திருக்காளத்தி எம்பெருமான் திருவடிக்கே, காமுற்றாய் ஆம் — மையல் கொண்டனை யாதல் வேண்டும். (எ-று)

இதுவுந்தலைவி கூற்று. கடலோடு கூறியிரங்கல்.

கயிலை.

65. கண்ணுங் கருத்துங் கயிலாய ரேயேமக்கென்
 றெண்ணி யிருப்பன்யா னைப்பொழுது — நண்ணும்
 பொழியா டரவசைத்த பூதப் படையா
 றறியார்கோ னெஞ்சே யவர்.

இ-ள். நெஞ்சே — மனமே, எமக்கு கண்ணும் கருத்தும் கயிலாயரே என்று — எமக்குக் கண்ணுங் கருத்துமா யிருப்பவர் திருக்கயிலாய நாதரே யாமென்று, யான் எப்பொழுதும் எண்ணியிருப்பன் — நான் எக்காலத்தும் நினைத்திருப்பேன், (இதனை) நண்ணும் பொறி — புள்ளிகள் பொருந்திய, ஆடு அரவு அசைத்த — (படமெடுத்து) ஆடுகின்ற பாம்பைத் திருவரை திருக்கர முதலிய விடங்களிற் கட்டின, பூதப்படையார் அவர் — பூதப் படையை யுடையவராகிய அந்தச் சிவபெருமானாவர், அறியார்கொல் — அறிந்திலரோ. (எ-று)

காட்சிப் பொருள், கருத்துப் பொருள் முதலிய யாவும் இறைவனுருவமே யாதலால் “கண்ணுங் கருத்துங் கயிலாயரே” என்றும், இங்ஙன மிருப்பரென்றுணர்ந்த பின்

கன்னப்பர் சந்நிதி.

னர் அவரை யிடையறு தெண்ணி யிருத்தலே தகுதியாத
லால், “யானெப் பொழுது மெண்ணியிருப்பன்” என்றும்,
முற்றறிவனதலால், “அறியார்கொல்” என்றும் கூறினார்.
அசைத்தல் — கட்டல். அஸ்தாவது, திருவரை திருக்கர
முதலிய இடங்களில் கச்சை, கங்கணம் முதலியவாகக்
கட்டுதல்.

கா ள த் தி .

ந6. நெஞ்சே யவர்கண்டாய் நேரே நினைவாரை
யஞ்சேலென் றுட்கொண் டருள்செய்வார்—நஞ்சேயுங்
கண்டத்தார் காளத்தி யாள்வார் கழல்கண்ட
ரண்டத்தார் சூடு மலர்.

இ-ள். நெஞ்சே — மனமே, நேரே நினைவாரை —
(தம்மைச்) செவ்வே நினைய வல்லாரை, அஞ்சேல் என்று
ஆட்கொண்டு — அஞ்ச வேண்டாமென்று அடிமை
கொண்டு, அருள் செய்வார் — அருள் புரிபவர், அவர் —
அந்தச் சிவபெருமானாரே, அண்டத்தார் — விண்ணுலகி
லுள்ள தேவர்கள், சூடும் — சிரசிலணிகின்ற, அலர் —
மலராவது, நஞ்சு ஏயும் கண்டத்தார் — நஞ்சுக்கறை
பொருந்திய திருமிடற்றையுடையவர், காளத்தி ஆள்வார்—
திருக்காளத்தி யாள்வார், (அவரது) கழல் — திருவடியே.
(எ - று)

தம்மை நினைவாரைக் காத்தருள்பவரும், தமது
திருவடியைத் தேவர்கள் மலர்போலச் சிரத்தில் சூட்டிக்
கொள்ளுதற்குரிய பெருமையுடையவருமாயிருக்கையால்,
மனமே! திருக்காளத்தி யாள்வாரை யாழும் நினைந்து
உய்ய வேண்டும் என்பதாம்.

கயிலை .

67. அலரோ னேமோ லமரர்கோன் மற்றும்
பலராய்ப் படைத்துக்காத் தாண்டு — புலர்காலத்
தோன்றுகி மீண்டு பலவாகி நிற்கின்றான்
குன்றாத சீர்க்கயிலைக் கோ.

இ-ள். குன்றாத — என்றுமழியாத, சீர் — சிறப்
பமைந்த, கயிலைக்கோ — திருக்கயிலையிலெழுந்தருளியிருக்
கின்ற இறைவன், அலரோன் — தாமரை மலரையுடைய
வனாகிய பிரமன், நெடுமால்—விட்டுணு, அமரர்கோன்—
தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரன், மற்றும் பலராய்—மற்றும்
பல பெயருள்ளவராக, படைத்து — சிருஷ்டித்து, காத்
தாண்டு — இரட்சித் தருளி, புலர் காலத்து — முடியுங்
காலத்தில், ஒன்று ஆகி — ஒருருவாகி, மீண்டு பல ஆகி
நிற்கின்றான் — மீண்டும் பல வருவங்களாய்த் தோன்றி
யிலை பெற்றிருக்கின்றான். (எ-று)

அலரோன் முதலிய யாவரையும் படைத்துக் காத்து
அழிக்க வல்லவன்தான் என்றும் குன்று இயல்பிற்
பெருஞ் சிறப்பினன் ஆதல் வேண்டும். ஆதலால் “குன்
ருத சீர்க் கயிலைக்கோ” என்றார். பிரமன் முதலிய எல்
லாப் பொருள்களும் திருக்கயிலை நாதனிடத்துத் தோன்றி
நின்றழிகின்றன என்பதாம்.

காளத்தி .

68. கோத்த மலர்வாளி கோண்டனங்கள் காளத்திக்
கூத்தன்மே லன்று குறித்தேய்யப் — பார்த்தலுமே

பண்பொழியாக் கோபத்தீச் சுற்றுதலும் பற்றற்று
வேண்பொடியாய். வீழ்ந்திலனோ வேந்து.

இ-ள். அனங்கன் — மன்மதன், கோத்த — (தன் மலர் வில்லில்) தொடுத்த, மலர் வாளி கொண்டு — புஷ்ப பாணங்களைக் கொண்டு, அன்று — அந்நாளில், காளத்தி கூத்தன் மேல் — திருக்காளத்திக் கூத்தன் மீது, குறித்து எய்ய — இலக்கு வைத்து எய்ய, பார் த்தலுமே — (இறைவன்) நோக்குதலும். பண்பு ஒழியா — குணம் நீங்காத, கோபத் தீ சுற்றுதலும் — கோபாக்கினி சூழ்ந்த அளவில், (அந்த மன்மதன்) பற்று அற்று — (தான் பிழைத்துக் கோடற்சூரிய ஓர்) ஆதரவற்று, வெந்து வெண் பொடியாய் வீழ்ந்திலனோ—வெந்துசாம்பலாய்வீழ்ந்தனனல்லனோ. (எ - று)

அனங்கன்—உடம்பில்லாதவன். கூத்தன்—பொது நடஞ் செய்வோன். பண்பு — குணம். “நிறை மொழி மாந்தர்” என்ற இடத்து நிறை மொழி என்பதற்குப் பயன் நிறைந்த சொல் எனக் கொண்டாற் போல, கோபத் தீயின் பண்பாகிய நீருக்குதல் இவ்விடத்துப் பயனாகக் கொள்க.

கயிலை.

69. வேந்திறல்வேற்பார்த்தற்குள்செய்வான்வேண்டியோர்
சேந்தறுகட் கேழற் றிறம்புரிந்து — வந்தருளுங்
கானவனாங் கோலமியான் காணக் கயிலாய
வானவர்தங் கோமானே வா.

இ-ள். கயிலாயம்—திருக்கயிலாயத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, வானவர் தம்கோமானே—தேவர் பெருமானே, வெம் திறல் வேல்—வெவ்விய வலியமைந்த வேற்படையை

யுடைய, பார்த்தற்கு — அருச்சுனனுக்கு, அருள் செய்வான் வேண்டி — அருள் செய்ய விரும்பி, ஓர் செம் தறுகண் கேழல் — ஒரு சிவந்த அஞ்சாமையையுடைய பன்றியின், திறம் புரிந்து — (விஷயத்தைக்) காரணமாகச் செய்து கொண்டு, வந்தருளும் — நீ வந்தருளிய, கானவன் ஆம் கோலம் — வேடனாகிய திருக்கோலத்தை, யான் காண — நான் கண்டாய், வா — எழுந்தருள வேண்டும். (எ - று)

காளத்தி.

70. வாமான்னேர் வல்ல வயப்போர் விசயனைப்போற்
 ருமா ருலகிற் றவ்முடையார் — தாமியார்க்குங்
 காண்டற் கரியராங் காளத்தி யாள்வாரைத்
 தீண்டத்தாம் பெற்றமையாற் சென்று.

இ - ன். தாம் யார்க்கும் காண்டற்கு அரியர் ஆம் — தாம் எவருக்கும் காணுதற்கருமையானவராகிய, காளத்தி யாள்வாரை — திருக்காளத்தியாள்வாரை, சென்று தீண்ட பெற்றமையால் — சென்று தொடப் பெற்றமையால், வாம் மான் தேர் வல்ல — தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தேர் நடத்துதலில் வல்ல, வயம் போர் — வெற்றியையுடைய போர்த் தொழிலமைந்த, விசயனைப் போல் — அருச்சுனனைப் போல, உலகில் — இவ்வுலகத்தில், தவம் உடையார் யார் — தவப் பேறு உடையவர் வேறு யாவர் (ஒருவருமில்லை). (எ - று)

கயிலை.

71. சென்றிறைஞ்கம் வாணோர்தஞ் சிந்தைக்குஞ் சேயரா
 யென்று மடியார்க்கு முன்னிற்பர் — நன்று

கனியவாஞ் சோலைக் கயிலாய மேயார்
இனியவா பத்தர்க் கிவர்.

இ-ள். சென்று இறைஞ்சும் — (தாம் இருக்கும் இடந் தேடிப் போய்) வணங்குகின்ற, வாணோர் தம் சிந்தைக்கு—தேவர்களுடைய மனத்துக்கும், சேயர் ஆய்—தூரத்தராகி, என்றும்—எக்காலத்தும், அடியார்க்கு முன்—தம் அடியவருக்கு எதிரில், நிற்பர்—(அவர் இருக்குமிடத்தில் எழுந்தருளிப் பிரத்தியக்ஷமாகி) நிற்பர், (ஆதலால்) நன்று — இனியவாகிய, கனிய ஆம் — கனிகளைத் தருவனவாகிய, சோலை — சோலைகள் சூழ்ந்த, கயிலாயம் மேயார் இவர்—திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இவர், பத்தர்க்கு இனிய வா—தம் அடியார்க்கு இனியரானவாறு என்னை. (எ - று)

தேவர்களுடைய கண்ணுக்கே யன்றி மனத்துக்கும் எட்டாதவராயினும் அடியார் மனத்துக்குரியனாகக் கண்ணுக்கும் புலப்படுவோராதலால் இந்தத் திருக்கயிலாய நாதர் அடியார்க் கினியவர் என்பதாம்.

கா ள த் தி .

72. இவரே முதற்றேவ ரெல்லார்க்கு மிக்கார்
இவரல்ல ரென்றிருக்க வேண்டாங் — கவலாதே
காதலித்தின் றேத்துதிரேற் காளத்தி யாள்வார்கீர்
ஆதரித்த தெய்வமே யாம்.

இ-ள். எல்லார்க்கும் — எல்லாத் தேவர்களுக்கும், இவரே முதல்தேவர்—இவரே முதற் கடவுள். (எல்லார்க்கும்) மிக்கார் (இவரே) — எல்லார்க்கும் மேலானவரும்

இவரே. இவர் அல்லர் என்றிருக்க வேண்டாம்—(எல்லார்க்கும் முதற் கடவுளும் மீமலானவரும்) இவரல்லர் என்று கருதியிருக்க வேண்டாம், கவலாதே—வருந்தாமல். இன்று—இப்பொழுது, காசலித்து—விரும்பி, ஏத்துதுரேல்—துசிப் பிராயின், காளத்தி ஆள்வார்—திருக்காளத்தி யாள்வார், நீர் ஆதரித்த தெய்வமே ஆம் — நீங்கள் விரும்பின தெய்வமே யாவர். (எ-று)

இறைவன் விநம்புவார் விரும்பும் எண்ணம் வெளிப்பட்டுப் பயனளிப்போராதலால் “காளத்தி யாள்வார் நீர் ஆதரித்த தெய்வமே யாம்” என்றார்.

கயிலை.

73. ஆடென்று நாளை யுளவேன்றும் வாழ்விலே
தாமின்று வீழ்கை தவமன்று — யாமென்றும்
இம்மாய வாழ்வினையே பேணு திருங்கயிலே
அம்மாளைச் சேர்வ தறிவு.

இ-ள். ஆம் என்றும் — (நமக்கு இனிமை) யாம் என்றும், நாளை உள என்றும் — நாளை நமக்கு உள்ள என்றும், வாழ்விலே — (இந்தப் பிரபஞ்ச) வாழ்க்கையில், இன்று வீழ்கை — இப்பொழுது வீழ்ந்து அழுந்துதல், தவம் அன்று — தவமல்ல, யாம் என்றும் — நாம் எப்பொழுதும், இம்மாய வாழ்வனை — இந்தப் பொய் வாழ்வையே, பேணுது—விரும்பாமல், இரு கயிலை—பெரிய திருக்கயிலையத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, அம்மாளை —

எமது தந்தையாகிய சிவபெருமானே, சேர்வது-அடைவதே,
அறிவு — பேரறிவாவது. (எ - று)

கா ள த் தி .

74. அறியாம லேனு மறிந்தேனுஞ் செய்து

செற்கின்ற தீவினைக ளெல்லா — நெறிநின்று
நன்முகில்சேர் காளத்தி நாத னடிபணிந்து
பொன்முகரி யாதேலும் போம்.

இ - ள் . நெறி நின்று — நன்னெறியில் நின்று, நல் .
முகில்சேர் — (உலகத்திற்கு) நன்மையாகிய மேகங்கள்
படிகின்ற, காளத்தி — திருக்காளத்தியிலெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, நாதன் — இறைவனது, அடி — திருவடிகளை,
பணிந்து — வணங்கி, பொன் முகரி ஆடுதலும் — பொன்
முகரியாற்றில் மூழ்குதலும், அறியாமலேனும் — அறியாம
லாயினும், அறிந்தேனும் — அறிந்தாயினும், செய்து —
(நம்மாற்) செய்யப்பட்டு, செற்கின்ற — மிகுகின்ற,
தீவினைகள் எல்லாம் — பாவங்களெல்லாம், போம் —
கழிந்தொழியும். (எ - று)

தீவினைகள் அவற்றின்பயனாகிய பாவங்களுக்காயின .
செற்கின்ற — நெருங்குகின்ற எனினுமாம்.

க யி லை .

75. போகின்ற மாமுகிலே போற்கயிலை வெற்பளவு

மேகின் றெமக்காக வெம்பெருமா — னேகினு

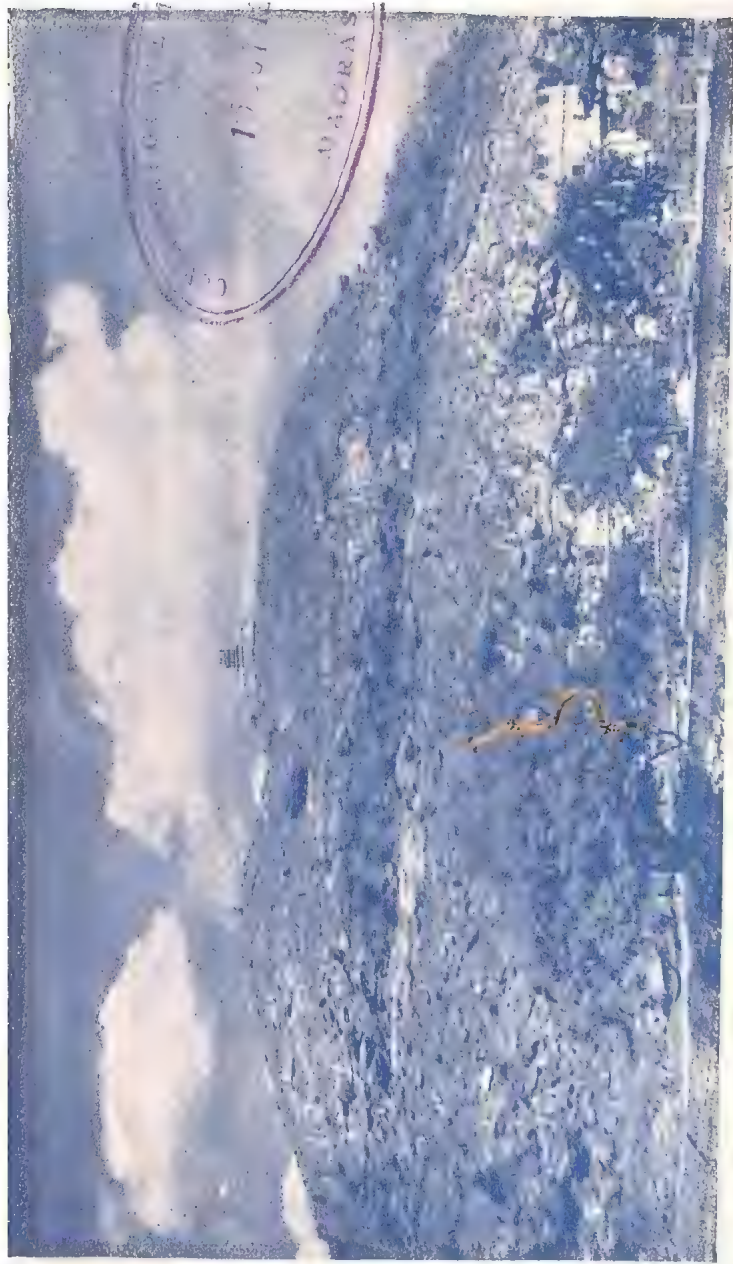
லுண்ணப் படாநஞ்ச முண்டாற்கேன் னுள்ளுநோய்
விண்ணப்பஞ் செய்கண்டாய் வேறு.

இ-ள். போகின்ற மாமுகிலே — (ஆகாயத்தில்)
செல்லா நின்ற அழகிய மேகமே, இன்று — இப்பொழுது,
எம்பெருமான் பொன்கயிலை வெற்பு அளவும் — எம்பெரு
மானது அழகிய திருக்கயிலைமலையளவும், எமக்காக ஏகு—
எங்கள் பொருட்டுச் செல்ல வேண்டும், ஏகினால் — சென்
றால், உண்ணப்படா நஞ்சம் உண்டாற்கு—(ஒருவராலும்)
பருகவொண்ணாத நஞ்சத்தைப் பருகின சிவபெருமானுக்கு,
என் உன் உறும் நோய் — என் மனத்தில் மிகா நின்ற
விரகநோயின் றன்மையை, வேறு — தனியேயிருந்து,
விண்ணப்பம் செய் — விண்ணப்பம் பண்ணக் கடவை.
(எ - று)

வேறு என்றது — உமாதேவி முதலானோர் அறியா
வகை தனித்துநின்றன றடடி. இதற்கு முன்னெல்லாம்
சிறிது தூரஞ்சென்று மீளுவீராயினும் இன்று எம்
பொருட்டுத் திருக்கயிலைமலை யளவுஞ் சென்று இறைவ
னுக்கு என்னுள்ள த்ததாகிய காம நோயினது நிலைமையை
விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டுமென்பதாம்.
இது மேகவிடுத்தது. தலைவி கூற்று.

காளத்தி.

76. வேறேயுங் காக்கத் தகுவேளை மெல்லியலாள்
கூறேயுங் காளத்திக் கோற்றவனே — யேறேறு
மன்பா வடியேற் கருளா தொழிகின்ற
தேன்பாவ மேயன்றோ வின்று.

அங்கையம்மா.

இ-ள். ஐ மெல் இயலாள் — அழகிய மெல்லியலை யுடையவளாகிய உமாதேவியார், கூறுஏயும்—(ஒரு) பாகத் திற் பொருந்தப் பெற்ற, காளத்தி கொற்றவளே—திருக் காளத்தி வேந்தனே, ஏறு ஏறும் அன்பா — இடபத்தின் மீதேறுகின்ற (அன்பர்க்கு) அன்பனே, வேறேயும் காக்கத் தகுவேன் — வேறிடத்தில் வைத்தாயினும் காக்கத் தகுதியுடையேனாகிய, அடியேற்கு — அடியேனுக்கு, அருளாது ஒழிகின்றது—¹ அருளாதொழிதற்குக் காரணம், இன்று— இப்பொழுது, என் பாவமே அன்றோ — என் பாவமே யல்லவா. (எ - று)

சிரத்திலும் இடப்பாகத்திலும் மாதிரிவரமர்ந் திருத்தலால் வேறேயும் என்றது, வலப்பாகத்திலாய் னும் என்றபடி. “நன்னக் கனியை மதிவேணியணிந்தாய் நரம்பயந்த, சின்னக் கனியை வலத்தில் வைத்தால் வருந் திங்கென்னையே” என்றார் பிறரும். இதுவும் தலைவி கூற்று.

கயிலை.

77. இன்று தொடங்கிப் பணிசெய்வேன் யானுனக் கேன்று மிளமதியே யெம்பெருமா — னென்றுமென் னுட்காத லுண்மை யுயர்கயிலை மேயாற்குத் திட்காதே விண்ணப்பஞ் செய்.

இ-ள். இளமதியே — இளஞ்சந்திரனே, யான் — நான், இன்று தொடங்கி — இன்று தொடர், என்றும் — எக்காலத்தும், உனக்கு பணி செய்வேன்—உனக்கு ஏவற் றொழில் செய்வேன், எம்பெருமான்—எம்பெருமானாகிய,

உயர் கயிலை மேயாற்கு — உயர்ந்த திருக்கயிலையிலெழுந்
தருளியிருப்பவன் கண்ணே, என்றும் என் உள் காதல்
உண்மை — எப்பொழுதும் என் மனத்தில் ஆசையுண்
மையை, திட்காதே விண்ணப்பம் செய் — அஞ்சாமல்
விண்ணப்பம் பண்ணக்கடவை. (எ - று)

இளமதி-பிறை. இதுவும் தலை கூற்று: பிறையை
யிரத்தல்.

காளத்தி.

78. செய்ய சடைமுடியென் செல்வனையான் கண்டேனது
கையறவு முண்மெலிவும் யான்காட்டப் — பையவே
காரேறு பூஞ்சோலைக் காளத்தி யாள்வார்தம்
பேருறே யித்தெருவே போது.

இ-ள். கார் ஏறு பூ சோலை — மேகங்களேறித்
தவழ்கின்ற மலர்ச் சோலைகள் நெருங்கிய, காளத்தி ஆள்
வார் தம் — திருக்காளத்தியாள்வாரது. போர் ஏறே —
போரில் வல்ல இடபமே, செய்ய சடைமுடி — செவந்த
சடா மகுடத்தையுடைய, என் செல்வனை — என் சீமானை,
யான் கண்டு — நான் பார்த்து. எனது கையறவும் உள்
மெலிவும் — என் துன்பத்தையும் மனமெலிவையும், யான்
காட்ட — நான் சொல்லிக் காட்டிக் கொள்ளும்படி, இத்
தெருவே — இத்தெருவின் கண்ணே, பையவே போது —
மெல்லெனவே செல்வாயாக. (எ - று)

செல்வன் — செல்வமாயிருப்பவன் எனினுமாம்.
இது இடபத்தையிரத்தல்: இதுவும் தலைமகள் கூற்று.

கயிலை .

79. போது நெறியெனவே பேசின் பொன்வாயா
வாதத் தருவ னொளிவண்டே — காதலாற்
கண்டார் வணங்குங் கயிலாயத் தெம்பெருமான்
வண்டார்மோங் தென்குழற்கே வா.

இ-ள். ஒளி வண்டே — ஒளியையுடைய வண்டே,
போது நெறி எனவே பேசி—பேரரும்புகளை நெறியென்று
சொல்லி, நின் பொன் வாயால் — உன் அழகிய வாயினால்,
ஊத — ஊதும்படி, தருவன் — இடந்தருவன், காதலால்
கண்டார் வணங்கும்—ஆசையோடு கண்டவர் பணிகின்ற,
கயிலாயத்து எம்பெருமான்—திருக்கயிலாயத் தெம்பெரு
மானது, வன் தார் மோந்து — வளவிய கொன்றை மூலர்
மாலையை மோந்து, என் குழற்கே வா — என் கூந்தலின்
கண்ணே வருவாயாக. (எ-று)

நெறித்தல் — துவைத்தல். நெறிபோது — வழியே
வா எனினுமாம். இது வண்டையிரத்தல்; தலைமகள் கூற்று.

காளத்தி .

80. வாவா மணிவாயான் மாவின் றளிர்கோதிக்
கூவா திருந்த குயிற் பிள்ளா — யோவாதே
பூமாம் பொழிலுதேத் பொன்மதில்குழ் காளத்திக்
கோமான் வரவொருகாற் கூவு.

இ-ள். மணிவாயால்—அழகிய வாயினால், மாவின்
தளிர் கோதி — மாந்தளிரைக் கோதி, கூவாது இருந்த —

கூவாமலிருந்த, குயில் பிள்ளாய் — குயிற்பிள்ளையே, வா வா — வருக வருக, ஓவாதே—நீங்காமல், பூமாம் பொழில் உடுத்த — பொலிவாகிய மாஞ்சோலையை யடுத்த, பொன்மதில் சூழ் — பொன்மதில் சூழ்ந்த, காளத்தி கோமான் வர — திருக்காளத்தி வேந்தன் வர, ஒருகால் கூவு — ஒரு தரம் கூவுவாய். (எ - று)

கோதுதல் — வகித்தல். இது குயிற்பிள்ளையை மிரத்தல்: தலைமகள் கூற்று.

க ய லை .

81. கூவுதலும் பாற்கடலே சென்றவனைக் கூடுகவேன்
 நேவினான் பொற்கயிலை யெம்பெருமான்—மேவியச்
 ரன்பாற் புலிக்காலன் பாலன்பா லாசையினாற்
 னன்பாற்பால் வேண்டேவலுந் தான்.

இ-ள். பொன் கயிலை எம்பெருமான் — அழகிய திருக்கயிலையத் தெம்பெருமான், மேவிய சீர் அன்பால் — சிறப்பையுடைய அன்பினால், புலிக்காலன்பாலன் — வியாக்கிரபாதரது புதல்வன், பால் ஆசையினால்—பால் விருப்பத்தால், தன்பால் — தன்னிடத்தில், பால் வேண்டுதலும்—பாலைப்பிரார்த்தித்த அளவில், தான்கூவுதலும்—தான் கூவியழைத்துப் பாற்கடல் வருதலும், (அதனை நோக்கி) பாற்கடலே — பாலாழியே, சென்று அவனைக் கூடுக என்று ஏவினான் — நீ போய் அந்தப் பாலகனை யடையக் கடவாயென்றேவினான். (எ - று)

புலிக்காலன்—வியாக்கிரபாதர். பாலன் என்றது அவர் புதல்வராகிய உபமந்நி பகவானை. “பாலகனார்க்கன்று

பாற்கடலீந்திட்ட கோலச் சடையற்கேயுந்தீபற” என் றார் திருவாதவூரடிகளும்.

“பாலுக்குப்பாலகன்வேண்டியமுதிடப்பாற்கடலீந்த பீரான்” என்பது திருப்பல்லாண்டு.

கா ள த் தி .

82. தானே யுலகீள்வான் றுன்கண்ட வாவழக்க
மானன்மற் றரிதனை யன்றென்பார் — வானோர்
களைகண்டா னாய்நின்ற காளத்தி யாள்வான்
வளைகோண்டான் மாறந்தான் வந்து.

இ-ள். தானே உலகு ஆள்வான் — தானே உலகைக் களை யாப்பவன், தான் கண்ட ஆறு வழக்கம் ஆனவுடைய தான்கண்ட வண்ணம் வழங்குதலையுடையனாயின், மற்ற ஆர் இதனை ஆன்று என்பார்—வேறு யாவர் இதனை அல்ல வென்று தடுக்கவல்லார், (என்னெனின்) வானோர் களை கண் தானாய் நின்ற — தேவர்களுக்கும் ஆதாரம் தானாகவே நின்ற, காளத்தி ஆள்வான் — திருக்காளத்தி யாள்வான், வந்து வளை கொண்டான்—வந்து எமது வளையலைக் கவர்ந்து கொண்டு, மால் தந்தான் — ஆசையை யெமக்குக் கொடுத்தேகினான். (எ-று)

உலக முழுதும் தானே யாண்டருள்வோனாகிய இறைவனே இவ்வாறு செய்தால் இச்செய்கை தகாதென்று மறுத்துரைக்க வல்லார் யாவரென்பதாம். இது தலைமகள் வளையிழந்து இரங்கிக் கூறியது.

கயிலை .

83. வந்தோ ரரக்கனார் வண்கயிலை மால்வரையைத்
தந்தோள் வலியினையே தாங்கருதி — யந்தோ
விடந்தா ரிடந்திட் டிடார் கீழேலிபோற்
கிடந்தார் வலியெலாங் கேட்டு.

இ-ள். ஓர் அரக்கனார் வந்து — ஒப்பற்ற அரக்க
னாராகிய இராவணனார் வந்து, தம் தோள் வலியினையே
தாம் கருதி — தமது புஜபலத்தையே (பெரிதும்) தாம்
மதித்து, வள் கயிலை மால் வரையை — வளவிய பெரிய
கயிலைய மலையை, இடந்தார் — தோண்டினார், இடந்
திட்டு—தோண்டி, இடார் கீழ் எலி போல்—யந்திரத்தில்
அட்பட்ட எலியைப் போல, வலி எல்லாம் கெட்டு கிடந்
தார் (தம்) வலி முழுமடங்கிக் கிடந்தார், அந்தோ—
ஐயோ (இதென்ன மாயம்). (எ-று)

இவ்வாறாயினமையால் இறைவரது வலிக்கு அளவில்லை
யென்றதாயிற்று.

காளத்தி .

84. கேட்ட வரக்கரே வேதியரே கேளீர்கோல்
பட்டதுவு மோராது பண்டொருநா — ளோட்டக்
கலந்தானார் காளத்தி யாள்வார்மேற் சென்று
சலந்தானார் பட்டதுவுந் தாம்.

இ-ள். பட்டதுவும் ஓராது—தான் பட்ட பரட்டை
யும் ஆராயாமல், பண்டு ஒருநாள்—முன்னொரு காலத்தில்,

ஓட்ட கலந்து — நெருங்கக் கூடி, அரனார் — சிவபெரு
மானாகிய, காளத்தி யாள்வார் மேல் சென்று — (திருக்
காளத்தியாள்வார் மீது போர் செய்யப் போய்), சலந்
தரனார் பட்டதுவும் — சலந்தரனார் பட்டபாட்டையும்,
கெட்ட அரக்கரே — கெடுதியாகிய அரக்கர்களே, வேதி
யரே — மறையோர்களே, கேளீர் கொல் — (நீங்கள்)
கேட்டிலீர்களோ. (எ - று)

க யி லை .

85. தாம்பட்ட தோன்று மறியார்கொல் சார்வரே
காம்புற்ற செந்நெற் கயிலைக்கோன் — பாம்புற்ற
வாரத்தார் பத்தர்க் கருகணையார் காலனார்
தூரத்தே போவார் தொழுது.

இ-ள். காலனார் — கூற்றுவனார், காம்பு உற்ற
செந்நெல் — மூங்கிலினின்றும் உதிர்ந்த மிக்க செந்நெல்
பரவியிருக்கின்ற, கயிலை — திருக்கயிலையமலைக்கு, கோன்-
தலைவர், பாம்பு — பாம்புகளை, உற்ற ஆரத்தார் —
பொருந்திய ஆரமாகவுடையவர், (அவரது) பத்தர்க்கு—
அன்பர்க்கு, அருகு அணையார்—சமீபத்திற் சேராதவராகி,
தொழுது — (அவரை) வணங்கி, தூரத்தே போவார் —
தூரத்தே செல்லுவார், சார்வரே — அருகிற் சேர்வரோ,
(சேரார் என்னெனின்) தாம்பட்டது — (முன்னே) தாம்
பட்ட பாட்டை, ஒன்றும் அறியார் கொல் — சிறிதும்
அறிந்திலரோ. (எ - று)

தாம் பட்டது — மார்க்கண்டேயர் பொருட்டுத்தாம்
சிவபெருமான் திருவடியாலுதையுண்டு மூர்ச்சித்தது.

காளத்தி.

86. தோழுது நமனுந்தன் றுதுவர்க்குச் சொல்லும்
வழுவில்சீர்க் காளத்தி மன்னன் — பழுதிலாப்
பத்தர்களைக் கண்டாற் பணிந்தகலப் போமின்க
ளெத்தனையுஞ் சேய்த்தாக வென்று.

இ-ள். வழுவில் சீர் — குற்றமற்ற சிறப்பினை
யுடைய, காளத்தி மன்னன் — திருக்காளத்தி வேந்தனது,
பழுது இலா — குற்றமில்லாத, பத்தர்களைக் கண்டால்
அன்பரைக் காணின், பணிந்து — (அவர்களை) வணங்கி,
எத்தனையும் சேய்த்து ஆக — எவ்வளவு தூரமாகவாயி
னும், அகலப்போமின்கள் என்று — விலகிப் போவீர்க
ளென்று, தோழுது — வணங்கி, நமனும்—கூற்றுவனும்,
தன் துதுவர்க்குச் சொல்லும் — தன் துதருக்குச்
சொல்லுவான். (எனது)

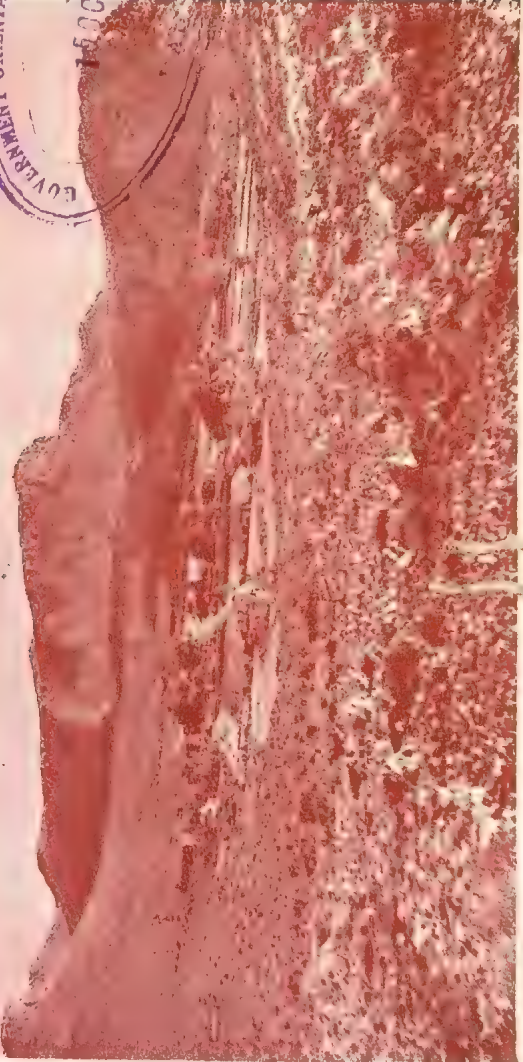
கயிலை.

87. வேன்றைந்துங் காமாதி வேரறுத்து மெல்லவே
யொன்ற நினைதிரே லொன்றலாஞ் — சென்றங்கை
மானுடையா னென்னை யுடையான் வடகயிலை
தானுடையான் றன்னுடைய தாள்.

இ-ள். ஐந்தும் வென்று -- ஐம்பொறிகளையும்
ஜெயித்து, காமாதி வேர் அறுத்து—காமம் முதலியவைகளை
வேரறுத்து, மெல்லவே ஒன்ற நினைதிரேல் — பையவே
(உங்கள் மனம்) பொருந்த நினைவீராயின், அம் கை மான்

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS

15 OCT 1957

பெரியக் குளம்.

உடையான் — அழகிய திருக்கரத்தில் மாணையுடையவன், என்னை உடையான்—என்னையும் (தனக்கு அடிமையாக) உடையவன், வடகயிலை தான் உடையான் — வடதிருக்கயிலாயத்தையுமுடையவன், தன்னுடைய — அவனது தான் — திருவடியை, சென்று ஒன்றல் ஆம் — போய்ச் சேர்தல் கூடும். (எ - று)

காமாதியாவன — காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மத்ஸரம் என்பன. இதனை வடநூலார் அரிஷ்டவர்க்கம் என்பர்.

கா ள த் தி .

88. தாளொன்றற் பாதாள மூடுருவத் தண்விசம்பிற்
றாளொன்று லண்டங் கடந்துருவித் — தோளொன்று
றிக்கனைத்தும் போர்க்குந் திறற்காளி காளத்தி
நக்கனைத்தான் கண்ட நடம்.

இ - ள். தாள் ஒன்றல்—ஒரு திருவடியால், பாதாளம் ஊடு உருவ — பாதாளத்தை யூடுருவிச் செல்லவும், தாள் ஒன்றல் — ஒரு திருவடியால், தண் விசம்பில் அண்டம் கடந்துஉருவி — குளிர்ந்த ஆகாயத்திலுள்ள உலகங்களை யெல்லாம் கடந்துருவி, தோள் ஒன்றல்—ஒரு தோளினால், திக்கு அனைத்தும் போர்க்கும் — எல்லாத் திக்குகளையும் மூடுகின்ற, காளத்தி நக்கனை — திருக்காளத்திச் சிவ பெருமானை, திறல் காளி—வலியமைந்த காளியென்பவன், தான் கண்ட நடம் — தான் கண்ட திருநடனக் காட்சி யிருந்தவாறென்னை. (எ - று)

கயிலை .

89. நடமாடுஞ் சங்கரன்ற ணன்முகனுங் காணன்
படமாடு பாம்பணையான் காணன் — விடமேவுங்
காரேறு கண்டன் கயிலாயன் நன்னுகுவை
யாரே யறிவா ரிசைந்து.

இ-ள். நடம் ஆடும் — திருநிருத்தஞ் செய்கின்ற, சங்கரன் தான் — சிவபெருமானது திருவடியை, நான்முகனும் காணன்—சதூர்முகனாகியபிரமதேவனும் கண்டிலன், படம் ஆடு பாம்பு அணையான் காணன் — படமெடுத்தாடுகின்ற சர்ப்பத்தைச் சயனமாக வுடையவனாகிய திருமாலும் கண்டிலன், (அங்ஙனமாக) விடம் மேவும் — நஞ்சுக் கறை பொருந்திய, கார் ஏறு கண்டன் — நீல நிற மிகுந்த திருமிடற்றினையுடையவனாகிய, கயிலாயந்தன் உருவை — திருக்கயிலாய நாதனது திருவுருவத்தை, இசைந்து அறிவார் யாரோ — பொருந்தி யறியவல்லார் யாவரோ. (எ - று)

காளத்தி .

90. இசையுந்தன் கோலத்தை யான்காண வேண்டி
வசையில்சீர்க் காளத்தி மன்ன — னைசலின்றிக்
காட்டுமேற் காட்டிக் கலந்தென்னைத் தன்னோடுங்
கூட்டுமேற் கூடலே கூடு.

இ-ள். வசை இல்சீர் — பழிப்பற்ற சிறப்பினை யுடைய, காளத்தி மன்னன் — திருக்காளத்தி வேந்தன், இசையும் தன் கோலத்தை — பொருந்திய தன் திருக்

கோலத்தை, யான் காண வேண்டி — நான் காணும்படி
விரும்பி. அசைவு இன்றி—சலனமற்றிருந்து, காட்டுமேல்—
காட்டுவனாயின், காட்டி — காட்டி, என்னைக் கலந்து —
என்னைச் சேர்ந்து, தன்னோடும் கூட்டுமேல்—தன்னோடும்
கூட்டுமாயின், கூடலே — கூடற் சுழியே, கூடு — நீ சேர்.
(எ - று)

கூடல்—கூடற் சுழி. அஃதாவது தலைமகனைப் பிரிந்த
தலைமகள் பிரிவாற்றாமையால் நெய்தனிலத்துக் கடற்
கரையிற் சென்று, அங்குள்ள மணலின் மீது, தலைமகன்
விரைந்து வந்தென்னைக் கூடுவதாயிருப்பின் இது தொடங்
கின இடத்தே வந்து கூடக் கடவதென்று சங்கற்பித்துக்
கொண்டு வளைவாகிய கோடு கிழித்தல்.
இது கூடலிழைத்தல்.

கயிலை ; ௨.

91. கூடி யிருந்து பிறர்செய்யுங் குற்றங்க

னாடித்தங் குற்றங்க னாடாதே — வாடி

வடகயிலை யேத்தாதே வாழ்ந்திடுவான் வேண்டில்

அடகயில லாரமுதை விட்டு.

இ-ள் கூடி இருந்து — (ஒருவரோடொருவர்)
கலந்திருந்து, பிறர் செய்யும் குற்றங்கள் நாடி — பிறர்
செய்யுங் குற்றங்களை யாராய்ந்து, தம் குற்றங்கள்
நாடாதே — தம் குற்றங்களை யாராயாமலும், வாடி —
(தவத்தால்) வாட்டமடைந்து, வடகயிலை ஏத்தாதே —
வடதிருக்கயிலாயத்தைத் துதியாமலும், வாழ்ந்திடுவான்
வேண்டில் — (ஒருவர்) இன்ப வாழ்க்கை வாழ விரும்பு

வராயின், (அவ்விருப்பம்) ஆர் அமுதை விட்டு — அரிய அமிர்தத்தை விடுத்து, அடகு அயிலல் — இலைகளைத் தின்னுதற்கு நிகராகும். (எ - று)

காளத்தி.

92. விட்டாலி போக வடல்கிடந்து வெந்தீயிற்
பட்டாங்கு வேமாறு பார்த்திருந்து — மோட்டாதாங்
களளிருக்கும் பூஞ்சோலைக் காளத்தி யுண்ணின்ற
வள்ளலைச்சென் றேத்த மனம்.

இ-ள். ஆவி விட்டு போக — உயிரானது விட்டு நீங்க, உடல்-(அவ்வுயிர் நீங்கின) உடம்பானது, கிடந்து-விழுந்து, வெம் தீயில் பட்டு — கொடிய தீயிலகப்பட்டு, பூஞ்சு வேம் ஆறு — அவ்விடத்து வேகின்ற விதத்தை, அகற்றிநின்றும் — கண்டிருந்தும், கள் இருக்கும் — தேன் பொருந்திய, பூஞ்சோலை — மலர்ச் சோலைகள் நெருங்கிய, காளத்தி உள் நின்ற — திருக்காளத்தியில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, வள்ளலை—பரமோதாராகிய சிவபெருமானை, மனம் — என் மனமானது, சென்று ஏத்த ஒட்டாது — சென்று துதிக்கவொட்டாது. (எ - று)

ஆம் — அசை. ஆங்கு என்றது மயானத்தை. எல்லாச் செல்வங்களினுஞ் சிறந்த முத்திச் செல்வத்தை வரையாது கொடுத்தருளுதலால் இறைவனை வள்ளல் என்றார்.

கயிலை.

93. மனமுற்று மையலாய் மாதரார் தங்கள்
கனமுற்றுங் காமத்தே வீழ்வர் — புனமுற்

றினக்குறவ ரேத்து மிருங்கயிலே மேயான்
றனக்குறவு செய்கலார் தாழ்ந்து.

இ-ள். புனம் உற்று—தினைப்புனங்கனையடைந்து,
இனக் குறவர் — கூட்டமாகிய குறவர்கள், ஏத்தும் —
துதிக்கின்ற, இரு கயிலே மேயான் தனக்கு—பெரிய திருக்
கயிலாயத்தைச் சேர்ந்திருப்பவராகிய சிவபெருமானுக்கு,
உறவு செய்கலார் — அன்பு செய்யாதவர், தாழ்ந்து —
இழிந்து, மனமுற்றும் மையலாய் — மனமுழுதும் மயக்கங்
கொண்டவராய், மாதரார் தங்கள் — மாதர்களுடைய,
கனம் முற்றும் — பெருத்த, காமத்தே வீழ்வர் — காமக்
கடலில் விழுந்தழுந்துவர். (எ - று)

புனமுற்ற இனக் குறவர் எனப் பிரித்து உற்ற என்
னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்தல் எனினுமாம்.
கனம் முற்றும் என்பதற்குத் தமது மேன்மையழிதற்குக்
காரணமாகிய என்றுரைத்தலுங் க. டும்.

கா ள த் தி .

94 தாழ்ந்த சடையுந் தவளத் திருநீறுஞ்

சூழ்ந்த புலியதளுஞ் சூழரவுஞ் — சேர்ந்து

நெருக்கிவா னோரிறைஞ்சுங் காளத்தி யாள்வார்க்

கிருக்குமா கோலங்க ளேற்று.

இ-ள். சேர்ந்து — கூடி, நெருக்கி — (ஒருவரை
யொருவர்) நெருக்கி, வானோர்—தேவர்கள், இறைஞ்சும்—
வணங்குகின்ற, காளத்தி ஆள்வார்க்கு — திருக்காளத்தி
யாள்வாருக்கு, ஏற்று இருத்தும் மா கோலங்கள் — தக்
கிருக்கின்ற பெரிய திருக்கோலங்கள், தாழ்ந்த சடையும்—
நீண்ட சடையும், தவளத் திருநீறும் — வெண்மையாகிய

திருநீறும், சூழந்த புலி அதனும் — (திருவரையிற்) சூழ உடுக்கப் பெற்ற புலித்தோலும், சூழ் அரவும் — (அத் திருவரையில் கச்சையாகச்) சுற்றிக் கட்டப்பட்ட பாம்பு மேயாம். (எ - று)

க யி லை .

95. ஏற்றின் மணியே யமையாதோ வீரஞ்சடைமேல்
வீற்றிருந்த வெண்மதியும் வேண்டுமோ—ஆற்றருவி
கன்மேற்பட் டார்க்குங் கயிலாயத் தேம்பெருமான்
என்மேற் படைவிடுப்பாற் கீங்கு.

இ - ள். ஆற்றருவி—அருவியாறுகள், கல்மேல் பட்டு-
கல்லின் மீது தாக்கி, ஆர்க்கும்—ஒலிக்கின்ற, கயிலாயத்து-
திருக்கயிலாய மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, எம்பெரு
மான்—எம்பெருமானாகிய, என்மேற்படை விடுப்பாற்கு—
என்மீது படைவிடுக்கக்கருதினவனாகிய சிவபெருமானுக்கு,
சங்கு — இவ்விடத்து, ஏற்றின் மணியே அமையாதோ—
(தனது) இடபத்தின் சுழுத்திற் கட்டிய மணியே
போதாதோ, ஈர் சடை மேல் — குளிரந்த சடையின் மீது,
வீற்றிருந்த வெண் மதியும் வேண்டுமோ—வீற்றிருக்கின்ற
வெள்ளிய சந்திரனும் வேண்டுமோ. (எ - று)

என்மேற்படை விடுக்கக் கருதிய சிவபெருமானது
விடைமணியொன்றே என்னைக் கொலை செய்ய அமை
யுமே, வெண் பிறையும் வேண்டுமோ என்பதாம். இது
தலைமகள் தலைமகனது பிரிவாற்றாது பிறை முதலியவற்
ருள் வருந்தியிரங்கல்.

காளத்தி.

96. ஈங்கேவா வென்றருளி யென்மனத்தி லெப்பொழுது
நீங்காம னீவந்து நின்றாலுந் — தீங்கை
யடுகின்ற காளத்தி யாள்வாய்கா ணல்ல
பணிகின்ற வண்ணம் பணி.

இ - ள். தீங்கை அடுகின்ற — தீமைகளைச் சிதைக்
கின்ற, காளத்தி—திருக்காளத்தியை, ஆள்வாய்—ஆள்ப
வனை, ஈங்கே வா என்று அருளி — (என்னை) இங்கு வா
வென்று திருவாய்மொந்தருளி, என் மனத்தில் — என்
மனத்தின் கண்ணே, எப்பொழுதும் — எக்காலமும், நீங்
காமல் — பிரியாமல், நீ வந்து நின்றாலும் — நீ வந்து நிலை
பெற்றிருப்பினும், பணிகின்ற வண்ணம்—(உன்னை நான்)
வணங்கும் வண்ணம், நல்ல நாள் பணி — நல்ல நாளைக்
கட்டளையிட்டருள வேண்டும். (எ - று)

நாள்நல்ல பணிகின்ற வண்ணம் என்பதற்கு நாள்
தோறும் நன்மையாகிய (உன்னைப்) பணியும் விதத்தை
என்றுரைப்பினுமகையும.

கயிலை.

97. பணியாது முன்னிவனைப் பாவிவேன் வாளா
கணியாது காலங் கழித்தே — னணியுங்
கருமா மீடற்றெங் கயிலையத் தேங்கள்
பெருமான தில்லை பிழை.

இ-ள். பாவினேன் — பாவியாகிய நான், முன் இவனைப் பணியாது — முன்னே இவரை வணங்காமலும், கணியாது — மதியாமலும், வாளா — வீணாகவே, காலம் கழித்தேன் — (என்) வாழ்நாட்களைப் போக்கினேன், அணியும் — அவங்கரிக்கப்பெற்ற, கரு மிடற்று — கரிய திருக்கண்டத்தையுடைய, எம் கயிலாயத்து — எமது திருக்கயிலாயத்திலுள்ள, எங்கள் பெருமானது பிழை இல்லை — எங்கள் பெருமானது தவறு இல்லை. (எ - று)

அணியுங் கருமாமிடற்றுப் பெருமான் எனவும், எங்கயிலாயத்தெங்கள் பெருமான் எனவும் இயைக்க. இறைவனைப் பணியாதுங் கணியாதுங் காலங்கழித்தேனாதலால் பாவினேனது பிழையே யன்றி இறைவனது பிழையில்லையென்பதாம்.

காளத்தி.

98. பிழைப்புவாய்ப் பொன்றறியேன் பித்தேறி ஞர்போலழைப்பதே கண்டா யடியே — னழைத்தாலுமென்னு தரவேகோண் டின்பொழில்குழ் காளத்தி மன்னு தருவாய் வரம்.

இ-ள். பிழைப்பு வாய்ப்பு ஒன்று அறியேன் — உஜ்ஜீவிக்குமார்க்கமும் பேற்றினதுதன்மையும் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றனையும் அறிந்திலேன். பித்து ஏறிஞர்போல் — பித்து ஏறினவர் போல, அடியேன் அழைப்பதே — அடியேன் அழைத்த லொன்றையுமே யுடையேன், அழைத்தாலும் — (அன்பு செய்தல் முதலியவையில்லாமல்) சும்மா அழைத்தாலும், இன்பொழில் குழ் காளத்தி மன்னு —

இனிதாகிய சோலை சூழ்ந்த திருக்காளத்தி வேந்தனே, என் ஆதரவே கொண்டு — என் விருப்பத்தையே ஏதுவாகக் கொண்டு, வரம் தருவாய் — வரம் தந்தருளக்கிடவாய். (எ - று)

உய்வகையும் உறும்பேறும் அறியேன், ஆயினும் அழைத்தலே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆதலால் என்விருப்பத்தையே ஏதுவாகக்கொண்டு அநுக்கிரகிக்க வேண்டும் என்பதாம்.

கயிலை .

99. வரமாவ தெல்லாம் வடகயிலை மன்னும்

பரமாவன் பாதார விந்தஞ் — சிரமார

வேத்திடும்போ தாகவந் தென்மனத்தி லெப்பொழுதும்

வைத்திடுநீ வேண்டேன்யான் மற்று.

வட கயிலை மன்னும் பரமா — வட திருக்கயிலையில் நிலைபெற்ற மேலோனே, வரம் ஆவது எல்லாம்—(எனக்கு நீ தந்தருளும்) வரமாவ தெல்லாம், உன் பாத அரவிந்தம்—உன் திருவடித் தாமரை மலர், சிரம் ஆர—என் சிரத்திற் பொருந்தவும், ஏத்திடும் போது ஆக — (அதனைத்) துதிக்குங் காலம் எனக்குண்டாகவும், வந்து — நீயெழுந்தருளி, என் மனத்தில் — என் உள்ளத்தில், எப்பொழுதும் — எக்காலத்தும், நீ வைத்திடு — நீ வைத்திட வேண்டும், யான் மற்றுவேண்டேன் — (அப்படிச் செய்வையாயின்) நான் வேறொன்றனையும் விரும்பேன். (எ - று)

காளத்தி.

100. மற்றும் பலபிதற்ற வேண்டா மடநெஞ்சே
கற்றைச் சடையண்ணல் காளத்தி — நெற்றிக்கண்
ஞரா வழுதின் திருநாம மஞ்சேழுத்துஞ்
சோராம லெப்பொழுதுஞ் சொல்.

இ-ள். மட நெஞ்சே — அறியாமையையுடைய
மனமே, மற்றும் பல பிதற்ற வேண்டா — வேறும் பல
வற்றைப் பிதற்றுதல் வேண்டா, கற்றைச் சடை அண்
ணல் — திரட்சியாகிய சடாபாரத்தையுடைய பெரியோ
னாகிய, காளத்தி நெற்றிக் கண் ஆரா அமுதின் — திருக்
காளத்தியிலுள்ள நெற்றிக்கண்ணையுடைய தெவிட்டாத
அமிர்தம் போன்ற சிவபெருமானது, திருநாமம் அஞ்செ
ழுத்தும் — திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தையும், எப்பொழு
தும் — எக்காலத்தும், சோராமல் சொல் — மறவாமல்
உச்சரிப்பாய். (௭ - று)

மனமே, பலவற்றைப்பிதற்றலொழிந்து, திருக்காளத்தி
ஆராவழுதினது திருநாமமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்
தைச் சோர்விலாதுச்சரித்துய்யக்கடவை யென்பதாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி

மூலமும் உரையும்

முற்றிற்று.

0000

நக்கிரதேவநாயனார் நல்லருள் வாழ்க.

பிழையுந் திருத்தமும்

செய்.	பிழை	—	திருத்தம்
2	ளேத்துசீர்	காளத்தி.	ளேத்துஞ்சீர்க் காளத்தி.
29	யாண் காண		யான் காண.
45	விரைய மலரும்		விரையுமலரும்.
x	திருத்தாண்டகம் — 6		
	நளிச்சிரமொன்றேந்தி —		நளிரமொன் றேந்தி, நளிரமொன்றேந்தி.
1	முதல் 24 பக்கங்கள் வரை :		
	கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி உரையுடன்		
	எனத் திருத்திக் கொள்க.		

பிரதிபேதங்கள்

5. காணுமாலுற்றவன் றன் காளத்தி.
8. மலைவரும்போல் வானவரும்.
12. மாணுடவர்.
13. மாலோடும்போகிச்.
17. வல்ல கயிலாயா.
27. விண்ணிறங்கா வோங்கும்.
28. காம்பையலைத்தாலிக்கும்.
29. கயிலாயா யான் காண.
30. நாட்டிற்பலிதிரிந்து.

31. மடைகூழும்.
வண்கயிலைக்கோனூர்தம்மாமுடிமேற்.
32. தும்பினூற் கூட்டிழைப்ப.
33. கைதொழுவார்க்கெங்கள் கயிலாயர்.
37. மயக்கிவழிகாணமாட்டேன்.
40. அஞ்செழுத்துங்கண்ட.....
மஞ்செழுத்துங்கற்க.
நெறிவார் சடையார்.
41. கயிலாயா நின்னை. கயிலாய மெய்யார்.
42. காளத்து யாள்வானருளாத வாறு.
43. பொருளாய்ந்து மெய்ம்மை.
45. புணருங்காலாரமுதே போன்று.
49. கரியுரியான் பாதமே.
51. மன்னு கயிலாயா.
57. வணக்கி வலைப்படா முன்னம்.
63. இருத்தியாய் நியுமிருங்கயிலை.
68. வெண்பொடியா வீழ்ந்திலனோ.
70. காண்டற் கரியராய்க் காளத்து.
72. கவராதே காதலித்தின்.
82. காளத்தியாள்வார் வளைகொண்டார்
மாறந்தார்வந்து.
91. அடகயில வாரமுதை விட்டு.
92. பார்த்திருந்து மொட்டாவாங் கள்ளிருக்கும்.
-

கண்ணப்பநாயனார் வரலாறு.

பொத்தப்பி என்பது நாடு, உடுப்பூர் என்பது நகரம். அந்நகருக்கு அரசன் நாகன் என்னும் வேடன். அவன் மனைவி தத்தை என்பவள். அவ்விருவருக்கும் நெடுநாள் மகப்பேறில்லை. முருகவேள் பால் வேண்டுகொண்டனர். தத்தை முருகவேள் அருளால் கருவுற்றாள். ஒரு மகனைப் பெற்றாள். அவ்வாண்மகவு கையிலெடுக்கும்போது திண்ணைவாயிருந்தது. அதனால் நாகன் அம்மகவுக்குத் திண்ணன் எனப் பெயரிட்டான். திண்ணனார் வளர்ந்து உரிய பருவத்திலே தன் குலத்தொழிலாகிய வில்வித்தை பயின்றார். அவ்வித்தையில் மிக வல்லவரானார். நாகன் தன் அரசைத் தன்மகனாராகிய திண்ணனுக்கு முறைமை யிற் கொடுத்தான்.

திண்ணனார் வேட்டைக்கோலங்கொண்டார். வேடர் களுடன் வனத்திற் சென்றார். வேட்டையாடினார். ஒரு பன்றி வேடர் கட்டிய வலையைத் தப்பியது. திண்ணனார் அதைக்கொல்ல நினைந்தார். பன்றியுடன் பின் தொடர்ந்து ஓடினார். அவருக்குப் பின் நாணன் காடன் என்னும் இரண்டு வேடர்கள் மட்டும் தொடர்ந்துசென்றனர். திண்ணனார் பன்றியைக் கிட்டினார். உடைவாளால் குத்தி

இருதுண்டமாக்கினார். நாண்ணும் காடனும் வியந்தனர், பசியால் வாடினர்; இதன் மாமிசத்தைப் பக்குவப்படுத்தி உண்டு பின் செல்வோம் என்றனர். திண்ணனார் தண்ணீர் எங்குளது என்றார். அந்தத் தேக்கமரத்துக்கு அப்புறம் போனால், மலைப்பக்கத்தில் ஆறு ஓடுகின்றது, அதுபொன்முகலியாறு எனநாணன் சொன்னான். ஆனால், இந்தப் பன்றியை எடுத்துவாருங்கள் அங்கே செல்லலாம் என்றார் திண்ணனார். சிறிது தூரம் நடந்து சென்றார்கள்; திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டார்கள். நமக்குமுன்தோன்றும் மலைக்குப் போவோம் என்றார் திண்ணனார். இந்த மலையில் குடுமித்தேவர் இருக்கிறார், போனால் கும்பிடலாம் என்றான் நாணன்.

திண்ணனார் மலையை அணுகினார், அவருக்கு ஏதோ உடம்பில் ஒருவகையான சிலிர்ப்பு உண்டானது, விரைந்து செல்லத் தொடங்கினார். விருப்பமும் முதிர்ந்தது. காடனை ஓரிடத்தில் நிறுத்தினார், திக்கடை கோலால் நெருப்புண்டாக்கு, நாங்கள் மலைமேல் ஏறிச் சுவாமியைக் கும்பிட்டு வருகிறோம் என்றார். நாணனுடன் பொன்முகலியைக் கடந்தார், மலைச்சாரலை அடைந்தார், மலையில் நாணன் முன் ஏறத் திண்ணனார் தாமும் ஏறினார். பேராசை உந்தியது. விரைவில்சென்றார். அங்கேசிவலிங்கப் பெருமான் எழுந்தருளியிருத்தலைக்கண்டார். சிவபெருமான் திருவருட்பார்வைக்கு இலக்கானார். அன்புப்பிழம்பாயினார். தம் மகவைக்கண்டதாயைப்போல ஓடோடிச்சென்றுசிவலிங்கமூர்த்தியைத் தழுவிக்கொண்டார், முகத்தமிட்டார்,

பெருமூச்சவிட்டு நின்றார். மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப
கண்ணீர்வார, வெயிலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல மனங்
கசிந்துருகப் பேரானந்தம் கொண்டார். கடவுள் தனியே
இருப்பதை நினைந்து கவலையடைந்தார், துக்கித்தார்,
பரவசமடைந்தார், ஒருவாறு தெளிந்தார். சிவபிரான்
முடியிலே பச்சிலையையும் பூவையும் கண்டார், திருமேனி
யில் நீர் வார்த்திருப்பதையும் பார்த்தார், இவ்வாறு செய்
தார் யாவரோ என்றார். 'நான் உமது தந்தையுடன் முன்பு
ஒரு நாள் வேட்டையாடி இம்மலைக்கு வந்தேன். அப்
போது ஒரு பார்ப்பான் இவர் முடியில் நீரை வார்த்தான்,
பச்சிலையையும் பூவையும் பறித்து வந்து இட்டான்,
உணவு ஊட்டினான், இவரோடு முணுமுணு என்று
ஏதேதோ பேசினான், நான் கண்டேன், இன்றும் அவனே
இப்படிச் செய்தான்போலும்' என்றான். நாணன்.
காளத்தியப்பருக்கு இப்படிச்செய்வது விருப்பம்போலும்
எனக் கருதினார் திண்ணனார்; அதனையே தாமத்கடைப்
பிடித்தார். அமுது செய்விக்க இறைச்சி கொண்டு வர
எண்ணினார். கடவுளைப் பிரியமனமில்லை, தனித்திருப்பாரே
எனத் தயங்கினார். சுவாமி பசித்திருப்பாரே என ஒரு
பக்கம் வருந்தினார். பன்றி இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்தி
க்கொண்டுவந்து படைக்க விரைந்து சென்றார்.

மலைச்சாரலுக்கு வந்தார் திண்ணனார். பன்றி
இறைச்சியைக் காய்ச்சிப் பக்குவமாக்கினார், வாயிலே
இட்டுப் பல்லினால் மெல்ல மெல்லப் பலமுறை அதுக்கிப்
பார்த்தார். சுவையுள்ளவற்றைத் தேக்கிலையால் தைக்கப்

பட்ட கல்லையில் வைத்தார். சுவையில்லாதவைகளைப் புறத்திலே உமிழ்ந்தார். இதனை நாணன், காடன் இருவரும் கண்டனர். இவன் தெய்வப்பித்துக் கொண்டான். தேவராட்டியையும் நாகனையும் அழைத்துவந்து தீர்க்க வேண்டும் என அவ்விருவரும் உடுப்பூர் சென்றனர். திண்ணனார் அவர் சென்றதை அறிந்திலர். இறைச்சி வைத்த கல்லையைக் கையிலெடுத்தார். திருமஞ்சனமாட்ட நரை ஆற்றிலிருந்து வாயில் முகந்தார். பூக்களைப் பறித்துத் தலைமயிரில் செருகினார். வில்லையும் அம்பையும் மற்றக் கையில் கொண்டார். மலையில் ஏறினார். பசியால் சுவாமி இளைத்தாரோ எனப் பதைபதைத்தார். கடவுளை அடைந்தார். செருப்புக் காலால் திருமுடியின்மேல் இருந்த பூக்களை மாற்றினார், வாயில் கொண்டு வந்த நரை உமிழ்ந்தார், தலைமயிரில் செருகி வந்த பூக்களைத் திருமுடியில் சாத்தினார், தேக்கிலையில் கொண்டுவந்த இறைச்சியைத் திருமுன் வைத்தார், உண்ண வேண்டினார். இரவெல்லாம் விழித்திருந்து சுவாமியைப் பாதுகாத்தார். மறு நாள் விடியற்காலையில் மறுபடியும் சுவாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுவரப் போயினார். இங்ஙனமாக,

திண்ணனார் வேட்டைக்குப் போன பின்பு வழக்கம் போல, சிவகோசரியார் காளத்தியப்பரைப் பூசிக்க வந்தார். வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் கிடக்கக் கண்டார்; நடுநடுங்கினார். குதித்து அப்பால் போனார்; இவ்வாறு செய்தவர் வேடர்களே என எண்ணிப் பெரிதும் வருந்தினார்; புலம்பினார்; மனந்தேறினார்; சுத்தம் செய்தார்,

பூசித்து அருமையாகப் பிரிந்து சென்றார். சிவகோசரியார் சென்றபின் திண்ணனார் முன்பு போலவே பூசை செய்து பிரியாமல் சுவாமியின் பக்கத்திலே நின்றுருந்தார். நாகன் தேவராட்டியையும் உடன் அழைத்துச் சென்று உபாயங்கள் பல செய்தும் பலியாமையால் அவரை விட்டுத் திரும்பிச் சென்றான். திண்ணனார் இறைவர் பணியில் இவ்வாறு பிரியாமல் தொண்டு செய்திருந்தார். சிவகோசரி முனிவரும் நாடோறும் வந்து மனம் மிக நொந்து, வருந்திப் புலம்பி நைந்து, இறைச்சி எலும்பு முதலியவைகளை அகற்றி, தமது பூசையைச் செய்து போவாராயினர். ஐந்து நாட்கள் இவ்வாறு கழிந்தன. சுவாமி சிவகோசரி முனிவர் கனவில் வந்து திண்ணனார் அன்பின் திறத்தை யெல்லாம் செப்பினார், நாளை நேரில் அதனைக்காண்க என அருளினார். முனிவரும் ஒளித்திருந்து காண்பாராயினார்.

ஆறாம் நாட் காலையில் திண்ணனார் வழக்கம்போல் வேட்டைக்குச் சென்று சுவாமியைப் பூசிக்க விரைந்து திரும்பினார். துச்சகுணங்கள் பலபல தோன்றின. மனங் கலங்கினார். விரைவில் ஓடினார். சுவாமி திண்ணனார் அன்பைச் சிவகோசரி முனிவருக்குக் காட்டத் திருவுளங் கொண்டார். தம்முடைய வலக்கண்ணினின்றும் இரத்தம் சொரியப் பண்ணினார். இரத்தம் சொரிதலைத் திண்ணனார் கண்டார். வாயிலுள்ள திருமஞ்சனம் சிந்த, இறைச்சி சிதற, பூக்கள் சோர, அம்பும் வில்லும் விழப் பதைபதைத்து நிலத்தில் விழுந்தார்; எழுந்தார்; கையினால் இரத்தத்தைப் பலமுறை துடைத்தார். இரத்தம் பெருகி

யதே யன்றி நின்றிலது. இவ்வாறு துன்புறச் செய்தார் யாவர் எனத் தேடினார். யாவரையும் காண்கிலர், திரும்பினார். பச்சிலை மருந்துகளைப் பிழிந்தார், அது விக்கவில்லை. ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. தமது கண்ணை அம்பினால் இடந்து சுவாமியின் கண்ணில் அப்பினார். உதிரம் நின்றது.

திண்ணனார் வியந்தார், மகிழ்ந்தார், குதித்தார், தோள்களைக்கொட்டி நின்று ஆரவாரித்தார். பின்னும் திண்ணனார் அன்பின் பெருக்கைச் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டச் சிவபிரான் திருவுளங்கொண்டார். மற்றை இடக்கண்ணிலும் இரத்தம் சொரியப் பண்ணினார். திண்ணனருடைய ஆனந்தம் அடியோடு நீங்கியது. துன்பக் கடலுள் அழுந்தினார். ஒருவாறு தெளிந்தார். மற்றொரு கண்ணையும் இடந்து அப்ப எண்ணினார். ஒரு செருப்புக் காலை அக்கண்ணின் அருகிலே ஊன்றி நின்று தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டுமாறு அம்பை வைத்தார். கருணையங் கடலாகிய காளத்தியப்பர், “நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப!! என் அன்புடைத்தோன்றால்!!! நில்லு கண்ணப்ப!!!!” என்றருளிச் செய்து இவ்விங்கத் திருமேனியில் தோன்றிய திருக்கரத்தினாலே திண்ணனார் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார். தேவர்கள் மலர் மழை சொரிந்தனர். சிவகோசரி முனிவர் மெய்ம்மை அறிந்து இறைவரை வணங்கினார். சுவாமி கூறியபடியே திண்ணனருக்குக் கண்ணப்பர் எனப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று. கண்ணப்ப நாயனருடைய அன்பு எல்லா நூல்களிலும் பல வகையாகப் போற்றப் பெறுகிறது. “கலைமலிந்த சீர் நம்பி கண்ணப்பர்க் கடியேன்” என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களும் திருத்தொண்டத் தொகையில் அருளியிருக்கிறார்கள். விவரம் திருத்தொண்டப் புராணத்துக்காண்க.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதின வெளியீடுகள்.

[1 முதல் 21 வரை உள்ள வெளியீடுகள் கைவசம் இல்லை]

—0—

ஆதினவித்துவான் த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையால்
ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கப்பட்டவை.

22. பூப்பிள்ளை அட்டவணை, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர
சிந்தனை, ஞானபூசாவிதி. (வசனம்)
23. சதமணிக் கோவை
பழைய பொழிப்புரையுடன்.
24. திருவள்ளுவரும் பெரியபுராணமும்.
(ஆராய்ச்சி)
25. சுமயம். (ஸ்ரீ சபாபதி நாவலர்)
26. திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் கலம்பகம்.
27. அத்துவிதவாக்கியத்தேளிவுரை.
28. சிவஞானபோதம் (வடமொழி தமிழ்
மொழிச் சூத்திரம் பதவுரைகளுடன்)
29. திருஞானசம்பந்தர்பிள்ளைத்தமிழ்.
(குறிப்புரையுடன்)
30. சிவஞான சித்தியார். (ஆராய்ச்சி) வேறுபதிப்பு

31. திருப்பள்ளியேழுச்சி பதவுரை: வேறுபதிப்பு
32. முத்திபஞ்சாக்கரமாலே, ஸ்ரீ நமச்சிவாய
மூர்த்தி தாராட்டு, திருவாவடுதுறைத்
தேசிக சோபனம் முதலியன.
33. ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானசுவாமிகள் பிரபந்
தங்கள் I. - (குறிப்புரையுடன்)
- 34, 35. துண்டுப்பிரசுரங்கள்.
36. திருவாவடுதுறை ஆதீனவரலாறு.
(வசனம்)
37. பாரததாற்பரியசங்கிரகம் உரையுடன்.
38. உலகுடையநாயனார் கழிநெடிலடி
குறிப்புரையுடன்.
39. கலைசைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி குறிப்புரையுடன்
40. ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகசுவாமிகள்
நினைவு மலர். (வசனம்)
41. சந்தானசாரியபுராணசங்கிரகம்
குறிப்புரையுடன்.
42. சந்தானகுரவர் நான்மணிமாலே
குறிப்புரையுடன்.
43. விநாயகரகவல் உரையுடன்.
44. திருவுந்தியார் உரையுடன்.
45. திருக்களிற்றுப்படியார் உரையுடன்.
46. கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி
உரை முதலியவற்றுடன்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

எண் — செய்யுளெண்.

அஞ்செழுத்துக்	40	உருவுபல கொண்	7
அடைந்துய்ம்மின்	3	உரையும் பொருளு	47
அரணமொரு	4	உலகமனைத்தினுக்கும்	9
அருளாதவாறுண்டே	43	ஏற்றின் மணியே	95
அலரோள்	67	ஒருங்காதுடனே	19
அவரும்பிறந்தாரா	11	கடநாக மூடாடுங்	24
அறியாம லேனு	74	கண்ணுங்கருத்து	65
ஆமென்றுநானே	73	கணக்கிட்டுக்	57
இசையுந்தன்	90	கதையிலே கேளீர்	13
இடப்பாகீள்	6	கருத்துக்குச் சேயை	15
இடரீருமக்கோர்	44	கழிந்தகழிசிலாய்	21
இயம்பாய்மட	52	காட்டில் நடமாடி	30
இருந்தவாகாணீ	53	காணுதலக்கின்றார்	18
இவரேமுதற்றேவர்	72	காமுற்றாயாமன்றே	64
இவனுக்குநல்லவா	36	கூடியிருந்து	91
இன்று தொடங்கி	77	கூவுதலும் பாற்கட	81
இனிதே பிறவி	26	கூரூய்நின்	62
ஈங்கேவா	96	கெட்டவரக்கேர	84
ஈசன்றிறமே	63	கோத்துமலர்வாளி	88
உணருங்கால்	45	சார்ந்தாரை	60

செய்தசிறப்பெண்	33	பெண்ணின்றயலார்	59
செய்ய சடைமுடி	78	பெரியவர்காணீ	5
சென்றிறைஞ்சும்	71	பெற்றபயனிதுவே	2
சொல்லும் பொருளு	1	பேசும்பரிசறியாள்	28
தங்கழல்களார்ப்ப	61	போகின்றமாழுகிலே	75
தாம்பட்டதொன்று	85	போதுநெறியெனவே	79
தாழ்த்தசடையு	94	போர்த்தகளிற்றுரி	29
தாளொன்றூற்	88	மகிழ்ந்தலரும்	27
தானேயுலகாள்வான்	82	மயலேத்தவிர்க்க	35
துயர்க்கெலாங்	37	மலைவரல்போல்	8
தொழுதுநமனுந்	86	மற்றும்பலபிதற்ற	100
தொழுவான்பெரு	58	மன்னுகயிலாய	51
நடமாடுஞ்சங்க	89	மனமுற்று மையலாய்	93
நம்பான்மதித்துறை	20	மாயங்கள்செய்	56
நமக்கிசைந்தவா	22	மாறிப்பிறந்து	25
நிலையில்பிறவி	16	யானென்றுந்	55
நிறைந்தெங்கு	48	வந்தமரரேத்து	31
நின்றுமிருந்துங்	42	வந்தோரரக்கஞர்	83
நின்னியல்பை	46	வரமாவ தெல்லாம்	99
நெஞ்சேயவர்	66	வாமான்தேர்	70
நெறிவார் சடையாய்	41	வாயிலே வைக்கு	39
பண்டிதுவே	32	வாவா மணிவாயான்	80
பண்டுதொடங்கி	14	வாழ்த்துவாய்	23
பணியாது முன்னி	97	வாளாபொழுது	12
பரிசறியேன்	49	விட்டாவி போக	92
பரிந்துரைப்பார்	34	வினையும் வினையர	38
பற்றுவா	50	வெந்திறல் வேற்	69
பாசத்தைவிட்டு	17	வென்றைந்துங்	87
பிழைப்பு வாய்ப்	98	வேறேயுங்காக்க	
பிறப்புடையர்	10	வைத்த விருந்தியே	54